SONIA DEANE

Pradà geloziei

Traducerea si adaptarea în limba română
de IOANA PATRICHI

ALCRIS Romance

Capitolul 1

- începe si tu să profesezi în cadrul cabinetului, Gina! Vino să lucrezi cu mine! spuse pe neaşteptate doctorul Arnold Masefield.

- Fina lucrând împreună cu naşul! exclamă Gina, mirată, privindu-l lung. Presupun că ar fi un caz unic.

- Dar sper că nu interzis.

- Ah, nu, nu! Numai că nu m-am gândit niciodată la această posibilitate.

îi zâmbi, privindu-l în ochii albaştri şi gândindu-se că, la cei cincizeci şi doi de ani ai săi, acest bărbat arăta încă abia trecut de patruzeci, părul uşor grizonant de la tâmple conferindu-i distincţie.

- Va trebui să te stabileşti, în cele din urmă, undeva, în ceea ce priveşte locul de muncă, aşa că, de ce să n-o faci acum? Nu prea ai un viitor grozav ca locţiitor, şi e păcat, mai ales pentru un medic atât de bun ca tine.

In timp ce-i vorbea, Arnold îi examina faţa luminoasă si ochii negri atât de expresivi ce-i trădau senzualitatea.

- {tiu, Arnod, dar după ce am dat examenul final şi-am plecat din spital, am vrut să scap de aranjamentele permanente, să fiu liberă. Sună îngrozitor de lipsit de maturitate. Eşti sigur că mai ai nevoie de încă o persoană? Ii ai deja pe Adrian si pe Norman.

- E adevărat, dar, în aceeaşi măsură, vreau să mă mai degrevez de sarcini, să nu mai muncesc atât de mult. Si-apoi, trebuie să mă gândesc la viitor. O femeie care să lucreze aici ar fi un bun de preţ.

Se vedea că acţionase sub impulsul momentului şi că atunci îşi construia argumentaţia, căutând avantajele.

Cât despre ea, şi-ar rezolva problema profesională lucrând şi locuind în Tenterden, dar şi-ar putea crea o alta, nouă, din moment ce, măcar pentru început, ar trebui să stea acasă, la părinţi. Perspectiva n-o încânta deloc - doar plecase de mult timp de-acolo.

- Totuşi ... ce-ar spune partenerii tăi?

- Eu am pus bazele acestui cabinet şi eu iau deciziile majore. Cu siguranţă, nu va exista opoziţie din partea lor şi, în orice caz, voi trei vă înţelegeţi bine. Gândeşte-te! Cred că nu sunt impedimente şi sunt sigur că Roy şi Enid, părinţii tăi, ar fi încântaţi.

Gina se gândi că are mai mult în comun cu Arnold decât cu tatăl ei. Instinctiv, Arnold ştia că tatăl ei n-ar înţelege niciodată dacă i s-ar explica.

- Nu e necesar să mă mai gândesc! spuse ea cu spontaneitatea care o caracteriza. Mi-ar face mare plăcere să lucrez cu tine aici, la
Manor Lodge. Cât despre postul din Lewes, renunţasem de ieri la el.

- Splendid! Doamnă Stokes, rosti Arnold, apăsând pe butonul interfonului. Anunţaţi, vă rog, pe dectorul Rutland şi pe doctorul Taylor că doresc să discut ceva cu ei.

Gina se simţea deja fericită. Casa aceea fusese întotdeauna un al doilea cămin pentru ea şi-i cunoştea pe toţi de-acolo. Doamna Stokes, secretara, era o femeie inteligentă şi eficientă, capabilă să monitorizeze orice situaţie de urgenţă, iar asistenta Vane, un fel de factotum, era o persoană tânără, veselă, prezentă oricând şi oriunde era nevoie de ea. Era, în general, un cadru armonios ce constituia o schimbare binevenită faţă de răutatea şi certurile de care avusese parte de la cei trei asociaţi de care fusese bucuroasă să se despartă.

Adrian şi Norman veniră în câteva minute. Rămaseră surprinşi s-o găsească pe Gina acolo, dar primiră încântaţi vestea că va lucra şi ea alături de ei.

Gina îl privi în ochi pe Adrian. Acesta era o prezenţă tulburătoare care dădea totdeauna femeilor fiori de plăcere - trecători sau nu. Era atrăgător fără să facă nici un efort, iar stilul lui extrem de prietenos şi degajat le incita cu atât mai mult, făcându-le să-l dorească şi să şi-l dispute. După cum bănuia Gina, problema lui era cum să evite o întâlnire cu o femeie, nu cum s-o obţină. Părea totuşi învăluit în ceva de

nepătruns care forma în jurul lui o barieră.

- M-am gândit eu că, într-o bună zi, e posibil ca Gina să vină să lucreze cu noi, exdclamă el pe neaşteptate.

După ce se va fi oprit din acel tur nebunesc pe la alte cabinete, mai adăugă el.

- Mie nu mi-a dat niciodată prin cap aşa ceva, recunoscu Norman.

Norman nu era deloc o fire complicată, fără însă a fi şters: chirurgul tipic - o abordare precisă a vieţii şi o hotărâre care-l făceau să fie un partener ideal de lucru.

Amândoi aveau treizeci şi doi de ani. Norman era născut în Tenterden, iar Adrian venea din Londra.

- Cred că am părut cam ciudată cu turul acela "nebunesc" al meu, cum i-ai spus tu.De fapt, nu am vrut decât să capăt experienţă şi să am libertate de mişcare, să pot scăpa.

- De aici nu există scăpare, o avertiză Arnold. Sase luni în calitate de asistentă a noastră, după care intri în parteneriat.

- Dacă sunt suficient de bună? în plus, îmi puteţi pasa tot ce nu vă convine! Aş dori să pot lucra la orice nivel.

- Te asigur că aşa va fi, spuse Arnold, apoi se adresă din nou lui Adrian şi lui Norman: aşadar, sunteţi de acord! Speram să nu aveţi nimic de obiectat.

- Dimpotrivă, spuse Adrian. Astfel, pare mai mult o afacere de familie.

- îţi place să existe o atmosferă de familie?

- Da. Mi-ar fi părut rău ca armonia care a existat întotdeauna în cadrul acestui cabinet să fie distrusă prin

apariţia unei persoane nepotrivite.

- Ei, încă nu ai lucrat cu mine! glumi Gina.

- Abia aştept să am această plăcere.

Gina privi pe fereastra mare care dădea spre autostrada mărginită de pomi. Casele, purtând amprenta specificului comitatului Kent, arătau deopotrivă ciudate şi pline de farmec în lumina blândă a soarelui de septembrie. Simţi un fior de emoţie

- brusc, peregrinările ei luaseră sfârşit. Cu câteva ore în urmă nu ştia ce hotărâre să ia, cele două perspective - fie de-a căuta un post într-un spital, fie de-a lucra în cadrul unui cabinet

- nemulţumind-o în egală măsură. Si-acum, în mod miraculos, simţea că-şi găsise locul. Manor Lodge era plină de amintirile copilăriei ei; cunoştea la fel de bine aripa destinată clinicii, ca şi cea destinată locuinţei propriu-zise, a lui Arnold şi a soţiei lui, Susan.

Aşadar, nu va exista tensiunea perioadei de acomodare, inevitabilă dacă ar fi lucrat cu nişte persoane străine. Se săturase să lucreze ca locţiitor şi să colinde întreaga ţară, dar, pe de altă parte, nu putea contesta experienţa şi încrederea de sine câştigate.

- Pot începe lucrul imediat?

- Să spunem de luni într-o săptămână. Asta îţi va da un răgaz de zece zile să te stabileşti la Mapleview şi să te familiarizezi cu ceea ce este aici.

Mapleview era casa părinţilor ei, la trei mile de Tenterden,

pe şoseaua spre Biddenden.

Gina încuviinţă din cap, deşi avea unele îndoieli în ceea ce privea bucuria părinţilor ei - este şi din cauza reţinerii sale de-a rămâne acolo. Vitalitatea şi veselia ce marcau existenţa lui Arnold, în ciuda profesiei sale extenuante, contrastau în mod ciudat cu inerţia şi platitudinea ce făceau din locuinţa din Mapleview să pară pustie şi rece. îi va trebui curaj ca, în cele din urmă, să aibă o locuinţă a ei în Tenterden.

Adrian o privi cu înţelegere, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

- Rămâne de luni într-o săptămână, spuse ea, ieşind din încăpere împreună cu Adrian.

- Du-te să bei o cafea cu Susan şi spune-i şi ei vestea, o îndemnă Arnold zâmbind, apoi începu să discute cu Norman în legătură cu un pacient pe care acesta urma să-l opereze.

- Sunt încântat, Gina, spuse Adrian cum ajunse în holul dreptunghiular.

Gina rămase câteva clipe pe loc, încercând să analizeze bărbatul care stătea lângă ea. De fapt, ce ştia despre Adrian? Desigur, cunoştea destul de mult despre activitatea lui, dar nimic personal.

- Domnule doctor Rutland! îl strigă doamna Stokes ieşind grăbită din birou. Doamna Mill ... Tocmai a sunat asistenta-şefă ... E nevoie de dumneavoastră.

- Dacă e fetiţă, va fi o adevărată revoluţie în familie! spuse el. Au deja patru.

Ascultându-i vocea atât de caldă, Gina simţi o atracţie care o făcu să fie conştientă de propria ei vulnerabilitate la

farmecul magnetic şi întrucâtva misterios al personalităţii, mai degrabă decât al înfăţişării acelui bărbat.

- Succes îi ură ea, plecând repede spre aripa casei destinată locuinţei.

îl cunoştea pe Adrian de cel puţin trei ani, începu ea să bombăne pe drum, supărată pe ea însăşi. De ce să intre, deodată, în stare emotivă?! De ce trebuie mereu să treacă de la entuziasm la deprimare şi invers? De ce nu poate rămâne constantă şi să accepte monotonia rutinei? Un lucru era cert - trebuia să se schimbe.

Să lucreze pentru Arnold! Era ca şi cum i s-ar fi promis cea mai frumoasă jucărie de Crăciun. Din fericire, putea să-şi asume responsabilitatea şi era categorică dacă era convinsă că are dreptate. In orice caz, cariera ei era pe punctul de-a începe la modul cel mai serios - acesta era gândul care o liniştea.

Susan primi încântată vestea. La cei cincizeci de ani ai săi, aceasta era o femeie care radia de fericire şi seninătate. Deşi ea şi Arnold nu aveau copii, faptul acesta nu le stricase deloc viaţa. De fapt, Gina suplinise această lipsă şi o considerau ca pe propria lor fiică.

- Tu ai ştiut, Susan?

Susan recunoscu că Arnold nu-i spusese nici un cuvânt, ceea ce era destul de ciudat, având în vedere că întotdeauna discuta cu ea despre tot ce era important în activitatea sa, cerându-i şi preţuindu-i sfatul şi părerea.

- Va fi o binecuvântare. Acest ajutor îl va scuti pe Arnold

de multe griji.

- Mi-aş dori mult să pot face asta pentru un om atât de minunat ca el. Nici nu-mi imaginam că mi se va-ntâmpla aşa ceva astăzi.

Gina privi ca un copil de jur-împrejurul încăperii mari cu ferestre ciudate şi covoraşe chinezeşti pe podeaua din pardoseală de blocuri de lemn; lângă fotoliul lui Arnold, pe o măsuţă, pipele lui erau aranjate într-un stativ, făcând ca un miros slab de tutun să se amestece cu cel al fumului de la focul de lemne.

- Aici mă simt acasă, Susan. Parcă, de fiecare dată când vin, iubesc acest loc şi mai mult.

- Numai că ai venit destul de rar în ultima vreme.

- Cred că stilul acesta de lucru a fost o nebunie din partea mea, dar am învăţat enorm şi m-am lecuit de dorinţa de-a mai cutreiera.

- Eşti sigură?

- Da. Poate că, în esenţă, sunt aceeaşi, dar caracterul începe să se definitive, să se cristalizeze. Asta am simţit că se-ntâmplă cu mine după ce-am ieşit din biroul lui Arnold, în drum spre tine. Mi-am spus că trebuie să mă ridic la înălţimea aşteptărilor lui Arnold. Sună a înfumurare?

- Sinceritatea nu sună niciodată a înfumurare. Va trebui, de asemenea, să ţii pasul cu Adrian şi cu Norman.

- E o mare uşurare pentru mine să-i cunosc. Acum încep să-mi dau seama cât de singură am fost în ultimii ani. Singură, deşi permanent înconjurată de oameni.

- Nimeni care să-ţi fi fost mai aproape de suflet?

- Nu ... obişnuitele flirturi fără importanţă ... Susan, încep de luni într-o săptămână! Cred că nu sunt prea coerentă, nu-i aşa? adăugă ea, începând să râdă.

- îmi place mult că eşti entuziastă, spuse Susan încercând să-şi înăbuşe vaga dezamăgire că Arnold nu-i împărtăşise şi ei intenţia lui.

Abia mai târziu, după plecarea Ginei, când Arnold veni pentru o scurtă pauză la o cafea, o anunţă imediat.

- Am acţionat sub impulsul momentului, scumpa mea. Nu ştiu dacă a fost un lucru înţelept sau o prostie.

- Te referi la Gina?

- Da. A fost o decizie de moment ... Doar ştii că întotdeauna discut cu tine înainte de a lua o decizie. Poate de asta şi am o uşoară îndoială, acum. Nu ştiu ... Gina este foarte bună din punct de vedere profesional, dar, pe cât este de bună, pe atât e de frumoasă, şi am doi asistenţi foarte atrăgători ... Pot apărea complicaţii.

- De ce tocmai această temere?

- Felul în care Adrian a privit-o. Din punct de vedere sentimental, acesta e impenetrabil şi imprevizibil.

- Cred că prezenţa unei femei va fi de mare valoare în cadrul clinicii, spuse Susan cu convingere, dându-şi seama că Arnold avea nevoie de confirmarea ei.

- Sincer?

- Sincer, Arnold. Cât despre Adrian, este într-adevăr un

bărbat foarte atrăgător, dar în aceeaşi măsură, un doctor foarte bun, după cum ai spus întotdeauna.

-Aşa e ... Cred că încep să am ciudăţenii de om bătrân. Adrian nu vorbeşte despre femei decât în calitate de paciente. Norman, însă, e total diferit - se implică mult mai mult. Stii ceva, continuă el, terminându-şi şi ultima înghiţitură de cafea, o fină pare o responsabilitate mai mare decât propriul copil. Vreau să spun că, neavând un copil al nostru, îmi fac griji mai mari pentru Gina. Ar fi trebuit să mă gândesc mai mult ...

- Lucrurile se vor rezolva de la sine, îl linişti Susan sărutându-l uşor pe obraz.

- Dacă spui tu ...

Imediat ce Arnold plecă, mulţumit, cu o expresie aproape ştrengărească pe faţă, Susan se încruntă, îngrijorată. Nu voia ca Gina să se implice în vreun conflict sentimental cu unul din asociaţi. Dacă se gândea mai bine, Arnold avea dreptate în privinţa lui Adrian: niciodată nu discuta despre latura afectivă - şi nici nu-şi exprima vreo părere legată de relaţiile umane, ca şi cum viaţa lui profesională cu problemele ei ar fi fost departe de realitate. Cu toate acestea, îi plăcuse întotdeauna de el, aşa că n- avea rost să-şi imagineze cine ştie ce situaţii care s-ar putea dovedi periculoase pentru Gina. în cele din urmă, alungă această temere cu totul nejustificată, apărută poate în umbra îndoielii iniţiale a lui Arnold. Chiar o catalog' drept ridicolă!

Si totuşi, exista o umbră de care nu putea scăpa.

Gina sosi la Manor Lodge la ora opt dimineaţa în ziua în care trebuia să-şi înceapă activitatea. îşi cunoştea deja atribuţiile, deoarece discutase îndelung cu Arnold în ultimele zile. I se repartizase o cameră din aripa de clădire destinată locuinţei, pentru a o transforma în cabinet, Arnold fiind convins că, păstrând individualitatea medicului, se păstrează şi individualitatea pacientului.

Ura pur şi simplu ideea unei clinici în care să nu primeze decât scopul de a face bani.

Văzând-o pe Gina în cabinet, Adrian intră, zâmbind.

- Am adus câteva obiecte cu caracter personal, explică ea.

- Văd, răspunse Adrian, privind cele câteva fotografii, vaza cu flori şi mapa de birou din piele lucrată în relief.

- Aceasta e talismanul meu. Tu ai vreo astfel de ... să-i spunem superstiţie?

- Nu, nu mă interesează obiectele cu semnificaţie sentimentală.

Brusc, tonul lui deveni neaşteptat de dur, ceea ce o făcu pe
Gina să-şi ridice privirea spre el, şocată.

- Ei, asta nu înseamnă că trebuie să mă judeci cu asprime pentru micile mele slăbiciuni! încercă ea să-şi ascundă surprinderea în spatele tonului glumeţ.

- Imi pare rău ... sunt un tip practic şi prozaic.

- Fără sentimente?

Aceste câteva cuvinte i se păreau mai relevante decât tot ceea ce acest bărbat spusese de-a lungul anilor de când se

cunoşteau.

- Nu-mi inspiră încredere.

Privirea lui, susţinând-o pe a ei, se-ntunecă, trădând o ciudată pasiune.

- Neîncrederea poate genera frică, sugeră ea stăpânită de-o neînţeleasă emoţie. Ai avut timp să regreţi faptul că am venit să lucrez în cadrul clinicii?

- Orice, numai asta nu, Gina, veni răspunsul lui după câteva secunde de tăcere. Aşa cum am spus de când am aflat, mă gândeam eu că vei veni aici în cele din urmă, deşi nu mi-am imaginat că se va întâmpla atât de repede, sau de neaşteptat.

- Imi doresc tare mult să reuşesc, Adrian. Este prima dată când mă stabilesc undeva şi am un post stabil. Până acum, am tot căutat ...

- Este valabil şi în privinţa oamenilor?

- Până la un punct, da, recunoscu ea cu sinceritate, îmbujorându-se. Ceea ce demonstrează cât de goală şi de lipsită de importanţă a fost viaţa mea.

- Eşti foarte sinceră. Dacă nu-mi spuneai, nu mi-aş fi închipuit.

- Ne cunoaştem de peste trei ani, dar, de fapt, nu ştim nimic unul despre celălalt.

- Atunci, e timpul să remediem această deficienţă, spuse el pe un ton devenit brusc agresiv.

Li se întâlniră din nou privirile, pline de dorinţă, iar Gina începu să tremure, copleşită de puterea lui de seducţie.

- Cum au primit vestea părinţii tăi?

Gina scutură uşor capul. Nici mama, şi nici tatăl ei nu erau pregătiţi pentru revenirea ei în Tenterden şi amândoi aveau mari rezerve în privinţa oportunităţii angajării ei la clinica lui Arnold. Deşi ţineau mult la acesta şi-l respectau, considerau că întotdeauna o răsfăţase. Speraseră că se va întoarce la spitalul la care făcuse practică. Cuvântul "disciplină" rezuma cel mai bine atitudinea lor în faţa vieţii. Ei aveau tot dreptul să se relaxeze şi să-şi petreacă timpul aşa cum considerau de cuviinţă, dar, în ceea ce-i privea pe alţii, le impuneau imediat, abil şi subtil, un set de reguli. Nici unul din ei n-ar fi recunoscut faţă de celălalt că prefera ca Gina să nu apară în viaţa lor. Pe de altă parte, din moment ce aceasta urma să lucreze în Tenterden, s-ar fi simţit îngrozitor de jigniţi dacă n-ar fi locuit la Mapleview - ar fi făcut impresie proastă cunoştinţelor lor. Aşadar, Gina nu-şi făcea nici o iluzie: era conştientă că aveau să apară neînţelegeri. Spera însă să-şi dobândească treptat independenţa şi să se poată muta undeva singură, la un moment dat, fără să provoace o ruptură. Si-ar fi dorit ca munca ei să-i solicite prezenţa continuă la Manor Lodge, astfel încât să locuiască acolo, sau măcar să fi avut un frate sau o soră care să concentreze atenţia părinţilor ei, iar ea să scape de sentimentul de vinovăţie. Deocamdată, tot ce putuse să facă fusese să-şi prevină părinţii, activitatea nu-i permite să respecte, fără abateri, regulile impuse de ei, promiţând însă să facă tot posibilul să nu deranjeze tabieturile casei: era vorba, aşadar,

despre un armistiţiu. De fapt, părinţii ei erau nişte persoane foarte respectabile, iar în ceea ce privea cuplul pe care-l formau, fiecare din ei era umbra celuilalt. Niciodată Gina nu-şi putuse da seama dacă mama ei se conforma dorinţelor tatălui, sau invers şi, când aceasta spunea "Tatălui tău nu-i place să facă una sau alta", nu era sigură dacă nu cumva dădea glas propriilor ei dorinţe. Un lucru era cert: pe nici unul din ei doi nu-l interesa ce se petrece în afara orăşelului. Orizontul lor se limita la scumpirile de la băcănie şi la ce mâncau păsările în curte.

Nimeni nu le tulbura liniştea şi erau foarte mulţumiţi de viaţa pe care o duceau. Dar, lucru ciudat, deşi între ei exista o legătură atât de strânsă, Gina nu-i auzise niciodată folosind vreo vorbă de alint: erau pur şi simplu Roy şi Enid. Se întreba uneori cum de fusese concepută normal.

Ii venea greu să răspundă la întrebarea pusă de Adrian.

- Cred că sunt tot atât de nemulţumiţi ca şi mine la gândul că voi locui împreună cu ei ... dacă nu sună prea urât.

- Nu mi se pare. Relaţiile interumane constituie un permanent risc.

- Toate?

- Absolut.

- De aceea nu te-ai căsătorit?

- S-ar putea spune şi aşa. Hai să ne grăbim. Conform planificării, lucrăm împreună.

- De obicei, e greu lunea dimineaţa?

- Nu neapărat. De ce?

- Din experienţa anterioară, apar tot felul de bolnavi închipuiţi.

- Vrei să iei masa cu mine? întrebă el, ca şi când n-ar fi auzit-o.

- Mi-ar face plăcere.

Deşi surprinsă, nu ezită nici o clipă.

- Acum, pentru că lucrezi aici, aş dori să-ţi spun multe lucruri.

- Despre clinică?

- Nu, despre mine.

Capitolul 2

Gina constată că munca la Manor Lodge îi solicită în totalitate timpul şi puterea de concentrare. Clinica nu admitea indiferenţă faţă de pacienţi dincolo de o diagnosticare corectă. Desigur, existau mulţi oameni care nu beneficiau de serviciile oferite de acea clinică, dar cei ce-i erau pacienţi erau trataţi ireproşabil. Trecu, plină de entuziasm, de primele săptămâni istovitoare şi recompensa nu întârzie să apară: felicitările din partea lui Arnold. Majoritatea pacientelor, în special cele mai în vârstă, o preferau pe ea când era vorba de probleme mai delicate şi intime.

Gina încerca să ignore orice încercare de apropiere din partea lui Adrian, nu pentru că nu şi-ar fi dorit, ci de teamă să nu se implice în vreun conflict sentimental care să-i afecteze randamentul la lucru.

- Gina, ai uitat de invitaţia mea la cină? o întrebă Adrian într-o seară, după orele de consultaţie.

- Nu, dar am acordat prioritate muncii, lăsând pe planul al doilea plăcerea. Trebuie să dovedesc ce pot.

- Ai dovedit-o deja.

- M-am temut îngrozitor. Oricine ar simţi nevoia să dea tot ce are mai bun pentru un om ca Arnold - n-are nici o importanţă că e naşul meu.

- înţeleg ... Ce-ai zice de o invitaţie pentru seara asta?

Sună telefonul şi răspunse chiar Gina.

- O nouă pacientă, anunţă ea cu un ton plin de regret, după ce închise telefonul. Ceea ce mi se pare ciudat, este că i

s-a dat numele meu.

- Veştile circulă repede în zonă. Nu mai mănânci?

- Nu! Doamna Morrison părea foarte tulburată.

- Probabil din cauza prea multor bani şi a unui iubit infidel.

- Sună cam cinic.

- Viaţa însăşi e cinică, după cum vei descoperi cu timpul.

- Vrei să spui că am încă o doză de naivitate?

- Vreu să spun că eşti încântătoare, cum stai aşa, în lumina blândă a serii.

Ea nu-i răspunse nimic şi rămaseră să se privească amândoi pradă, total neputincioşi, unei dorinţe puternice.

- O anumită doamnă Morrison te caută, spuse Arnold intrând.

Adrian plecă imediat.

- Tocmai a telefonat; e o nouă pacientă. Dar ... de unde îmi ştie numele?

- De la James Roberts - un psihiatru cu care trebuie să faci cunoştinţă. Iniţial, doamna Morrison a fost pacienta lui.

- Oare de ce mă vrea pe mine?

- Vrea să discute cu o femeie. Asta demonstrează cât de inspirat am fost propunându-ţi să lucrezi aici. James i-a spus despre tine. E un individ capabil, acest James. In mod obişnuit, nu prea am o părere nemaipomenită despre psihiatri ... uneori parcă şi ei ar avea nevoie de tratament ... Ţine-mă şi pe mine la curent.

- Nu mă simt competentă să lucrez cu astfel de pacienţi care necesită tratament psihiatric.

- Vezi despre ce este vorba ... Apoi, cheamă-l în ajutor pe Adrian - are fler. Nu-ţi face griji, copila mea.

- Aşa-mi spuneai când eram o puştoaică.

- Tocmai de-aceea repet complimentul.

- Eşti un scump!

- Stiu; Susan îmi spune asta mereu. Nu pleca niciodată de la premisa, continuă el pe un ton cu totul schimbat, sobru şi precaut, că un pacient cu tulburări mentale nu poate suferi la fel de mult ca în cazul unei afecţiuni fizice.

- Voi ţine seama de asta.

Când era pe punctul de a se urca în maşină, Adrian veni spre
ea.

- Dacă termini mai devreme, sună-mă Gina, vreau să discut cu tine.

- Voi încerca, răspunse ea simţind cum inima îi bate mai repede, după care plecă grăbită.

Casa Irenei Morrison, Greenways, se afla pe şoseaua spre Hawkhurst, ascunsă între arbuşti şi fagi. Era o casă mare, iar parcul din jurul ei intrase deja în umbra înserării.

- Sunt doctorul Mason, se prezentă Gina femeii în vârstă care-i deschise uşa.

- Vă rog să mă urmaţi.

Menajera o conduse într-o încăpere în care lumina se reflecta în culori surprinzătoare.

- Aşadar, dumneavoastră sunteţi doctoriţa Mason!

Vocea era a unei femei mult mai tinere şi mai atrăgătoare

decât îşi închipuise Gina, întinsă languros pe o canapea.

Era evident că slăbise în ultima vreme deşi faldurile halatului din catifea roşie cu care era îmbrăcată încercau să ascundă acest fapt. Expresia încordată a chipului trăda tensiunea specifică tulburărilor psihice.

- Sunteţi altfel decât m-am aşteptat, continuă femeia.

- Sper, însă, că nu sunteţi dezamăgită prea mult, spuse repede Gina, cu un zâmbet încurajator.

- Nu se poate să aveţi mai mult de douăzeci şi unu de ani.

- Douăzeci şi cinci.

- înseamnă că sunt cu cinci ani mai mare.

Studiindu-şi pacienta, Gina îşi dădu seama de neadevărul declaraţiei acesteia - ochiul ei de profesionist îi spunea cu certitudine că femeia avea cel puţin treizeci şi şase sau treizeci şi şapte de ani.

Deodată, în mod aproape alarmant, tonul de conversaţie se transformă într-un vaiet deprimat.

- Mă simt îngrozitor.

- Am să vă rog să vă întindeţi în pat, doamnă Morrison, ca să vă pot consulta.

- Foarte bine ... Oricum, sunt prea obosită pentru a rămâne aici. Doamna Ford, menajera mea, vă va anunţa când sunt gata. Inainte de a începe, să ştiţi însă că doresc un singur lucru - să mor.

Când menajera o conduse în cele din urmă în dormitorul Irenei Morrison, prima impresie a Ginei a fost de cameră nupţială aranjată cu foarte mare grijă, piesa principală fiind

patul cu baldachin, drapat în voaluri vaporoase albastru cu alb.

- Voi avea nevoie de câteva analize, spuse Gina încet, după o examinare amănunţită.

- Nu merg la spital!

- Vă pot trimite să vi se facă o radiografie la un cabinet particular.

- De ce nu se poate face totul la Manor Lodge?

- Aş dori o investigare mai completă, îşi menţinu Gina punctul de vedere.

Chiar dacă părea fragilă, pacienta ei era încăpăţânată şi se opunea oricărei încercări de a nu i se respecta dorinţa; de asemenea, îi plăcea să fie în centrul atenţiei şi să nu fie deranjată de nimic.

- Am întotdeauna temperatura scăzută.

- Nu e un lucru neobişnuit.

- Nu suport să văd mâncarea.

Deşi pacienta era într-o stare de tensiune nervoasă extremă, chiar de epuizare, Gina avea impresia că în mare parte situaţia fusese cauzată de aceasta însăşi. De aceea, era esenţial să se asigure că nu era vorba de o tulburare organică. Desigur, aversiunea faţă de mâncare - caz tipic de anorexie nervoasă - era un indiciu clar, dar nimic nu putea fi luat drept garantat.

- Va trebui să găsim un remediu.

- N-am încredere în doctori.

- Va trebui, de asemenea, să reabilitez această părere.

Umerii Irenei, până atunci încordaţi, căzură brusc, ca într-un
gest de înfrângere, pe pernă.

- Urăsc să trăiesc singură ... Rosti cuvintele sacadat, cu susceptibilitate. Nu, nu sunt văduvă, dacă asta credeţi ... Soţul meu, Steven, şi cu mine trăim separat. El doreşte, însă, să reluăm legătura.

Nu vreau nici să mă gândesc la aceasta, nici să discut subiectul. Mă înspăimântă. Mă doare inima, îmi vâjâie capul. James Roberts nu m-a înţeles deloc. La el totul se reduce la imaginea tatălui, la copilărie ... Nu credea că am efectiv dureri. Se purta cu mine de parcă eram un copil. Cum sunt colegii dumneavoastră? întrebă ea deodată, studiind-o critic pe Gina. Doctorul Rutland, de exemplu?! E un bărbat atrăgător? îţi place? Nu mă interesează ... Doream să discut cu o femeie ... Am vorbit serios când am spus că vreau să mor.

Oftă, mişcându-şi capul încadrat de un păr lung, mătăsos, de-o parte şi de cealaltă a pernei. Nu-mi daţi medicamente, am luat sute până acum - îmi fac şi mai rău.

- Dormiţi bine?

- Nu, dar o băutură tare este cel mai bun medicament pentru somn. îmi place să beau, din când în când, câte ceva.

- Cât beţi, doamnă Morrison?

- Cât simt nevoia şi atunci când am chef, ceea ce, în general, nu se întâmplă înainte de ora şase seara. Nu sunt alcoolică, dacă la asta vă gândiţi.

- Nu mă gândeam la asta. Vă cred. Dacă mă ajutaţi prin a fi sinceră, va fi mult mai uşor să vă faceţi bine. Voi aranja să puteţi face analizele şi le vom avea ca punct de plecare.

Irene Morrison încuviinţă din cap. Impotriva voinţei, începea să-i placă de doctoriţa Mason.

- Nu beau whisky, adăugă ea, în mod neaşteptat. Prefer un coniac după cină. Ginul îmi dă idei sinucigaşe, aşa că nici nu m-ating de el.

Era ceva în nerugulă în privinţa stării mentale a Irenei Morrison, ceva ce nu se încadra în nici un tipar. Era o femeie sofisticată, deşi această calitate se estompase mult în actuala ei stare de deprimare.

Gina o credea în privinţa alcoolului, dar se întreba, totuşi, în ce măsură putea să creadă orice altceva din ce spunea. Soţul ei era cel răspunzător pentru acea cădere nervoasă? "Am vorbit serios când am spus că vreau să mor". De multe ori, pacientul recurge la gestul disperat al sinuciderii după o ultimă vizită a medicului curant. In ce măsură era acest lucru valabil? Factorul vital urma să determine cauza. Irene Morrison nu avea mintea tulbure; nu vorbea lent, nu se repeta; opiniile ei, desigur subiective, erau formulate succint. Fără să înţeleagă bine de ce, Gina nu putea accepta ideea că pacienta ei dorea să discute cu o femeie, ci avea pur şi simplu nevoie de cineva care să fie de acord cu ea. Numai că, nu putea şi nici nu îndrăznea să se arate mulţumită de un astfel de diagnostic; trebuie să fie convinsă că lucra cu un trup sănătos din punct de vedere organic.

- De cât timp locuiţi în Tenterden, doamnă Morrison? întrebă Gina, fără nici o legătură.

- De patru luni. Casa a fost cumpărată la puţin timp după ce eu şi soţul meu ne-am despărţit. Doamna Ford lucrează la mine de doi ani. Nu-mi plac străinii şi nici viaţa casnică. Si, ca să te scutesc de următoarea întrebare, nu mi-am dorit niciodată să am copii. Obrajii palizi i se colorară uşor, iar ochii cenuşii începură să-i strălucească intens. Caraghiosul acela de Roberts tot făcea aluzie la faptul că familia ar rezolva problema, dar nu vreau să reiau acest subiect plictisitor. Oftă şi, starea ei de spirit deteriorându-se brusc, începu să plângă. Chiar vreau să mă simt mai bine ... nu mă interesează nimic. Nu pot să citesc, nu pot nici măcar să mă uit la televizor şi ca să mă plimb ... sunt prea slăbită ... nu vreau ... Uite, acum mă doare totul ... totul ... se plânse ea privind-o pe Gina cu ochii plini de lacrimi.

în următoarele zece zile, Irene Morrison făcu analize şi radiografii, dar rezultatele acestora nu justificau starea în care se afla.

Era sănătoasă din punct de vedere fizic şi organic, dar prezenta o labilitate psihică alarmantă şi întreaga ei atitudine era de totală lipsă de speranţă privind viitorul, din moment ce nu i se putea pune un diagnostic.

Refuză categoric continuarea investigaţiilor şi continuă să se zbată între deprimare, izbucniri sentimentale, lacrimi, enervare, chiar adresări injurioase.

- Adrian, te-aş ruga s-o consulţi şi tu pe doamna Morrison,

îl rugă Gina după două săptămâni în timpul cărora nu făcuse nici un progres. Nu mai ştiu ce să fac.

- N-ai găsit nimic în neregulă?

- Nimic de natură fizică. Emoţional, însă ...

Cum auzi aceste cuvinte, Adrian începu să mormăie nemulţumit, dând semne de nerăbdare, aşa că Gina se grăbi să-l informeze, atât cât ştia şi ea, asupra vieţii Irenei.

- L-ai cunoscut pe soţul ei?

- Pe Steven Morrison? Nu. Momentan, refuză să-l vadă.

- E sinceră, nu se preface?

- Cred că există o cauză ascunsă pentru starea ei - o problemă care o depăşeşte.

- Prefer să iau cina cu tine decât să-i fac o vizită doamnei Morrison.

- Nu s-ar putea face amândouă?

- Dacă lucrurile stau aşa, îmi voi revizui părerea despre doamna Morrison. Neapărat luăm cina împreună, chiar dacă foarte târziu. Abia mai reuşesc să te văd ... Dar nu o masă în fugă ... vreau să stăm liniştiţi. Am vorbit serios atunci, în prima zi, când ţi-am propus asta.

- Tocmai îmi aminteam.

Privirea ei era blândă şi încurajatoare, în ciuda unei vagi temeri.

- Aşadar, mai întâi doamna Morrison.

- I-am spus lui Arnold că te solicit. De fapt, el a sugerat s-o fac dacă am nevoie de ajutor. Nu pot să înţeleg şentru nimic în lume de ce, după ce a fost consultată de un medic ca James

Roberts, doamna Morrison a vrut să apeleze la mine.

- Nu-l cunoşti pe James Roberts! râse Adrian.

- N-o cunoşti pe doamna Morrison! De fapt, e foarte atrăgătoare când se află într-o stare de spirit normală. Trebuie să-ţi spun, însă, că a refuzat categoric să te vadă.

- Nu mă interesează deloc cum arată doamna Morrison, mă interesează doar ca pacientă şi numai pentru că ai anumite îndoieli în privinţa afecţiunii ei. Ce vârstă are?

- Ea spune treizeci, dar, după părerea mea, are treizeci şi şase sau treizeci şi şapte.

- Una din acelea, spuse el caustic, în timp ce expresia lui căpătă un aer ostil.

- Sunt chemat la o vizită la domiciliu, spuse Norman, vârând capul pe uşă. Succes! adăugă el, ştiind de la Gina că Adrian urma s-o consulte pe doamna Morrison, după care plecă imediat.

Când ajunseră puţin mai târziu la Greenways, casa avea o înfăţişare oarecum stranie, cu luminile de la ferestre strălucind printre arbuştii ornamentali mereu verzi şi crengile desfrunzite acum ale fagilor. Când doamna Ford deschise uşa, îi întâmpină nu numai un val plăcut de căldură, ci şi mirosul discret al parfumului impregnat în aerul din casă. Spre surprinderea Ginei, pacienta ei era deja în pat, simţindu-se foarte obosită, după cum le explicase menajera.

- Aşadar, dumneavoastră sunteţi doctorul Rutland! exclamă Irene când intrară Gina şi Adrian.

Deodată, Gina simţi o anume încordare.

- Da, veni răspunsul acestuia, neaşteptat de dur.

Irene Morrison se ridică mai sus pe pernă. Cămaşa de noapte, ca o floare de cireş, o făcea să pară şi mai fragilă. Intotdeauna Gina rămânea surprinsă nu numai de capacitatea acesteia de a-şi schimba starea de spirit, dar şi de capacitatea de a-şi schimba înfăţişarea. Această doamnă Morrison părea să stăpânească la perfecţie arta de a arăta exact cum voia; ori, acum era evident că vroia să câştige compasiunea şi simpatia lui Adrian.

- Credeţi că mă puteţi ajuta?

- Dacă doriţi să fiţi ajutată.

- Credeam că mă veţi înţelege.

Gina aruncă spre Adrian o privire îngrijorată; nu-l chemase să-i provoace pacientei o stare de deprimare şi mai mare. Nici ea nu mai ştia ce să creadă despre comportamentul Irenei, dincolo de inconsecvenţa obişnuită - un raţionament limpede, clar, pe fondul unor lacrimi de disperare abia stăpânite. Ii făcea impresia că îşi calcula cu precizie efectul pe care-l avea, sau ar fi putut să-l aibă, asupra lui Adrian.

- Cred că vă înţeleg.

- Nefericirea poate să te îmbolnăvească. Ce remediu aveţi pentru aşa ceva? Colega dumneavoastră a fost foarte bună şi răbdătoare cu mine, continuă ea repede, oftând. Nu sunt o persoană comodă.

Gina nu-l văzuse niciodată pe Adrian atât de închis în el însuşi şi impenetrabil, ca şi cum s-ar fi ascuns în spatele unui zid. Işi aminti atitudinea lui faţă de obiectele ei personale, de

expresia încrâncenată când spusese că toate relaţiile umane prezintă riscuri... în mod curios, se aşteptase de la el să fie blând şi îngăduitor cu Irene Morrison, dar iată că nu era. Aceasta, însă, parcă îi sporea şi mai mult puterea de seducţie.

- Cred că nu vă face bine să staţi în pat.

- Mă simt în siguranţă aici - mai puţin singură. Dar, poate că dumneavoastră nu ştiţi ce este singurătatea, spuse ea privindu-l insistent şi semnificativ.

- Nu sunt aici pentru a-mi discuta sentimentele.

- Doamnă doctoriţa Mason, aş dori să discut câteva minute cu doctorul Rutland între patru ochi.

Adrian nici nu vorbi, nici nu se mişcă, iar Gina încuviinţă din cap şi merse spre uşă.

- Vă rog să vă întoarceţi după câteva minute, vreau să vă mai văd înainte de plecare.

- Voi reveni, promise Gina şi ieşi pe palierul circular de unde putea vedea vestibulul şi uşa principală pe care doamna Ford tocmai o lăsase deschisă.

Imediat, se auzi vocea acesteia, mirată şi indignată în acelaşi timp:

- Domnule Morrison!

- Intenţionez să-mi văd soţia şi pe doctoriţa care se ocupă de
ea.

- Sunt doctor Mason şi soţia dumneavoastră este în îngrijirea mea, spuse Gina coborând scările.

Nu se gândise aproape deloc la Steven Morrison, dar,

oricum, nu se aştepta la acea figură care inspira sinceritate şi la acei ochi limpezi, luminoşi ai bărbatului din faţa ei.

- Mă simt total neputincios, doamnă doctor. Am încercat tot ce-a fost posibil.

- Inţeleg că doriţi să vă împăcaţi.

- In primul rând, n-am vrut să ne despărţim, începu bărbatul înalt, cu statură atletică, trecându-şi mâna prin părul castaniu des, în timp ce un muşchi îi tresări pe obraz. A fost un adevărat iad, izbucni el, fără însă a părea deloc de-un sentimentalism ieftin. Dar ce pot face dacă refuză pur şi simplu să mă vadă? Privea în jur perplex, incapabil de a găsi o soluţie. A vrut să vină aici, aşa că i-am cumpărat această casă, sperând că lucrurile se vor schimba după ce se va instala ... Totul a fost în zadar. Cum se simte?

Gina îi relată cu prudenţă, întrebându-l, în încheiere, dacă soţia lui mai trecuse prin astfel de faze.

- Este temperamentală, adevărat; câteodată, chiar isterică, dar nu bolnavă psihic. Poate aţi putea-o convinge să mă primească ...

- In acest stadiu, s-ar putea să fie în defavoarea dumneavoastră.

-Aş risca. Dacă sunteţi şi dumneavoastră aici ...

- Momentan, o mai consultă şi un coleg al meu, doctorul Rutland.

- Poate aveţi dreptate, se resemnă el. Fiţi, vă rog, amabilă, să-mi telefonaţi, dacă apare vreo îmbunătăţire, o rugă el dându-i o carte de vizită. Sau îmi permiteţi să sun eu?

- Chiar vă rog.

- Mă gândeam eu că soţia mea nu va fi mulţumită prea mult timp cu o doctoriţă, remarcă el cu amărăciune, îndreptându-se spre uşă.

Un zgomot la etaj îi făcu pe amândoi să-şi ridice privirile în direcţia respectivă: era Adrian care ieşea din dormitor. Steven Morrison înclină uşor capul, după care ieşi.

Capitolul 3

Gina îi făcu semn lui Adrian să tacă, aşa că acesta află identitatea bărbatului pe care-l văzu plecând abia după ce urcară în maşină, fără însă ca vestea să-i trezească vreun interes.

- Ei?! Ce părere ai despre doamna Morrison? întrebă Gina şi inima începu deodată să-i bată mai tare, cu nelinişte.

- îţi spun în timp ce bem ceva.

Odată ajunşi la restaurantul unde Adrian rezervase deja o masă şi comandase meniul, ca totul să fie pregătit, Gina simţi la el o oarecare încordare şi stânjeneală care planau ca o umbră asupra relaţiei lor de până atunci.

- îmi pare rău că m-ai chemat pentru pacienta ta, începu el cu voce scăzută.

- Bine, dar de ce?

- Pentru că n-am nici timp, nici răbdare de irosit cu ea.

- Adrian!

- Ai vrut părerea mea.

- S-ar putea să fie ceva grav.

- Doamna Morrison e o actriţă excelentă care joacă un rol pe care l-a creat ea însăşi, cu ajutorul câtorva cărţi. Asta e totul.

Otăcere stânjenitoare se aşternu între ei, în timp ce Gina îl privea şocată, încercând zadarnic să-l înţeleagă.

- Te rog să mă scuzi că te-am deranjat, spuse ea cu

voce tremurătoare, în cele din urmă. Totuşi, nu sunt obligată să fiu de acord cu verdictul tău.

- Este privilegiul tău. Eu doar te previn. Dacă nu mă înşel, îşi cam chinuie soţul.

Gina recunoştea că Adrian putea avea foarte bine dreptate, dar avea totuşi impresia că mergea prea departe cu afirmaţiile sale, că totul se transforma într-un scenariu de film.

- E o femeie nefericită, Adrian.

- De multe ori, aşa se întâmplă cu toţi cei care provoacă nefericire.

- Nu suntem aici să facem morală. Când am văzut-o prima dată, doamna Morrison prezenta riscul comiterii unei sinucideri.

- Doamna Morrison poate să-i aducă pe alţii în pragul sinuciderii, spuse el privind în pahar ca şi cum ar fi fost un glob de cristal în care se putea prezice. Ea nu se va sinucide niciodată, te asigur.

- Poţi să judeci astfel după ce-ai văzut-o o singură dată?

- Nu, după ce-am văzut prototipul ei de sute de ori în decursul carierei mele de medic, veni răspunsul lui liniştit după o scurtă tăcere încordată.

în mintea Ginei reveniră brusc cuvintele lui Steven Morrison

- "Mă gândeam eu că soţia mea nu se va mulţumi mult timp cu o doctoriţă.” Oare Irene Morrison îşi încercase deja puterile de seducţie asupra lui Adrian? Oare aversiunea şi

enervarea lui proveneau din teamă?

- Este posibil ca un bărbat să poată estima mai bine puterea unui astfel de prototip. Ţi-am spus că e o femeie foarte atrăgătoare, comentă ea subtil.

Cuvintele rămaseră undeva între ei, estompate de zgomotul de fond al murmurului general. Nici el nu mai răspunse, păstrându-şi aceeaşi expresie de nepătruns.

- îmi pare rău, Adrian, rupse tot ea, şi de astă dată, ceea ce păruse o tăcere interminabilă. îmi cer scuze că am apelat la tine.

- Eu îmi cer scuze, pentru că am fost atât de dogmatic. Oricum, farmecul acelei seri pline de promisiuni pierise.

- Cel puţin am reuşit, în sfârşit, să luăm cina împreună, încercă ea să schimbe atmosfera.

- Da. E un local plăcut, nu crezi?

- Foarte.

în mimtea Ginei era un vârtej de gânduri. îi va vorbi, aşa cum îi promisese chiar din prima zi, sau renunţase la idee? Si, în definitiv, de ce să-şi facă griji? Putea foarte bine trăi şi fără să fie implicată tot timpul într-o dramă sentimentală. Sau poate că deja el n-o mai aprecia profesional din cauză că judecase greşit, din punctul lui de vedere, cazul Morrison.

- Ce voia domnul Morrison? întrebă Adrian cu totul neaşteptat.

Gina repetă povestea.

- Cred că nu este nici un dubiu în privinţa dragostei lui

faţă de ea, sau asupra dorinţei lui de împacare, adăugă ea în încheiere. I-a cumpărat casa pentru că ea vroia să locuiască în Tenterden, în speranţa că va fi mai bine.

- O acţiune disperată, comentă el cu o notă de cinism.

- Ei, cam atât în legătură cu primul meu caz psihologic, dacă-l putem numi aşa.

- Să înţeleg că te hotărăşti să-i spui că nu mai poţi face nimic pentru ea?

- Nu, soluţia asta nu mă satisface. Poate sunt prea tenace, sau, conform filozofiei tale că toate relaţiile umane prezintă in factor de risc, vreau să înţeleg cauza care a generat problemele.

- Din moment ce nu te pot convinge să nu-ţi mai pierzi timpul, propun să abandonăm subiectul.

- Il abandonasem deja, dar cred că tu ai fost cel care l-a reluat.

- E adevărat.

Gina avea impresia că-ncearcă zadarnic să găsească o breşă cât de mică într-un zid, prin care să lase să pătrundă lumina. Cu toate acestea, aerul lui misterios îi sporea farmecul. Ajunseră la cafea fără să fi schimbat între ei decât câteva banalităţi, aşa că întrebarea ei veni direct:

- Părinţii tăi trăiesc?

Relaxându-se, Adrian povesti că părinţii lui locuiau în Highgate, că tatăl lui era contabil, iar mama artistă, ale cărei opere erau destul de mult apreciate, că el mergea la Highgate cât putea de des şi păstra legătura cu Londra,

fără însă a dori să revină acolo şi că avea o soră căsătorită în Noua Zeelandă şi doi nepoţi pe care nu-i văzuse niciodată.

- Si astfel se încheie povestea vieţii tale, spuse ea zâmbind.

- Da. Nu constituie un subiect de discuţie interesant.

- Nu tu eşti cel mai în măsură să stabileşti acest lucru. Se pare că doamna Morrison a avut un efect deprimant asupra ta.

"De ce să-l lase să-şi închipuie că eşti gata să ignori dorinţa lui de a-i face o mărturisire?" se întreba ea.

- Din păcate, am constatat că femeile de tipul ei sfârşesc întotdeauna mai devreme sau mai târziu, să provoace suferinţă. Cred că s-a făcut târziu ... şopti el văzând cum perechile de la mesele învecinate încep să plece.

- Să mergem, sigur. Din tonul ei reieşea că perspectiva de a mai rămâne nu-i făcea nici o plăcere. în orice caz, localul acesta este de neuitat, mai spuse ea privind în jur interiorul elegant într-o rafinată combinaţie de auriu şi albastru. Vine şi Norman aici?

- Da, de fapt el l-a descoperit, şi mi l-a arătat şi mie ... Tu şi cu el vă înţelegeţi foarte bine.

- îmi făcusem iluzii că acelaşi lucru era valabil şi pentru noi.

- De ce "iluzii"?

- Pentru că îmi dau seama acum că ai o concepţie

diferită asupra a ceea ce înseamnă a te înţelege bine.

- Poate că ai dreptate.

Ieşiră în noaptea rece, cu un sentiment puternic de neîmplinire şi frustrare. Nu aşa îşi imaginase Gina prima cină cu Adrian, chiar dacă nu sperase chiar la un final romantic. Acum avea impresia că el, în mod inexplicabil, închisese o uşă între ei.

- Mă tem că n-am fost o companie prea plăcută, spuse el, înainte de-a se despărţi.

- Deconcertant şi reticent, recunoscu ea cu sinceritate. Lăsaseşi impresia că ai multe să-mi spui.

- Nesăbuinţa este unul din defectele mele ... Imi dau seama acum că este mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

- Noapte bună, Adrian, şopti ea cu tristeţe. Mulţumesc pentru cină.

Cu aceste cuvinte intră în casa părinţilor ei, lăsându-l în picioare, lângă maşină.

- Ţi-a plăcut aseară la "The Lantern”? o întrebă Norman a doua zi dimineaţă.

- Nu ştiam că aşa se numeşte restaurantul. Mi-a plăcut foarte mult - e un loc neobişnuit. Am înţeles că tu l-ai descoperit şi i-ai spus şi lui Adrian despre el.

- Fapt pe care l-am regretat aseară, râse el. Speram să te invit eu acolo.

- Mai sunt şi alte ocazii.

- Minunat ... Ce-ai zice să mergem într-o seară

săptămâna viitoare?

- Miercuri? Adrian are zi de vizite la domiciliu.

- Ideal. M-ai făcut fericit.

In timp ce Norman o privea fermecat, Gina se surprinse dorindu-şi ca Adrian să fi avut o astfel de atitudine transparentă, atât de simplu de înţeles.

Când mai târziu, în cursul aceleaşi zile, trebui să-i relateze lui Arnold despre cazul Morrison, Gina să strădui să rămână imparţială, povestind faptele pur şi simplu, fără a le da vreo interpretare.

- Aş vrea să discut cu Adrian fiind şi tu de faţă, hotărî Arnold după ce ascultă, cu o expresie tristă pe chip. Te deranjează?

Dimpotrivă, îi convenea de minune, sperând să-şi clarifice poziţia pe viitor.

Adrian veni imediat ce găsi puţin timp liber. Arnold îi repetă ceea ce aflase de la Gina, iar el confirmă fără ezitare că lucrurile sunt întocmai şi menţionă, pe un ton ferm, dar conciliant, că nu are nimic de adăugat.

- De obicei, nu dai verdicte pripite, spuse Arnold.

- Situaţia se schimbă când pacientul a fost deja consultat temeinic. Doamnei Morrison i s-au făcut toate analizele posibile şi
i s-au dat toate medicamentele care ar fi putut s-o ajute. Avem prea mulţi pacienţi cu adevărat bolnavi ca să căutăm să ne pierdem timpul cu ea. Cât despre Gina ... a făcut mult mai mult decât majoritatea doctorilor ar fi

considerat necesar.

Gina tocmai îşi aminti ceea ce-i spusese mai demult Arnold despre Adrian, şi anume că îşi dădea seama imediat dacă era vorba de o prefăcătorie. Oare se confirma acum această capacitate?

- De fapt, spui că doamna Morrison se preface şi că, de fapt, nu are nevoie de tratament, trase Arnold concluzia, ridicându-se de la birou şi sprijinindu-se cu coatele de spătarul scaunului.

- Da, am discutat cu ea, la rugămintea ei, fără ca Gina să fie de faţă. Cunosc aceste cazuri destul de bine ca să-mi dau seama că pot constitui o ameninţare - sunt oameni care au nevoie de spectatori care să-i aprobe.

- N-ar putea fi chiar aceasta la baza nevrozei ei?

- S-ar putea, numai că doamna Morrison simulează simptomele. Dacă i-ar conveni, s-ar îmbrăca imediat şi ar dansa toată noaptea. Motivul îl ştie numai ea, dar această pacientă înscenează pentru a atinge în mod deliberat un anume scop.

- Să-şi pedepsească soţul? Să-l facă să fie îngrijorat?

- Probabil.

- Nu poţi să accepţi aşa ceva? se adresă Arnold Ginei, de data aceasta.

- Consider că asta ar fi o supersimplificare a cazului. Este foarte posibil ca doamna Morrison să se comporte aşa cum sugerează Adrian, dar există ceva ce o determină să procedeze astfel ... o mare nefericire. Si apoi, pierderea în

greutate nu este simulată.

- Unii pacienţi se pot comporta astfel încât să producă în mod deliberat pierderea în greutate.

Este o mare diferenţă între boala mentală - nevroza - şi toanele şi accesele de furie ale unei femei care nu poate obţine ceea ce vrea decât prin exhibiţionism.

Gina se gândi la uluitoarea capacitate a Irenei Morrison de a arăta diferit, după cum vroia, şi se simţea prinsă ca într-o capcană între compasiunea pe care o simţea faţă de femeia aceea şi valabilitatea argumentelor lui Adrian.

- Totuşi, susţin că dacă o femeie este atât de nefericită încât să recurgă la acest stadiu de exhibiţionism, înseamnă că are nevoie de ajutor, insistă Gina.

- James Roberts nu e un amator ... sugeră liniştit Adrian.

- E adevărat, se arătă de acord Arnord, dezorientat de ostilitatea atitudinii lui Adrian. Pe de altă parte, doamna Morrison nu putea fi abandonată doar pentru că dă bătaie de cap pe punctul de a deveni o pacoste. Crezi că este inutil să se continue cu un tratament? se adresă el lui Adrian, privindu-l în ochi.

- Prefer să spun că eu personal, n-aş continua cu vreun tratament - sub nici o formă.

- Desigur, îţi vom respecta dorinţa. Suntem trei care să acţionăm în caz de urgenţă.

- Si dacă doamna Morrison te solicită? întrebă Gina.

- Nu sunt disponibil, veni răspunsul lui hotărât. Sper să-i poţi acorda tot ajutorul pe care-l consideri necesar.

- Voi încerca.

- Niciodată nu l-am văzut atât de neînduplecat, remarcă Arnold, puţin îngrijorat, după plecarea lui Adrian. Nu fi îngrijorată, Gina, nu e o chestiune gravă. Ţine-o pe doamna Morrison sub observaţie, fără însă a-i lăsa impresia că e centrul universului. Dacă apar complicaţii, preiau eu cazul doamnei!

- întotdeauna mă linişteşti şi-mi dai încredere, Arnold. Nu vreau să greşesc.

- în orice caz, mai bine să greşeşti acordând prea multă atenţie, decât prea puţină. Pe de altă parte, însă, ţine cont de ceea ce a spus Adrian.

- Aşa voi face.

- Si ... nu pune totul la inimă şi nu-ţi închipui că vorbele lui Adrian sunt împotriva ta, personal. întotdeauna l-am considerat extrem de corect.

Gina încuviinţă din cap. Ar fi vrut ca Irene Morrison să nu fie o femeie atât de provocatoare, cu o personalitate atât de puternică, o femeie de la care nu ştia la ce să se aştepte.

Următoarele zile trecură liniştit, fără nici un incident, iar atitudinea prietenoasă a lui Adrian faţă de ea dădea încrâncenării sale un aer de irealitate ca şi cum totul i se păruse Ginei. Discuta cu ea diferite cazuri, îi ceru ajutorul de câteva ori şi chiar, într-o după-amiază târzie, o rugă să-l ajute la o naştere, mama fiind o femeie extrem de dificilă spre patruzeci de ani, care refuzase cu încăpăţânare să

frecventeze cursurile prenatale, îngrozită de "toate acele femei" care o făceau să se simtă "bătrână şi ridicolă".

- De ce n-ai trimis-o la spital? întreba Gina.

- Mi-a fost imposibil s-o conving şi nici soţul nu s-a dovedit a fi de prea mare ajutor - îşi vrea soţia acasă. Nu e primul copil; cel dinainte a murit la zece luni; asta se întâmpla înainte de venirea mea aici. Nu ştiu de ce, dar doamna Danby nu mă vrea decât pe mine ca s-o asist.

- Ar trebui să fie flatată că accepţi.

- Ce face doamna Morrison? întrebă el brusc.

- Pesemne că îi iese cine ştie ce plan ascuns, căci momentan pare mai fericită.

- Mă bucur ... Gina, sper că nu eşti supărată pe mine.

- Deloc. Asta însă nu-nseamnă că nu mă uimeşti.

- Mai bine decât să te plictisesc. Mergem?

Adrian îi ţinu haina, degetele lui atingându-i uşor umerii, suficient însă pentru a o face să tremure - acelaşi fior de plăcere pe care-l mai simţise.
Privindu-l, nu putu să nu observe, mirată, melancolia din ochii

- Mulţumesc, Gina.

- Pentru ce?

- Pentru tot, răspunse el misterios.

Capitolul 4

Miercurea următoare, cu puţin înainte de ora cinci, asistenta Vane o chemă pe Gina prin interfon.

- Pacienta dumneavoastră, doamna Morrison, este aici şi doreşte să vă vadă.

- Doamna Morrison ... repetă Gina, nevenindu-i să creadă.

- îi este foarte rău.

- Vin imediat în sala de aşteptare.

Irene Morrison se prăbuşise într-un fotoliu; avea faţa foarte palidă şi privirea imploratoare.

- M-am gândit să vin eu ...

La cererea Ginei, asistenta aduse un pahar cu coniac pe care Irene îl bău, recunoscătoare; în câteva minute,expresia ei se schimbă şi ochii începură să-i strălucească. Gina o ajută să ajungă, încet, în sala de consultaţii.

- Cred că a fost o prostie din partea mea.

- Intr-adevăr. Era seara în care Norman o invitase la restaurant şi nu avea mult timp la dispoziţie. In primul rând, s-ar fi putut să fiu aici. Consultaţiile se fac conform programării.

- Dar sunteţi aici şi, în cele din urmă, m-aş fi putut adresa doctorului Rutland.

Cuvintele fuseseră rostite cu blândeţe, iar ochii larg deschişi erau plini de candoare.

Gina privi cu atenţie acea siluetă delicată învăluită într-

o haină din blană de nurcă. Era pentru prima dată când o vedea îmbrăcată de oraş şi rămase şocată de eleganţa ei. Fiecare amănunt, de la pălăria din catifea aurie, până la pantofii atât de fini, era impecabil şi extrem de feminin. Fără a avea nimic strident sau teatral, ţinuta ei era de un bun-gust desăvârşit, răspunzând celei mai înalte exigenţe. O cuprinse o teamă iraţională şi-n minte îi răsunară cuvintele lui Adrian: "Din păcate, am constatat că acest tip de femei sfârşesc prin a provoca, mai devreme sau mai târziu, suferinţă".

- Doctorul Rutland e plecat.

- E un bărbat atrăgător. Sunt convinsă că mă dezaprobă.

- Cred că dacă sunteţi raţională şi nu exageraţi, nici n-aveţi nevoie de vreun doctor. A fost o imprudenţă din partea dumneavoastră să ieşiţi când e atât de frig, după atât de multă vreme în care aţi stat numai la căldură.

- Am închiriat o maşină. Trebuia să ies. Se poate să beau un ceai?

Gina mai avea şi alţi pacienţi de consultat înainte de terminarea programului. Doamna Stokes, secretara şi asistenta
Vane, erau mereu ocupate şi trecuse, de altfel, de mult de ora ceaiului. Dar nu vroia nici ca Adrian să fie implicat împotriva voinţei lui. Susan părea să fie soluţia cea mai bună, iar părerea ei în legătură cu această pacientă despre care nu ştia absolut nimic, putea fi foarte valoroasă.

- Doamna Masefield va fi foarte bucuroasă să ne servească pe amândouă cu un ceai.

- Soţia naşului dumneavoastră? Mi-ar face mare plăcere să o cunosc, spuse Irene cu un zâmbet larg.

Brusc, Gina îşi dădu seama că, vrând să evite întâlnirea cu Adrian, făcuse cea mai neinspirată mişcare, dar acum era prea târziu să mai retragă invitaţia. Aşadar, o conduse pe Irene în aripa clădirii rezervate locuinţei, iar Susan le primi, încântată. încă o dată, Gina avu ocazia să constate incredibila uşurinţă a Irenei dea trece de la o stare la alta, schimbându-şi aspectul, comportamentul, chiar şi vocea - se antrenase într-o discuţie spirituală cu Susan şi părea să se simtă în largul ei.

- încă n-am avut plăcerea de a-l cunoaşte pe soţul dumneavoastră, doamnă Masefield - doar pe doctorul Rutland ... îi spuneam şi domnişoarei doctor Mason ... e un bărbat foarte atrăgător.

- îmi pare rău, dar trebuie să fiu la o consultaţie, se grăbi Gina să se ridice.

- Dacă doamna Morrison doreşte să mai rămână ... sugeră Susan.

- Ah, desigur ... N-am mai ieşit de atâta timp şi ... m-am plictisit îngrozitor de-a mai sta închisă între patru pereţi. Vă asigur că nu-mi va face rău, se adresă ea apoi Ginei.

Aceasta se văzu nevoită s-o lase acolo. Când ajunse în hol, se întâlni cu Adrian.

- Mă tem că individa e acolo.

- Cine? întrebă el, fără a da prea mare atenţie, ocupat cum era.

Abia după ce Gina îi spuse clar, acesta se opri, uluit.

- Dumnezeule! De ce?

- Nu e cazul să te alarmezi aşa, încheie Gina după ce-i explică pe scurt.

- Asta dovedeşte încă o dată teoria mea - că face exact ce vrea ... Ţine-o la distanţă de mine, asta e tot ce doresc.

- Momentan, bea un ceai cu Susan.

- Ce lipsă de diplomaţie! remarcă el critic.

- Nu există o lege care să interzică aşa ceva, spuse ea în defensivă, tocmai pentru că ştia că Adrian avea dreptate. Susan, însă, îi ajuta în privinţa multor pacienţi.

- Ii va conveni să-şi facă intrarea la Manor Lodge, comentă Adrian.

- O spui din orgoliu!

- Pesemne că perspectiva de a lua cina cu Norman te predispune la glume ... Iţi doresc o seară plăcută, spuse el şi plecă.

Gina rămase tristă şi îngândurată. Ca de fiecare dată, întâlnirea cu Adrian o tulbura şi-i acapara gândurile mult timp după ce acesta pleca.

Consultă încă doi pacienţi, apoi se duse la Susan, în speranţa că Irene Morrison plecase, dar o găsi în plină discuţie, pe punctul de a bea un pahar cu vin de Xeres.

- Mă simt mult mai bine, exclamă Irene încântată.

Se vede şi după cum arăt, nu-i aşa? Doamna Masefield

a fost foarte amabilă cu mine; am discutat despre diferite locuri pe care le-am vizitat în Italia, coincidenţe ... Nici nu mai ştiu de când nu m-am mai simţit atât de bine.

- Si ... maşina pe care aţi închiriat-o?

- Asistenta dumneavoastră a avut amabilitatea de a o contramanda, voi suna pentru o nouă comandă când voi pleca.

- Ar fi fost păcat ca doamna Morrison să plece atât de repede, mai ales că, din câte am înţeles, a fost foarte bolnavă şi aproape că a leşinat la venire.

- Da, o revenire spectaculoasă ... Vedeţi, doamnă Morrison, v-am spus eu că nu mai aveţi nevoie de îngrijire medicală.

- Cât mi-aş dori să aveţi dreptate! A fost minunat să pot sta aici şi să discut fără să mă mai gândesc la sinucidere şi fără să mă mai simt atât de deprimată. Doamnă Masefield, oare aţi putea veni din când în când la mine, să bem un ceai, sau un pahar de coniac împreună? Desigur, dacă nu e o îndrăzneală prea mare din partea mea. îmi dau seama ce-ar fi ca toţi pacienţii să vă solicite astfel.

- Mi-ar face mare plăcere, răspunse Susan înduioşată. Sper să nu mai aveţi nevoie de îngrijire medicală, dar vă aştept, totuşi să mai treceţi pe la clinică.

- Minunat ... Vedeţi, sunt venită de puţin timp în zonă, şi aproape cum m-am mutat la Greenways, m-am îmbolnăvit.

Gina reuşi în cele din urmă să întrerupă conversaţia, să

telefoneze pentru maşină şi s-o conducă pe Irene spre ieşire.

- Sper că veţi veni în continuare la mine, spuse aceasta. Mă bazez în continuare pe dumneavoastră!

Mai era ceva ce-o contraria pe Gina: o pacientă cu tulburări psihice neglija aproape întotdeauna aspectul fizic, pe când doamna Morrison dădea o atenţie exagerată până şi celor mai mici amănunte.

- Telefonaţi-mi când aveţi nevoie de mine. Daţi-mi voie să vă spun cât de bine arătaţi astăzi.

- M-am coafat ... Aveam nevoie de un permanent. Te rog, spune-mi şi îngăduie-mi ca la rândul meu, să-ţi spun pe numele mic. Relaţiile oficiale mă deprimă şi în plus, mi-ar plăcea să ştiu că ne-am împrietenit. Iţi datorez foarte mult, dacă nu erai tu, cred că până acum aş fi fost internată într-un ospiciu.

Si, în semn de recunoştinţă, întinse mâna fină spre Gina, care, evident, nu putea ignora gestul sincer, spontan.

- Eşti foarte amabilă, Irene. Ai grijă să nu mai ai nevoie de mine în clitate de medic.

- Voi încerca ... Numele tău e, de fapt, Georgina?

- Da! Cam lung pentru a fi folosit ca atare?

- Imi place pentru că sună puţin învechit ... Ah, domnule doctor Rutland! Ce plăcere să vă văd!

Adrian tocmai cobora din maşină în timp ce Irene se îndrepta spre a ei.

- Bună seara, spuse el politicos, dar cu o răceală

evidentă şi intră imediat în casă.

- Ce bărbat închis şi retras! spuse ea cu un zâmbet enigmatic. Probabil aceasta îl şi face atât de atrăgător. Femeile nu pot rezista unei astfel de provocori. Si-apoi, victoria este cu atât mai plăcută ... Noapte bună, Gina. Nu mai sta în frig.

- Noapte bună, şopti Gina, cuvintele Irenei încă răsunându-i în urechi şi aducând cu ele o presimţire sumbră.

Trecuseră aproximativ două săptămâni când Norman, mirat, o întrebă dacă Adrian se hotărâse, în cele din urmă, şi lucreze cu ea la cazul Morrison.

- Nu! Nici nu vrea s-audă de pacienta mea. De ce? Ce s-a întâmplat? insistă ea, văzându-l pe Norman că ezită.

- L-am văzut ieri după-amiază intrând pe aleea ce duce la Greenways. Aceea e casa, nu-i aşa?

- Da, dar pesemne că ţi s-a părut; l-ai confundat.

- în nici un caz. La naiba, Gina, doar îi cunosc foarte bine maşina şi nici măcar nu începuse să se însereze. Mă gândeam că a fost chemat.

- A refuzat categoric să mai aibă de-a face cu acest caz.

- Aşa înţelesesem şi eu ... Nu m-a văzut.

- înseamnă că-mi va spune şi mie. în legătură cu fiul familiei Richards ... se grăbi ea să treacă la alt subiect, pentru a nu mai fi nevoită să discute despre Adrian. Aş vrea să-l consulţi şi tu. Când crezi că ai timp?

- îţi va spune asistenta; ea are lista programărilor mele.

în funcţie de acestea, alege tu când îţi convine. Vino! Miroase a cafea.

Intrară în încăperea multifuncţională în care secretara adusese deja cafeaua şi se alăturară lui Arnold şi lui Adrian.

- Avem şi fursecuri! se bucură Arnold ca un şcolar în timpul recreaţiei.

- întotdeauna sunt şi fursecuri, domnule doctor Masefield! spuse doamna Stokes, secretara.

- Dar nu cu ciocolată!

Doamna Stokes îi zâmbi indulgent, apoi se retrase în biroul ei; reveni după câteva minute ca s-o anunţe pe Gina că o căuta la telefon doamna Morrison.

- Vorbesc din biroul meu, spuse Gina repede.

- Gina, mă simt îngrozitor ... mai rău ca niciodată. Sunt foarte deprimată. Poţi veni?

- Nu înainte de a-mi termina consultaţiile. Asta înseamnă pe la ora opt. Bine.

Revenind lângă ceilalţi, Gina comentă cu voce tare, fără a se adresa nimănui anume:

- Oare ce-o fi provocat o nouă cădere a Irenei, după ce starea ei se îmbunătăţise atât de mult?! Apoi se adresă direct lui Adrian, privindu-l fix: Ai cumva vreo nouă teorie ... acum?

- Din păcate, nu.

- Ceva trebuie să-i fi declanşat această depresie.

- Tu eşti doctorul care o tratează!

Gina simţi un nod în stomac. De ce mersese Adrian acasă la Irene şi de ce ascundea acest fapt?

N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că era geloasă.

- Poate fi vorba de o problemă sentimentală, sugeră Arnold.

- Alta decât cea legată de soţul ei?

- Conflictele extraconjugale pot avea un efect devastator, sublinie el.

Conflicte extraconjugale. Era vorba despre Adrian? Părea ilar. Cu toate acestea, atitudinea lui păruse suspectă încă de când o văzuse prima dată. Sau ... poate nu se văzuseră atunci pentru prima dată. Sau ... o atracţie inexplicabilă îl făcea să se retragă, sau, cel puţin, să-ncerce ... Se gândea la tot felul de scenarii care, cu cât păreau mai neverosimile, cu atât mai mult puteau constitui chiar răspunsul.

- Nu cumva se acordă acestei paciente o importanţă exagerată?

- Gina este singura care poate stabili acest lucru, comentă Adrian în mod neaşteptat. Eu mi-am stabilit deja poziţia, adăugă el grăbit.

- Adevărat, Adrian?! întrebă Gina, provocator.

- Am o consultaţie la ora unsprezece. Vă rog să mă scuzaţi ... spuse el, şi plecă.

Norman nu mai înţelegea nimic: în jurul lui Adrian plutise întotdeauna o umbră de mister, dar acum devenise o adevărată enigmă.

Arnold simţea că temerile sale se adeveriseră - ceva se schimbase în relaţia lor şi nu avea rost să dea vina pe o pacientă. Prezenţa Ginei declanşase un fel de rivalitate între cei doi bărbaţi; în plus, dispăruseră liniştea şi, în mare parte, simţul umorului. Susan îl încurajase în această privinţă, spunându-i că e doar o fază trecătoare. Cât despre promisiunea făcută Irenei, Susan intenţiona să şi-o respecte şi să-i facă o vizită, mizând pe faptul că ea, ca persoană din afară, putea fi o observatoare mai fină decât cei implicaţi direct în caz. Simţea compasiune pentru acea femeie, care, la prima lor întâlnire, îi plăcuse. După părerea ei, era o femeie tristă, a cărei viaţă era debusolată.

- Cred că ai dreptate, încuviinţă Arnold, zâmbind încântat. Dar tu totdeauna ai dreptate, fir-ar să fie! Poate reuşim s-o împăcăm cu soţul ei; trebuie acţionat cu multă discreţie, desigur. Gina e foarte îngrijorată de acest caz.

-Atunci, voi lua eu iniţiativa şi nu-i voi spune Ginei decât după aceea. In definitiv, chiar ea mi-a spus că s-a separat de soţul ei şi că a fost bolnavă, aşa că vizita mea n-ar avea de ce s-o deranjeze. Eu n-am de unde să ştiu amănunte medicale, doar doctorii nu-şi pun la curent soţiile cu astfel de lucruri ... Pretextul poate fi Crăciunul!

- Crăciunul?! repetă Arnold, ca şi cum ar fi fost un cuvânt într-o limbă străină.

- Da, în două săptămâni. Să nu-mi spui că nu m-ai văzut scriind felicitări şi invitaţii.

- Am văzut ceva ... Ce pregăteşti?

- Bine, dar am discutat deja să-i invităm pe Roy, Enid şi, desigur, pe Gina. Va fi şi Adrian ... Arnold, nu se poate să fi uitat.

- Imi amintesc frânturi ... Adrian e liber de Anul Nou şi, fiind de serviciu de Crăciun ... Dar nu-mi amintesc ce am stabilit în legătură cu Norman.

- Vine şi el.

- Da, da ... vor fi şi unchiul Tom Cobley şi ceilalţi ...

- Intenţionezi s-o inviţi şi pe doamna Morrison?

- Pentru seara de Crăciun, da. Ai vreo obiecţie?

- Nu, atâta timp cât se simte suficient de bine pentru a veni. Nu m-ar mira din partea ta să-l inviţi şi pe soţ!

Râseră amândoi, dar Susan ştia că discuţia lor nu risipise în totalitate îngrijorarea lui Arnold, aşa cum n-o liniştise pe deplin nici pe ea.

Gina era la Greenways când Susan îi telefonă s-o invite de Crăciun.

- Cina de Crăciun! exclamă Irene trecând de la o stare de cumplită deprimare la o bucurie exagerată. Vai, doamnă Masefield, ar fi minunat. îmi era groază să petrec acea seară singură, aici. Sunteţi foarte amabilă ... în definitiv, sunt o străină pentru dumneavoastră.

Gina asculta, studiind expresia de pe faţa Irenei. De ce o fi invitat-o Susan? Poate la sugestia lui Arnold?

- Crăciunul la Manor Lodge! spuse Irene încântată, punând receptorul în furcă. S-au întâmplat atâtea, datorită

ţie! Ţi-a spus doctorul Rutland că mi-a făcut o vizită? întrebă ea în cele din urmă, după ce o studie cu atenţie pe Gina.

- Nu, dar am bănuit. Suntem atât de ocupaţi, încât avem foarte puţin timp la dispoziţie pentru a face conversaţie.

- Cât de mult îţi place de el, Gina?

- Suntem buni amici.

- Doar atât ...

- Da. De ce mă întrebi?

- Pentru că este atât de reticent.

- E medic, Irene.

- Nu e medicul meu curant ...

Gina simţi o apăsare dureroasă. Aşadar, refuzul lui Adrian de a o consulta pe Irene fusese o măsură de precauţie pentru a evita complicaţiile periculoase ale unei implicări sentimentale în relaţia medic-pacient, şi nu dorinţa de a scăpa de o persoană care-i displăcea.

- Te-ai mai întâlnit cu soţul tău în ultima vreme?

- Nu! De ce?

- Pentru că va trebui să-ţi faci ordine în viaţă şi asta implică şi luarea unei hotărâri în ceea ce priveşte căsnicia ta. Nu pot să te vindec făcând să dispară în mod miraculos deprimarea şi starea de tensiune în care te afli dacă nu ajungi la un anumit echilibru interior.

- Am planul meu. Spuneai că nu mai am nevoie de doctor. Ei, dacă îmi reuşeşte planul, înseamnă c-ai avut

dreptate şi voi fi cea mai fericită femeie din lume. Stiu că sunt o pacoste, dar m-am simţit din nou foarte rău. Am şi slăbit ...

- Cauza este de natură emotiv-afectivă.

- Nu neg. Dac-aş putea să-ţi spun totul ... absolut totul ...

- Un medic nu poate fi de real ajutor dacă pacientul nu are încredere în el.

- Nu despre aşa ceva e vorba, Gina. Am deplină încredere în tine.

- Nu suficientă, totuşi, pentru a-mi spune ce a determinat suferinţa ta. Este ca şi cum m-ai lăsa să mă zbat în beznă.

- Stiu că, fără tine, aş fi pierdută. Te rog, nu-ţi pierde răbdarea cu mine, te rog!

In seara următoare, după ce fuseseră amândoi de gardă, Gina îl abordă pe Adrian pe un ton hotărât.

- Inţeleg că ai fost la Irene, începu ea fără nici un preambul, privindu-l în ochi.

- Nu în calitate de doctor, spuse el repede, deşi vădit surprins.

- Urăsc ipocrizia. Aminteşte-ţi ce ai spus cândva:

"Ţine-o departe de mine”. Acum, iată, o vizitezi pe ascuns. Cum ţi se pare asta? Ai fi putut lucra cu mine la acest caz.

- Nu există nici un caz, insistă el. Motivele mele de a susţine aceasta sunt întemeiate, dar nu sunt de discutat

acum.

- Mă-ntreb dacă există ceva în viaţa ta despre care să fii dispus să discuţi. N-ai încredere chiar în nimeni, sau, de fapt, n ai încredere în tine, din moment ce te comporţi ca un străin?!

Deodată, tristeţea se aşternu pe chipul lui şi ochii i se umplură de acea melancolie în faţa căreia agresivitatea Ginei se transformă în compasiune.

- Numai Dumnezeu ştie cât de mult mi-aş dori să nu par un străin! Simţeam nevoia să-ţi spun atât de multe lucruri la început... Sfârşim întotdeauna prin a fi înfrânţi de ceea ce ţine de latura emoţională ... vei crede şi tu asta într-o bună zi. Roagă-te lui Dumnezeu să nu trebuiască să te zbaţi aşa cum sunt eu nevoit s-o fac.

Gina nu putu decât să-i şoptească numele, copleşită de extazul şi chinul clipei în care îşi dădu seama că-l iubeşte.

- Nu vreau să te pierd, spuse el pe un ton aproape disperat.

- Să mă pierzi?!

- Să pierd ... prietenia ta. Este de neconceput să existe neînţelegeri între noi.

- Nu pot exista decât neînţelegeri, atâta timp cât vorbeşti atât de enigmatic.

O tăcere grea se aşternu între ei, o tăcere plină de umbre, de cuvinte nerostite, de întrebări rămase fără răspuns. Rămaseră unul în faţa celuilalt, neputincioşi, dorindu-se nebuneşte. Temându-se să nu-şi trădeze sentimentele,

Gina făcu un pas înapoi, deşi avea atât de mult nevoie ca măcar să-l atingă.

- Mai ai puţină răbdare cu mine, Gina.

- Cât timp? întrebă ea cu voce tremurată, abia stăpânindu-şi lacrimile, apoi ieşi repede din încăpere, simţind că izbucneşte în plâns.

Capitolul 5

Cu doar câteva zile înainte de Crăciun, Steven Morrison îi telefon' Ginei, după care, în urma convorbirii avute, veni la Manor Lodge chiar în seara acelei zile. Irene intrase din nou într-o stare de deprimare acută, iar Gina îşi pierduse orice speranţă de-a mai ajunge la vreun rezultat pozitiv.

Ar fi trebuit să iau legătura mai demult cu dumneavoastră, dar a trebuit să merg în America să finalizez un contract. Lucrez în domeniul electronicii, începu să vorbească Steven Morrison imediat ce veni. Am fost ieri la soţia mea, continuă el aprinzându-şi o ţigară cu degete tremurânde. Vrea să divorţăm. N-ar fi nici un impediment, din moment ce suntem deja despărţiţi de doi ani ... totul este să fiu eu de acord.

- Si sunteţi?

Gina încerca să-şi stăpânească tremurul vocii şi să rămână calmă, deşi se simţea de parcă îşi aştepta sentinţa la moarte.

- Cred că aştept să-mi spună cineva să nu fiu de acord.
- Toţi avem nevoie de sprijin pentru deciziile pe care le luăm pe plan sentimental.
- Nu intenţionaţi să-mi daţi sprijinul dumneavoastră?
- Vă asigur că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a o face pe soţia dumneavoastră să-şi dea seama că actualul ei mod de viaţă este foarte nesatisfăcător. Am sperat într-o împăcare. Este încă într-o stare critică. Nu prea mai am ce să fac pentru a o ajuta.

în recunoaşterea acestui fapt era parcă o scuză tacită.

- îmi pare rău că trebuie să vă spun că vă irosiţi timpul, veni neaşteptat confirmarea lui. Soţia mea s-ar simţi imediat mai bine dacă situaţia s-ar schimba.

- Nu înţeleg.

- Cât ştiţi despre ea?

- Doamna Morrison îmi este pacientă, răspunse Gina, sugerând că n-are voie să divulge nici o informaţie referitoare la aceasta.

- Nu există decât un singur om care o poate vindeca pe Irene, continuă el pe un ton plin de amărăciune.

- Vă repet că nu înţeleg ...

- Este vorba despre doctorul Rutland.

- închipuirile sunt ceva foarte obişnuit în cazul tulburărilor psihice; în orice caz, domnul Rutland nu este medicul soţiei dumneavoastră.

- Aşadar, nu ştiţi nimic în legătură cu relaţia lor ...

Deodată, încăperea deveni prea mică, sufocantă, fără aer, ca şi
cum pereţii s-ar fi apropiat ameninţător de ea.

- Relaţia ... lor ...? Nu ...

- A fost primul soţ al Irenei; au divorţat acum trei ani şi jumătate.

Cuvântul "soţ" pe care Gina îl repetă, uluită, se auzi mai mult ca un geamăt de durere.

- Incă îl iubeşte; de fapt, l-a iubit întotdeauna. Divorţul a fost o greşeală prostească. Soţia mea a venit aici cu

scopul precis de a relua relaţia cu el. A fost îngrozitor de greu să admit acest fapt.

Ceea ce simţea Gina era ca o lamă de cuţit care i se răsucea în inimă. De ce nu fusese Adrian sincer cu ea? Poate asta intenţionase să-i spună atunci, la început? "Suntem victimele propriilor noastre sentimente, oricât luptăm împotriva lor", îi răsunau în minte cuvintele lui.

- Mă scuzaţi, şopti ea, încercând să-şi păstreze calmul. E ciudat ce impact puternic pot avea nişte explicaţii simple ... Nu mi-aş fi închipuit ...

In mintea ei încolţi o nouă suspiciune însoţită de o nouă durere - dacă divorţul se pronunţase înainte ca proiectul de lege să devină lege, era de presupus că exista o altă femeie ... dar unde era?

- Nu am ştiut că doctorul Rutland lucrează aici, continuă Steven Morrison. Am cumpărat proprietatea Greenways sperând să-mi găsesc fericirea aici. De fapt, Irene şi cu mine am fost împreună doar şase luni. Dacă ar fi genul obişnuit de femeie materialistă, ar fi mai simplu; dacă ar fi incapabilă să iubească, durerea ar fi mai mică. Poate că ţi se pare lipsit de sens ce spun ...

- Deloc.

- Am rezistat cât am putut, încercând să mă mint, dar când am descoperit că şi el locuieşte aici, mi-am dat seama că totul e o înscenare din partea ei, simulând aceste tulburări psihice pentru a pretexta nevoia de asistenţă medicală şi, în cele din urmă, prin

dumneavoastră, să revină în viaţa lui. Acum, vrea să divorţeze ca să se poată recăsători cu el - totul în linişte, fără publicitate. Oricum, oamenii, în general, încurajează femeile care se recăsătoresc cu primul soţ, fără să se gândească nici o clipă la sentimentele celui de-al doilea.

"Ca să se poată recăsători cu el"

Durerea de a accepta adevărul era insuportabilă - nu era loc pentru ea în viaţa lui Adrian. "Nu vreau să te pierd", sau "Mai lasă-mi încă puţin timp, Gina" deveniseră cuvinte golite brusc de orice sens. Fostul soţ al Irenei! Se cutremură la gândul intimităţii pe care o astfel de relaţie o implicase, dar, mai ales, la gândul vrajei care încă exista între ei.

- Vă aşteptaţi să-l găsiţi pe doctorul Rutland la Greenways, în seara aceea?

- Da, dar în momentul în care chiar s-a întâmplat, nu puteam face o scenă. Nu ne cunoscusem până atunci.

- Sunteţi sigur că s-ar recăsători, dacă ea ar fi liberă?

- Da.

- Atunci, insistă Gina, continuându-şi raţionamentul logic, de ce se află în starea aceasta de depresie dacă doctorul Rutland îi împărtăşeşte entuziasmul în privinţa recăsătoriei?

- Rutland nu vrea să fie văzut împreună cu o femeie măritată. în definitiv, legal, este soţia mea. Cred că şi poziţia lui este dificilă.

Irene nu-şi spune niciodată vârsta adevărată. De fapt, e

cu câţiva ani mai mare decât el şi, fără-ndoială, asta îl face să se simtă vinovat - în orice caz, să simtă o responsabilitate mai mare.

- Cu alte cuvinte, se învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat în trecut?

- Posibil. Nu cunosc adevărul în legătură cu trecutul şi nici nu mă interesează prea mult ce s-a greşit. Tot ce ştiu este că are o anumită putere asupra lui, să spunem, magnetică. Aş dori să vă rog să vă prefaceţi că nu ştiţi nimic, în cazul în care soţia mea s-ar hotărî să vă povestească totul. Evident, nici Rutland nu vrea să se afle. Simţeam însă nevoia să discut cu cineva de încredere. De asemenea, mă gândeam că, profesional, v-ar ajuta să ştiţi despre ce e vorba.

- Medicii sunt foarte buni duhovnici, reuşi Gina să spună, cu un zâmbet abia schiţat.

-Aveţi dreptate. Chiar această încăpere seamănă foarte bine cu un confesional ... Soţia mea a reuşit, prin manevrele ei, să obţină invitaţia de Crăciun pentru a putea fi împreună cu Rutland fără a provoca bârfe. Nu trebuie subestimat nici efectul pe care el îl are asupra ei. Vă asigur că a făcut-o foarte nefericită.

- Cu atât mai ciudat, atunci, că vrea să se căsătorească din nou cu el.

- Capriciile femeilor sunt inexplicabile ... M-am angajat de la bun început într-o bătălie pe care ştiam că o voi pierde - ştiam, dar n-am vrut s-accept faptul acesta.

- Acum, îl acceptaţi?

- Da, spuse el oftând adânc, cu o expresie încrâncenată pe faţă.

în momentul acela, uşa se deschise şi Adrian apăru în prag.

- Ah, scuză-mă, credeam că eşti singură şi ...

- Domnule Morrison, faceţi cunoştinţă cu domnul doctor Rutland ... Nu cred că aţi avut ocazia să vă cunoaşteţi.

- Nu, dar cred că v-am văzut la Greenways, în seara aceea când aţi venit să o consultaţi pe soţia mea, spuse Steven după câteva clipe de tăcere grea, încordată.

Gina era foarte curioasă cum va răspunde Adrian acelei provocări. Oare ce simţea? Fostul soţ faţă în faţă pentru prima dată cu actualul soţ ...

- Da, aşa este, răspunse Adrian, înclinându-şi uşor capul în semn de salut. îmi pare rău că v-am deranjat ...

- Dimpotrivă, mă bucur să cunosc pe oricine o poate ajuta pe soţia mea.

- Sunt convins că Gina Mason va face minuni în această privinţă, pentru că, dacă ea nu reuşeşte, nu ştiu cine altcineva ar putea. Acum, am să vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să plec. Gina, aş dori să discutăm doar câteva minute când vei fi liberă.

După care îl salută pe domnul Morrison şi ieşi.

- Trebuie să recunosc că aţi rezolvat această situaţie cu multă diplomaţie şi fineţe, recunoscu domnul Morrison, plin

de admiraţie.

- E nevoie de oarecare exerciţiu ...

Gina îşi simţea inima grea; fusese târâtă într-o situaţie complicată şi chinuitoare, aşa cum nu i se mai întâmplase până atunci.

- Aţi dat un exemplu.

Mă tem că deja v-am reţinut prea mult, dar m-aţi ajutat mai mult decât vă puteţi închipui, prin simplul fapt că m-aţi ascultat.

- Pentru asta sunt aici, să ajut în orice mod posibil.

După câteva minute, îl conduse la uşă şi intră în cabinetul lui Adrian.

Era o linişte deplină, dând impresia de irealitate, iar încăperea era luminată doar de veioza de pe birou. Era o atmosferă intimă, care ar fi putut constitui un cadru perfect pentru o comunicare sinceră, o mărturisire. Gina se ruga din tot sufletul ca, în numele prieteniei ce-i lega, Adrian să spună adevărul. Acesta, însă, ridicându-se de la birou, părea preocupat de cu totul altceva.

- Tocmai venisem de la doamna Warwick când am dat buzna în cabinetul tău.

Acel "am dat buzna" banaliza întreagă situaţie reducând-o la un fapt obişnuit, de fiecare zi.

- Si? Tonul ei arăta clar că nu prea era dispusă să-l ajute.

- Doamna Warwick are nevoie de o operaţie de extirpare a uterului. Pe de altă parte, soţul ei îşi doreşte

fiul pe care nu-l va avea niciodată. Căsătoria lor se destramă şi mi se cere să fac minuni.

- Pan-histerectomie, se gândi Gina cu voce tare şi acest simplu gând îi trecu deja propriile probleme pe planul al doilea. Inseamnă că e un bărbat de doi bani! Ori îşi iubeşte soţia, ori nu. Dacă nu, înseamnă că ea nu are ce regreta dacă se despart.

- Ceea ce spui sună foarte dogmatic.

- Ai vrut un comentariu ... Asta nu înseamnă, însă, că mă aştept să fii de acord cu mine.

- Pentru unii bărbaţi, copiii înseamnă foarte mult ... chiar dacă pare ciudat, adăugă el după o pauză.

Gina se gândi că era posibil ca Irene să nu poată avea copii. în cazul acesta, Adrian se împăcase cu ideea de a nu avea niciodată copii, altfel n-ar fi dispus să se recăsătorească tot cu ea.

- Nu pare deloc ciudat, răspunse ea cu blândeţe. De fapt, însăşi căsătoria e o ciudăţenie - impune acceptarea tuturor defectelor şi infirmităţilor partenerului ... şi, de multe ori, acestea nu sunt descoperite decât prea târziu.

- Crezi că un schimb de certificate medicale încă de la început ar rezolva problema?!

- Nu, nu mă gândeam la asta.

Deodată, calmul lui o tulbură şi chiar o sperie.

- Si, dacă totuşi doi oameni normali, sănătoşi, care şi-au făcut toate analizele, tot nu au copii?! întrebă el privind-o în ochi.

-Atunci, factorul X care lipseşte este, probabil, vraja legăturii lor.

- Vorbeşti ca un romancier.

- Si totuşi, în cazul multor cupluri fără copii, dacă s-ar schimba partenerul, s-ar concepe imediat un copil - doar ştii foarte bine lucrul acesta, ca medic.

- Nu înseamnă că, dacă nu au copii, cei doi parteneri nu se iubesc.

- Sunt de acord, dar, în unele situaţii, ei pot rămâne prizonierii nepotrivirii lor.

- Eşti adepta schimbării partenerului? Toleranţa modernă?

- Dimpotrivă. Doi oameni responsabili trebuie să se adapteze relaţiei lor. Dacă domnul Warwick se gândeşte mai mult la copiii nenăscuţi decât la soţia lui, nu poţi face nimic pentru a le salva căsnicia. Sau ... eşti şocat şi indignat de ideea de divorţ?

- Nu sunt nici şocat, nici indignat, ci mă gândesc cu tristeţe la eşecul a doi oameni de a-şi adapta viaţa.

- înţeleg. Deodată, se simţi strivită sub povara propriei ei nefericiri. Mă tem că nu prea am fost de mare ajutor ...

- Ba da, eşti întotdeauna de ajutor, murmură el atât de încet, încât abia îl auzi. Apoi brusc, fără nici o legătură, adăugă: aşadar, domnul Morrison a revenit pe scenă. E îngrijorat pentru soţia lui?

- Foarte; şi foarte îndrăgostit de ea. Nu mă-ndoiesc că eşti conştient de această situaţie.

- Până la un punct. înţeleg că doamna Morrison e invitată aici de Crăciun ... că, de fapt, suntem toţi invitaţi.

- Văd că o incluzi şi pe Irene în acest " toţi".

- Vorbeam de noi, cei care lucrăm la clinică.

- Va fi primul meu Crăciun petrecut ca medic cu contract permanent, spuse Gina pe un ton care încerca să pară dezinvolt, căci îşi dădea seama că se află pe punctul de a-şi trăda sentimentele şi de a-l trăda şi pe Steven Morrison.

- Permanent ... repetă el. Ce cuvânt liniştitor! Nu i-am cunoscut niciodată înţelesul pe deplin.

- Nici măcar acum?

- Nici măcar acum, recunoscu el pe un ton plin de regret, privind-o lung.

Fără să vrea, Gina se gândi din nou la Irene ... fosta doamnă Rutland. Simţi brusc nevoia de a scăpa de tot zbuciumul acela, de tensiunea de a trebui să facă faţă unei situaţii pe care n-o putea nici discuta, nici schimba. Si, în definitiv, de ce trebuia ca totul să fie secret? Ce raţiune avea totul, ce scop?

- Eşti un bărbat ciudat, Adrian, rosti ea încet.

- Chiar sunt? Am vrut întotdeauna ca viaţa să fie un drum drept pe care să-l urmez şi, în loc de asta, m-am trezit într-un labirint. Evită complicaţiile, Gina, evită să te laşi implicată în viaţa plină de neîmpliniri a altora.

- Cum să reuşesc să-ţi ascult sfatul într-o profesie ca a noastră?!

- Făcând abstracţie de profesie ... Eşti o fire veselă, făcută să fii fericită. Nu te abate de la drumul tău, mai ales că ai recunoscut că eşti vulnerabilă. N-am uitat nimic din ce-ai spus.

- Nici eu din ce-ai spus tu. In cazul tău, ceea ce nu spui te face complet enigmatic ... Voi ţine cont de sfatul tău. Nu-mi plac situaţiile care rămân încurcate. Cât despre ceea ce-ai spus cu puţin timp în urmă, că nu vrei să pari un străin ... ei bine, Adrian, eşti străin ... un străin stând în umbră.

- Da, descrierea e bună.

Gina îşi simţi întregul trup copleşit de dorinţă şi inima plină de durere, dar ştia bine că nu mai e loc şi pentru ea în viaţa lui cu atâtea complicaţii. De fapt, şi lăsase să se înţeleagă, subtil, că trăiau în două lumi diferite.

O cuprinse o tristeţe pustiitoare. Dacă măcar ar fi avut încredere în ea, i-ar fi împărtăşit frământările, durerea ... atunci, poate ar fi putut suporta situaţia cu curaj.

- Mergi direct acasă? o întrebă el văzând-o că se ridică şi se îndreaptă spre uşă.

- Nu, merg în oraş cu Norman.

Fusese o decizie spontană, întrucât invitaţia făcută de Norman era permanent valabilă.

Acesta tocmai ajunsese în dreptul cabinetului lui Adrian când Gina ieşi de acolo şi-n privirea sa era o întrebare plină de speranţă.

- Crezi că mai au vreo masă liberă la "The Lantern"?

spuse Gina, zâmbindu-i.

- Trebuie. Poţi fi gata într-o jumătate de oră?

- Da.

Lăsă uşa cabinetului deschisă şi Norman intră să discute ceva cu Adrian. întorcând o clipă privirea, Gina o întâlni pe a lui Adrian; între ei, amintirile de la "The Lantern" păreau să se contureze din ce în ce mai dureros de clar.

- Mâine suntem de gardă împreună, spuse el încet. ca şi cum abia suporta să rămână acolo, fără ea, singur.

- Stiu. Noapte bună.

Adrian rămase în faţa biroului său mult timp după plecarea lui Norman. Se simţea abătut şi învins. Tot entuziasmul lui fusese nimicit de realitate, iar din planurile sale de la început, când apăruse Gina, nu mai rămăsese nimic. Deprimarea la gândul că Gina era împreună cu Norman îl sufoca. Timpul se întindea în faţa lui fără rost, şi parcă-i era greu să se mişte; şi-ar fi dorit să sune telefonul şi să fie chemat pentru o consultaţie la domiciliu. Sună, însă, interfonul - era Arnold.

- Nu mă aşteptam să te mai găsesc aici. Irene Morrison tocmai i-a telefonat lui Susan.

- Si?! întrebă el încordat. Ce-l priveau toate acestea pe el, din moment ce Arnold îi cunoştea poziţia faţă de cazul respectiv.

- Irene Morrison se simte foarte rău şi-ar fi vrut să vină Gina la ea, dar, cum Gina e în oraş cu Norman şi, oricum,

îşi terminase programul, să mă duc eu, Adrian?

Era o provocare subtilă, şi Adrian îşi dădea seama că nu-i putea impune lui Arnold resentimentele lui.

- Merg eu.

- Mulţumesc. Foarte ciudată atitudinea lui Adrian faţă de Irene Morrison, spuse Arnold lui Susan imediat ce puse receptorul în furcă. Acum îmi pare rău c-ai invitat-o de Crăciun. Dacă nu greşesc, nu se va împăca niciodată cu soţul ei.

- Ce te face să spui asta? se arătă Susan mirată.

- Intuiţie masculină. Soţul ei a fost aici în seara aceasta şi a discutat cu Gina. Mă-ntreb ce.

- Iţi va spune ea, fără-ndoială.

- Nu cred. M-am întâlnit cu ea înainte să plece şi avea o figură cam speriată, ca şi cum s-ar fi temut că voi întreba.

- L-ai văzut pe domnul Morrison?

- Foarte puţin, dar pare în regulă.

Arnold se zbătu între idei ce abia se conturau, temeri, suspiciuni. Simţea că Irene Morrison distrugea armonia din clinică într-un mod pe care nu-l putea defini încă şi, ceea ce era şi mai grav, că acesta nu era decât începutul. Chiar şi faptul că Adrian acceptase să meargă la Irene, după ce spusese cât se poate de hotărât că nu o va lua niciodată ca pacientă, era surprinzător şi oarecum ciudat. O simplă schimbare de atitudine, sau o schimbare de strategie? Ii displăcea profund starea de încordare care se accentua treptat şi nu putea să nu observe cum Gina era din ce în ce

mai sensibilă faţă de atenţiile din partea lui Norman. Parcă şi aici era ceva în neregulă.

Trebuie să recunoască acum că făcuse o greşeală aducând-o la clinică, nu pentru că nu era foarte bună din punct de vedere profesional, ci pentru că părea să fi produs o oarecare distanţare între cei doi bărbaţi deveniţi mai reci unul faţă de celălalt şi adesea taciturni.

De data aceasta, nici Susan nu mai găsea modalitatea de a-i alunga îngrijorarea, pentru că şi ea i-o împărtăşea - mai ales în privinţa Ginei: dacă altădată aceasta era exuberantă şi plină de viaţă, acum devenise tăcută şi retrasă, purtând pe chip semnele unei tristeţi inexplicabile.

- Cred că amândoi avem nevoie de ceva tare, sugeră Susan îndreptându-se spre bar. îţi faci prea multe griji.

- Cine vorbeşte!

între timp, Adrian ajunsese la Greenways.

- înţeleg că ai nevoie de un doctor, spuse el cu oarecare suspiciune.

- Da. Intră.

Era elegantă şi atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie neagră care-i dădea o notă de destincţie.

- E ziua liberă a doamnei Ford. N-am vrut să fiu deranjată.

- Irene ...

- Whisky?

- Mulţumesc, spuse el, ca o acceptare a înfrângerii.

- Steven este de acord cu divorţul.

***

Norman o privea atent pe Gina, în lumina intimă a lumânărilor de la "The Lantern" - era clar o privire plină de admiraţie şi tainică bucurie. Acceptarea invitaţiei lui îl surprinsese cât se poate de plăcut.

- Te-ai schimbat, remarcă el pe neaşteptate.

- In ce fel?

- Ai devenit mai serioasă, mai liniştită.

- Mai ştearsă? glumi ea. Am avut o perioadă grea, Norman.

- Nu din cauza noastră.

- Nu. Aţi fost foarte răbdători.

- Nimic mai simplu, chiar dacă ar fi fost nevoie să fim ... Gina...

- Da?! rosti ea cu voce slabă, parcă temându-se de ceea ce avea să urmeze.

- Sunt un om nesofisticat şi îmi place să ştiu exact cum stau lucrurile. Relaţiile pot scăpa de sub control când cei doi implicaţi nu ştiu la ce să se aştepte unul de la celălalt.

- Nu înţeleg ...

- Mă gândeam la noi doi ... Aş vrea să simt că am un loc în viaţa ta - nu doar ca simplu coleg.

- Vrei să ştii dacă urmează să mă logodesc, sau dacă sunt implicată în vreo legătură sentimentală?

- Exact.

Stilul lui direct era dezarmant.

- Răspunsul e "nu", Norman. îţi închipuiai c-ar fi putut fi altul?

- Mă temeam, rectifică el. Nu mă înţelege greşit - nu vreau să par posesiv, dar mi-ar plăcea să ieşim împreună, să fac planuri de viitor ... Pentru început, aş vrea să-mi cunoşti părinţii. Trebuia să-ţi fi propus asta deja ... Stii, n-am avut prea mult timp la dispoziţie pentru a petrece în compania femeilor ... spuse el ca o scuză.

- în compania femeilor sănătoase, vrei să spui, glumi ea. îţi apreciez sentimentele ... şi, ei bine, da, mi-ar face plăcere să-ţi cunosc părinţii şi să ieşim împreună.

- Minunat! Trebuie să recunosc că mă temeam că tu şi Adrian...

- Adrian! Doar rostindu-i numele, simţea o durere. N-am ieşit împreună decât o dată.

- întotdeauna am un complex de inferioritate faţă de el când e vorba de femei.

- Ridicol! Te asigur că este exclusă o relaţie cu Adrian. Nu cred că ştie cineva prea multe despre el.

- Cu excepţia Irenei Morrison.

- Ce te face să crezi asta?

- Nimic concret ... o simplă bănuială. Atitudinea lui mi s-a părut cam ciudată, dar ... în sfârşit, poate avem toţi ciudăţenii. Eu, personal, nu suport suspansul şi nesiguranţa - chirurgul din mine, pesemne.

- Nici măcar nu ştiu unde locuieşte Adrian, dădu Gina deodată glas unui gând care-i veni în minte pentru prima

dată. Ah, ştiu că are un apartament în Tenterden. A spus ceva despre părinţii lui ...
că locuiesc în Highgate şi că are o soră în Noua Zeelandă. Si, în afară de asta - mister total.

Pe măsură ce vorbea, Gina începu să se simtă mai relaxată; recăpătându-şi puţin din buna dispoziţie şi veselia care o caracterizau altădată, aşa cum şi Norman observase. Si, de ce nu? Fosta doamnă Rutland ... Era totuşi greu să-şi stăpânească valurile de emoţii. Dacă durerea sufletească ar putea fi anihilată tot cu tablete prescrise de medic ...

- Apartamentul lui nu e departe de casa familiei Morrison. E plin de cărţi, stampe vechi, câteva mobile de foarte bună calitate. Adrian cântă la pian extrem de bine - aproape ca un profesionist.

- Nu ştiam ...

- E un tip modest în această privinţă ... De fapt, în toate privinţele, dacă ne gândim bine.

"Apartamentul lui nu e departe de casa familiei Morrison"...

Cuvintele răsunau în mintea Ginei, dar nu făcu nici un comentariu.

Norman părea foarte mulţumit: avea privilegiul unei poziţii prioritare în viaţa Ginei şi aflase că Adrian nu-i era rival, aşa cum se temuse.

Dacă până atunci bănuise că acesta acceptase invitaţia de Crăciun la Manor Lodge pentru că urma să fie acolo şi

Gina, acum era din ce în ce mai convins că magnetul era Irene Morrison.

Pe măsură ce Gina şi Norman discutau, dispărea orice rezervă, lăsând locul unei comunicări totale, astfel încât, până la sfârşitul serii, Gina simţi în mod cu totul neaşteptat, o ciudată tandreţe faţă de el.

- Mi-a făcut mare plăcere, Norman, spuse ea coborând din maşină. Mulţumesc.

- Mă bucur mult că am putut discuta. Acum, fugi înăuntru - e mult prea frig şi, uite, începe să ningă.

- N-am să mă topesc!

- Nu se ştie. Intră! insistă el şi-i deschise poarta din capătul aleii ce ducea spre casă.

Chiar când Gina intră în vestibul, o întâmpină mama ei. Anid Mason ar fi putut fi o femeie atrăgătoare dacă n-ar fi purtat întotdeauna fuste şi pulovere prea largi şi dacă s-ar fi fardat discret, dar spunea mereu că "nu este timp pentru aşa ceva".

- Bine că te-ai întors! spuse ea, de parcă ar fi fost aproape dimineaţă, nu doar zece şi jumătate. Te-a sunat cineva ... M-am gândit că s-a întâmplat ceva.

- Un pacient?

- Nu, doctorul Rutland.

- Adrian! A spus ce vroia?

- Nu. S-a scuzat că ne-a deranjat - asta se-ntâmpla după ora zece.

- Nu e importantă ora, ci ...

- Pentru noi e importantă. Te roagă să-l suni. Categoric, îşi imagina că vei veni mult mai devreme. Eu şi tatăl tău te-am aşteptat ...

- Puteai lăsa un bilet, mamă.

- întotdeauna nepăsătoare ... Vin, Roy, strigă ea, auzind vocea soţului ei. Nu uita să stingi lumina în hol, Gina. Aseară ai lăsat-o aprinsă şi ... doar ştii că pe tatăl tău nu-l dau banii afară din casă.

Cu nervii încordaţi, Gina găsi în clipa aceea curajul să spună ce dorea de mult timp şi pentru care repetase chiar în gând, conştientă fiind, totuşi, că nu va fi în stare de nimic decât sub impulsul momentului.

- După Crăciun îmi voi căuta un apartament unde să locuiesc singură. Nu e corect nici pentru voi, nici pentru mine să rămân aici. Noapte bună, mamă.

Enid, care începuse deja să urce scările, se opri brusc şi se-ntoarse, ezitând puţin.

- Dacă aşa simţi şi asta e toată recunoştinţa de care dai dovadă, nu mai am nimic de spus.

Gina ştia, însă, că dincolo de această acceptare jignită şi îndurerată, era o mare uşurare. Mai ştia, de asemenea, că o discuţie calmă, cu argumente raţionale, n-ar fi dus la nici un rezultat. Totuşi, încă mai tremura - un tremur nervos - când îi telefonă lui Adrian, doar pentru a afla că apelurile către el erau redirecţionate la un număr pe care-l recunoscu ca fiind al unei paciente ce trebuia să nască. In loc să mai piardă timp pentru a telefona, Gina îşi anunţă

mama că pleacă, apoi se grăbi cât putu
- şi cât îi îngăduia şoseaua de-acum acoperită de zăpadă - să ajungă la adresa ştiută.

Ii deschise Philip Dawlish - un tip calm, descurcăreţ, deja tatăl unei fetiţe de trei ani.

- Lucrurile au început în mod neaşteptat, începu el să-i explice. Doctorul Rutland este deja la Una. Din fericire, cunosc puţin procedura, aşa că am pus deja apă la încălzit. Vreţi, vă rog, să urcaţi şi să mă anunţaţi imediat cum e cazul?

Planificasem totul perfect şi ... iată ce-a ieşit.

- Bebeluşii adoră să încurce planurile. Nu fiţi îngrijorat. Adrian îşi ridică privirea la intrarea Ginei, încuviinţând din cap şi imediat începură să colaboreze, acţionând ca întotdeauna - complementar, la unison, în deplină înţelegere.

Copilul - un băieţel - se născu în scurt timp.

- Mă simt bine, spuse Una Dawlish, puţin slăbită. Domnul doctor Rutland a fost foarte amabil că a venit atât de repede. îmi era groază că voi naşte înainte de a sosi.

- Ora unsprezece este o oră foarte civilizată pentru a te naşte, spuse Adrian. De obicei, suntem daţi jos din pat pe la patru dimineaţa. Ia să vedem ... Greutate bună, plămâni buni ... ce altceva v-aţi mai putea dori?

Gina nu putu să nu observe câtă blândeţe şi bunătate însoţeau fiecare gest şi cuvânt al lui Adrian în astfel de ocazii.

- Un cuplu fericit, spuse Adrian, rămânând singur cu Gina după ce i se permise domnului Dawlish să-şi vadă soţia şi fiul şi acesta urcă în fugă scările, abia stăpânindu-şi bucuria şi nerăbdarea.

- Capeţi încredere văzând că există şi cazuri fericite care să contrabalanseseze numărul atât de mare de eşecuri în căsătorie.

Puţin mai târziu, când plecară, Adrian zăbovi în dreptul portierei maşinii Ginei, după ce aceasta se instală la volan, ca şi cum n-ar fi fost pregătit să-şi ia rămas-bun. Abia când ea răsuci cheia de contact, începu să-i vorbească, articulând cuvintele sacadat.

- Irene Morrison avea nevoie de tine în seara asta.

Insemna fie să trebuiască Arnold să meargă, fie eu ...

- Si, evident, te-ai dus tu, spuse Gina, ea însăşi uimită de calmul cu care vorbea. Cum se simţea?

- Era bucuroasă, ceea ce-i dădea o stare de agitaţie. Soţul ei e de acord cu divorţul.

- Da ... asta ar trebui să-i îmbunătăţească starea sănătăţii.

Privindu-l în ochi în acel semiîntuneric, Ginei i se părea totuşi
incredibil cum Adrian putea simula o atitudine impersonală, când era, de fapt, atât de mult implicat.

- Posibil ... Noapte bună, Gina.

Gina se-ntoarse acasă, la Maplewiev. Casa i se păru rece, neprimitoare, învăluită într-o linişte apăsătoare. Urcă

scările ţinându-şi pantofii în mână, să nu-şi trezească părinţii, dar, în momentul în care deschise robinetul să lase apa să curgă la baie, instalaţia veche de ţevi sfidă cu un zgomot infernal toate precauţiile ei.

Un apartament în care să locuiască singură - libertate de mişcare. Ii părea bine că Norman îi vorbise atât de deschis despre relaţiile lor şi că ... îl plăcea.

Aşadar, Adrian îi făcuse o vizită Irenei, în calitate de doctor, încălcându-şi hotărârea iniţială, ca Arnold să nu fie obligat să meargă el.

Incet şi sigur, fără nici o remuşcare, Irene îşi atingea scopul, ceea ce-nsemna că nu va mai avea nevoie de ajutor medical. Recăsătoria cu Adrian o va vindeca de toate fobiile, crizele de deprimare, tentativele de sinucidere, chiar dacă numai ea, Gina, fusese dispusă să le ia în considerare.

Capitolul 6

Cu trei zile înainte de Crăciun, Gina găsi un apartament mobilat pe care o pacientă urmând să plece pentru şase luni în Africa, era bucuroasă să-l închirieze.

- Noroc că am aflat de la doctorul Rutland că eraţi în căutarea unui apartament, îi spuse aceasta. Sunt încântată că veţi locui acolo. îl cunosc pe naşul dumneavoastră şi, desigur, nu am nevoie de referinţe în ceea ce vă priveşte. Este un apartament mic, dar are încălzire centrală şi este dotat corespunzător. Dacă pe parcursul acestor şase luni găsiţi o locuinţă permanentă unde să vă mutaţi, nu vă simţiţi obligată să rămâneţi.

- Dar, doamnă Holland ...

- Nici un alt comentariu.

Aţi văzut deja cum arată. Eu plec chiar în această seară şi este posibil să las oarecare dezordine... întotdeauna mi se-ntâmplă aşa, pentru că plec în grabă.

Doamna Holland era o femeie bogată şi generoasă, al cărei venit era administrat, din fericire, de persoane autorizate, competente; altminteri, probabil că n-ar fi avut bani nici pentru un bilet până la Londra, nu până în Africa.

Gina se mută chiar în ziua următoare. Era un apartament mobilat cu bun-gust, compus din două dormitoare, un living, bucătărie şi baie. Intrucât chiria era modică, mai mult pentru liniştea Ginei, decât pentru că doamna Holland ar fi vrut vreo plată, îşi putea permite luxul de a păstra menajera, doamna Mills, care venea

zilnic.

Când îşi luase rămas-bun de la părinţi. Gina îi invitase la masă în noua ei casă, dornici să-i mai înveselească şi să-i scoată din rutină.

Aceştia, însă, nu se angajaseră în nici o promisiune, mulţumindu-se doar să-i dea sfaturi. Imediat ce închiseră uşa după ce-o conduseră la maşină, amândoi îşi reluară locurile în fotoliile din faţa căminului, ştiind foarte bine că nu-i vor simţi lipsa: erau mai degrabă bucuroşi că viaţa lor reintra pe făgaşul obişnuit, în universul lor în care nu mai era loc pentru altcineva.

- Nu mă încântă ideea de a petrece Crăciunul la Manor Lodge, spuse deodată Enid. Arnold şi prietenii lui beau prea mult ... Foarte extravagant.

- O dată pe an ... Totuşi, îmi place acolo, deşi e cam mare agitaţie ... Petrecerile astea ...

- Nu mi-au plăcut niciodată petrecerile. Niciodată. Dar tu ai vrut să mergem acolo, anul acesta.

-Amândoi am fost de acord!

Făcu o pauză, apoi spuse precipitat, fără nici o legătură: Uneori nu-mi vine să cred că Gina e fiica noastră - medic.

Enid îl înţelegea foarte bine. Nici el, nici ea nu se simţea în largul său în prezenţa Ginei.

Maplewiev era din nou liniştit.

Crăciunul la Manor Lodge era întotdeauna plin de veselie. Casa era deschisă tuturor prietenilor şi

cunoştinţelor - dintre care, un număr mare de pacienţi - şi atmosfera era atât de destinsă, încât nimeni nu mai ţinea cont de ore şi de respectarea unui program fix.

Enid şi Roy aveau un aer dezaprobator faţă de tot ce se petrecea în jurul lor şi preferau să rămână tot timpul în living.

- Cum poţi suporta toţi aceşti oameni aici? o întrebă Enid pe Susan, profitând de un moment în care casa se golise şi invitaţii de la cină încă nu veniseră.

- îmi plac oamenii, spuse Susan cu simplitate. îmi place, însă şi liniştea, sau să fiu numai cu Arnold. îmi place varietatea şi nu prea suport monotonia. Cred că eşti foarte fericită că Gina a reuşit să găsească acel apartament.

- Ar fi trebuit să ajungă de-acum, răspunse Enid evaziv. Vroia să mergem să-i vedem casa înainte de a veni aici, dar prefer să fac lucrurile pe rând, nu toate odată; şi-apoi, ştii, eu şi Roy nu bem decât seara ... Când văd cum unii din cei de-aici beau ...

Enid era o persoană dificilă, dar compensa prin faptul că era mama Ginei, ceea ce pentru Susan însemna de-ajuns.

între timp, Gina îi arăta apartamentul lui Norman, iar bucuria de a-l avea îi mai alina oarecum durerea sufletească. Indiferent de hotărârile pe care le lua, tot nu putea să nu-l iubească pe Adrian. Din fericire, prezenţa lui Norman o făcea să suporte acea zi mult mai uşor, fapt pentru care îi era foarte recunoscătoare.

- Este ideal, se entuziasmă Norman. Cred că pare ciudat că eu încă mai locuiesc cu părinţii.

- Nu e deloc ciudat dacă lucrurile funcţionează bine.

- Am camerele mele, complet separat. Aşadar, am libertate deplină şi nu trebuie să-mi fac griji pentru problemele casnice. Iar părinţii mei sunt minunaţi - vei vedea tu însăţi, după Crăciun. La ce oră trebuie să fim la Arnold?

-Au spus că pe la şase. Părinţii mei au fost acolo toată ziua. Eu am vrut să mă mai bucur puţin de plăcerea de-a sta aici, iar Susan m-a înţeles. Ei, şi-acum, şampania!

Norman o adusese într-o frapieră cu gheaţă.

- Adrian a văzut apartamentul?

- Nu!

Fără să-şi dea seama, tonul ei făcea ca această posibilitate să pară absolut ridicolă.

- Va fi interesant să-i vedem împreună - pe el şi pe Irene Morrison.

- Probabil că ea va avea o apariţie teatrală.

- Nu m-ar surprinde. Si-acum, să bem pentru viitoarele zile de Crăciun petrecute împreună.

Gina privi în jur, satisfăcută: de profeţia toastului, de ambianţa extrem de plăcută a apartamentului ei, de micile libertăţi care nu mai transformau cele mai neînsemnate sarcini în poveri - de exemplu, putea lăsa paharele de şampanie nespălate, putea să nu ajungă la Arnold fix la ora şase, se putea întoarce acasă şi la patru dimineaţa.

în mijlocul acestor gânduri, sunetul soneriei o făcu să tresară. Nu aştepta pe nimeni şi-l privi pe Norman surprinsă.

- încă nici nu m-am obişnuit cu sunetul soneriei, recunoscu ea râzând, grăbindu-se să deschidă.

Era Adrian care, cu o expresie timidă, ţinea în mână un ghiveci cu zambile.

- Un mic cadou de Crăciun pentru apartament.

- Ah, Adrian! Ce amabil ... Mulţumesc. Sunt minunate.

Toată emoţia, toată iubirea pe care Gina se străduise atât de
mult să le înăbuşe se revărsară, imposibil de stăpânit, cu şi mai mare intensitate. Intră, spuse ea repede. Norman şi cu mine tocmai beam şampanie. Apartamentul e norocos azi.

Adrian ezită puţin, apoi acceptă, urmând-o în living unde îl salută pe Norman cu o bucurie pe care era departe de a o simţi.

- Este un apartament încântător.

- Trebuie să-ţi mulţumesc ca i-ai spus despre mine doamnei Holland.

Gina îl rugă pe Norman să-i ofere oaspetelui un pahar cu şampanie, ceea ce-i conferea, într-un fel, statutul de gazdă - lucru ce nu trecu neobservat de Adrian.

Pentru o clipă, până ridicară toţi paharele, se lăsă o linişte stingheritoare. Adrian o privi atent pe Gina, conştient fiind de bucuria ce i se citea pe chip şi de relaţia tot mai strânsă dintre ea şi Norman. Se simţea un intrus,

ceea ce-l făcea uşor agresiv. Ar fi dorit să petreacă restul serii acolo, cu ea, atmosfera fiind propice pentru a-i putea vorbi. Lucrurile se precipitau în mod aberant şi nu ştia cum să procedeze în acea situaţie ce devenea din ce în ce mai dificilă. Cu cât amâna mai mult momentul destăinuirii, cu atât mai tragic avea să fie deznodământul.

- Trebuie să merg la un pacient, anunţă el după câteva minute, nelăsându-l pe Norman să-i mai umple paharul.

- Gina, ce-ar fi să mergem pe jos la Manor Lodge? Din fericire, stăm amândoi foarte aproape.

- Minunat ... dar tu ai venit cu maşina.

- Si eu, interveni Adrian. Voi fi eu şoferul în seara asta. Este foarte frig şi nu cred că eşti îmbrăcată potrivit pentru o plimbare pe o astfel de vreme, adăugă el privind plin de admiraţie rochia ei elegantă, albastru cu argintiu şi pantofii asortaţi.

Norman se încruntă. La naiba cu acest Adrian! De ce trebuia să apară tocmai atunci ?! Si în plus, să aducă şi flori. De ce nu se gândise şi el la aşa ceva?! Asta era partea cea mai rea la Adrian

- era imprevizibil, aşadar nu era un individ de ignorat.

- Ai dreptate, recunoscu Gina. Şoselele alunecă?

- Aşa şi-aşa. Deocamdată, cred că e mai greu de ajuns pe jos.

Asta însemna, se gândi Norman, că va sta cu ei până la plecare,
perspectivă care nu-l încânta deloc.

- La naiba cu fiolele astea în care trebuie să sufli! bombăni Norman.

- In acelaşi timp, datorită lor avem mai puţin de lucru de Crăciun! Nu-i nimic, îmi iau revanşa de Anul Nou.

- Aşa e, ai spus că vei pleca la Highgate de revelion! exclamă Gina, aducându-şi imediat aminte.

- Da, va fi o petrecere acolo, confirmă Adrian, vădit încântat că Gina nu uitase, dar schimbând apoi imediat subiectul, pentru a evita şi alte întrebări.

Când ajunseră la Manor Lodge, Irene sosise deja. Arăta superb în rochia de catifea neagră. Era absurd, se gândi Gina, să-ncerci să faci vreo comparaţie cu făptura vlăguită care vorbea cu puţin timp în urmă, de dorinţa de a muri. Privirea ei îl învălui pe Adrian cu atâta dragoste, încât nimeni din cei ce surprinseseră gestul n-ar fi putut să nu rămână mirat.

- Iată şi doctorii mei! îi întâmpină ea degajată, cu dezinvoltura unei gazde obişnuite să prezideze petreceri fastuoase. Gina, vezi cum m-ai transformat?

- Nu este numai opera mea.

Un zâmbet subtil ridică uşor colţul buzelor frumos conturate ale Irenei.

Pentru Gina, totul se reducea la un singur lucru: femeia aceea era fosta soţie a lui Adrian, iar acum, când îi vedea împreună, era cu totul altceva - impactul era copleşitor. Locuiseră împreună, făcuseră dragoste unul cu celălalt ...

Divorţul - "una din acele greşeli prosteşti", cum

spusese Steven Morrison. Si-acum, de ce se ascundeau? Si-ar fi dorit ca măcar să-i displacă Irene. Adrian era reţinut, gata să respingă orice paradă de sentimentalism.

- Dacă n-ai fi fost tu, nu m-aş afla acum aici, adăugă Irene, după câteva clipe de tăcere.

Gina nu ştia dacă referirea era la depăşirea unei instabilităţi psihice, sau la aspectul social, şi-anume la faptul că ea o prezentase Susanei, dar oricum, înainte să poată de vreun răspuns, Irene continuă:

- Este atât de minunat aici - o petrecere cu o atmosferă intimă
- doar noi opt: perechi, patru bărbaţi şi patru femei.

Norman se apropie mai mult de Gina, posesiv, pe când privirea acesteia se îndreptă involuntar spre Adrian, care rămase impasibil când Irene se îndreptă spre un scaun de lângă el.

- Aş vrea să discut cu dumneavoastră, domnule doctor Rutland, spuse ea cu un zâmbet fermecător. Si, având în vedere că este o ocazie specială, pot să-ţi spun Adrian?

- Da.

- Irene, te previn că Adrian e un tip laconic, nu obţii dela el mai mult de două vorbe, glumi Arnold.

- Depinde care sunt acelea - două pot fi mai impotrante decât o mulţime.

- în egală măsură şi distructive, sugeră Adrian, misterios.

Gina observă cum o umbră întunecă imediat faţa

Irenei.
Aceasta îşi reveni însă repede, mai ales după ce Arnold servi şampania. Evident, nici acestuia nu-i scăpă neobservat că era ceva ciudat între Adrian şi Irene şi, privind-o pe Susan cu oarecare îngrijorare, părea să-şi dea seama că greşiseră invitând-o.

La sfârşitul cinei sună telefonul - era o urgenţă şi Adrian trebui să plece.

- Dar te-ntorci, nu-i aşa? strigă Irene - fără să-şi dea seama, Gina era convinsă. Adică ...

- Dacă pot. Vă rog să mă scuzaţi.

După plecarea lui, se aşternu liniştea.

Irene deveni deodată tăcută, ca şi cum toată bucuria, vlaga, entuziasmul se scurseseră, lăsând în locul lor teama. Ii privea pe rând, pe fiecare, cu o expresie plină de îngrijorare şi în cele din urmă zăbovi asupra Ginei. Ciudat, pe chipul acesteia se citea aceeaşi dezamăgire ca a ei. Ceva nedefinit îi trezi suspiciunea: oare Gina era îndrăgostită de Adrian? Cândva îi spusese că sunt doar amici. Cât de adevărat era? Nici nu vroia să se gândească serios la asta!

Gina era singură în vestibul când Adrian se întoarse mai târziu. Privirea lui trăda tot dorul nerostit, mistuitor, ce-l chinuia.

- Gina! şopti el, mai mult ca un geamăt.

Si, înainte ca ea să-şi dea seama de intenţia lui, o cuprinse în braţe şi o sărută pătimaş, apoi rămaseră

înlănţuiţi în acea îmbrăţişare în care trupurile lor deveniseră unul.

- Adrian ... şopti ea, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Chiar atunci, Irene ieşi din salon şi, după ce rămase împietrită câteva clipe, se-ntoarse şi dispăru, fără s-o vadă nimeni.

Adrian şi Gina se priviră lung şi în privirea fiecăruia din ei parcă era o implorare.

- Dacă stai sub vâsc, Gina! ... spuse el cu voce răguşită când reuşi să vorbească.

Gina privi deasupra ei mirată; Adrian avea dreptate. Oricum, justificarea risipise vraja clipei.

- Nu-mi cer scuze, adăugă el în şoaptă.

- Nici nu pretind.

Inima ei continua să bată cu putere şi-şi simţea genunchii tremurând. Fusese de multe ori sărutată sub vâsc, dar niciodată cu atât de multă pasiune şi atât de tulburător. Si-ar fi dorit mai mult decât orice pe lume să fie din nou în braţele lui, să-i poată spune tot ce simte. In loc de toate acestea, reuşi doar să-l întrebe dacă pacienta se simte bine.

- Da, răspunse el încet, privind-o îndelung.

Auzind voci, Arnold şi Norman ieşiră din living.

- Te-ai întors! exclamă Norman bănuitor.

Irene se alătură grupului, fără să fi observat cineva din ce direcţie; îl privi pe Adrian plină de suspiciune.

- Gina a fost ţinta perfectă, spuse acesta, râzând. M-a

întâmpinat chiar sub vâsc.

- Aha!

Irene privi în sus, dar explicaţia nu reuşi să îndepărteze durerea sfâşietoare.

In agitaţia care urmă, fiecare vrând să profite de existenţa vâscului, Adrian dispăru în direcţia cabinetului său.

In cele din urmă, petrecerea se termină într-o atmosferă nu tocmai optimistă: Irene - reţinută şi tristă, Norman - iritat, iar Gina - neîndrăznind să privească în direcţia lui Adrian, întrucât era prea vulnerabilă, acum, când tot acel torent de sentimente pe care le credea înăbuşite se revărsa asupra ei atât de puternic, ameninţând s-o târască ... spre ... un...viitor necunoscut de care se temea. In acelaşi timp, era furioasă pe ea însăşi pentru că un sărut sub vâsc putea avea un astfel de efect asupra ei. Era clar că, pentru Adrian, nu fusese decât unul din multele săruturi date în situaţii similare, pe când pentru ea însemnase o împlinire, fie şi de câteva clipe, care lăsase în urmă un gol dureros. Categoric, şi Irene îl iubea, cel puţin dorinţa i se citea în fiecare privire îndreptată spre el.

- Cum ajungi la Greenways? întrebă Arnold. Te conduc eu.

- Mă-ntreb dacă n-ar putea Adrian; locuim atât de aproape unul de celălalt. Am venit cu o maşină închiriată, dar ...

- Desigur. Oricum, trebuie să trec pe la pacienta mea

să văd cum se simte, ceea ce-nseamnă că trec pe lângă Greenways. Si, bineînţeles, trebuie să te conduc pe tine şi pe Norman acasă, adăugă el, adresându-se Ginei cu un zâmbet forţat. Sper că n-ai uitat, Norman, că ţi-ai lăsat maşina la Gina ...

- Nu, veni răspunsul, destul de iritat.

Când ajunseră acasă la Gina, aceasta încercă să restabilească o aparenţă de normalitate:

- Vă invit să bem ceva în a doua zi de Crăciun ... Este a doua zi de Crăciun. Ce spui, Irene?

- Mă simt obosită, şopti aceasta, ca o scuză.

- Iar eu nu îndrăznesc să risc plăcerea de a mai bea ceva, spuse Adrian privind-o pe Gina în ochi.

Norman o ajută pe Gina să coboare şi-şi luă rămas-bun de la Adrian şi Irene, bucuros să scape de ei.

- Invitaţia e valabilă şi pentru mine? întrebă el, încercând să pară vesel. Doar un degetar de coniac.

- Sigur! se arătă ea încântată, deşi îşi dorea enorm să fie singură.

- Ce se petrece între Irene şi Adrian?

- Nu mă-ntreba.

- E clar că e îndrăgostită de el. Nu se poate să nu fi observat.

- Am observat, dar n-am ce comenta. Nu mi-a plăcut niciodată să dezleg enigme.

- Enigme! Se pare că Adrian e maestru în aşa ceva. Nu te mai reţin, spuse el repede, dându-şi seama că Gina era

obosită. Nu avem vâsc aici, adăugă el, ajungând la uşă.

- N-am avut timp să împodobesc casa.

- Atunci, ar trebui să-mi folosesc imaginaţia. Spunând aceasta, îşi apăsă uşor buzele peste ale ei, într-un scurt sărut. Noapte bună. Te sun dimineaţă. Ce-ar fi să mergem la "The Lantern" să bem ceva înainte de prânz? Eşti liberă, da?

- Da ... cu excepţia invitaţiei la Manor Lodge.

- Vin să te iau la douăsprezece fără douăzeci - dacă nu cumva vom fi înzăpeziţi.

- Doctorii se descurcă şi în astfel de situaţii, încercă ea să menţină tonul de glumă.

- In special când sunt motivaţi, Gina.

Norman se urcă în maşină, satisfăcut: încurajarea venită din partea Ginei îl stimula. Oare ce credea ea cu adevărat despre Adrian?

Erau mai multe posibilităţi de-a ajunge acasă şi Norman alese drumul care trecea prin faţa casei Greenways.

Maşina lui Adrian era încă acolo.

Odată cu intrarea în anul nou, clinica reveni la programul de lucru normal, ceea ce-i convenea de minune Ginei, care constata că e mult mai dificil să te distrezi decât să faci cu pasiune o muncă. Adrian petrecuse revelionul la Highgate şi îşi prelungise şederea cu câteva zile şi, cum în tot acest timp nu primise nici o veste de la Irene, Gina se-ntreba dacă nu cumva îl însoţea şi ea.

Adrian se-ntorsese de aproape o săptămână când Irene veni la ea într-o după-amiază, în mod cu totul neaşteptat, rugând-o să-i prescrie nişte tablete pentru dormit mai puternice.

- Nu mai suport să stau trează toată noaptea.

- Dar, în rest, te simţi mai bine?

- Nu arăt? spuse Irene forţându-se să râdă.

- Ba da, sigur, dar aparenţele pot fi înşelătoare.

- S-a întors Adrian?

Se vedea că nu-i venea uşor să pună această întrebare. Aşadar, ştia că fusese plecat. Tare mult ar fi vrut Gina să-i poată afla planurile, speranţele.

- Da.

- Oh! Sunetul acela exprima în egală măsură surprindere şi durere.

- N-ai venit să-mi vezi apartamentul, schimbă Gina repede subiectul, vrând să evite discuţia despre Adrian. Ce-ar fi să stabilim o dată pentru cină?

- Săptămâna viitoare, veni prompt răspunsul. Se pare că, de la Crăciun, mi-am tot umplut timpul cu tot felul de nimicuri.

Făcu o pauză, privind-o atent pe Gina.

- Este ceva anume ce-ai vrea să discuţi cu mine, Irene? Ca medic al tău?

- Când vin la cină. E bine miercurea viitoare?

- Perfect. Sunt liberă seara. Să spunem ... pe la ora şapte.

- Vom fi doar noi două ... toată seara?

- Sigur.

- Acum, Adrian e aici? rosti ea cuvintele aproape involuntar.

Gina simţi o durere ascuţită. Era chinuitor să tot încerce să-şi
imagineze relaţia actuală dintre Adrian şi Irene. Era adevărat că el nu trecuse pe la Greenways de când se-ntorsese, sau era vorba de-o strategie de-a ei menită să inducă în eroare?

- Pot să mă interesez, se oferi Gina.

- Vrei, te rog?

Gina comunică imediat prin interfon cu doamna Stokes, secretara: da, doctorul Rutland era acolo şi următorul lui pacient încă nu sosise.

- Aş dori să discut puţin cu el.

- Sigur, du-te şi apoi treci din nou pe la mine pentru reţetă.

- Reţetă ... ?! Ah, da ...

Era clar că totul fusese doar un pretext.

Când se-ntoarse, după zece minute, Irene părea mai înseninată, dar cu atenţia distrasă.

- Am venit să-l întreb ceva pe Adrian, explică ea, îmbujorându-se uşor. Nu în legătură cu medicina ... Ii place apartamentul tău?

- A fost o singură dată - în ziua de Crăciun.

- Când v-a adus pe tine şi pe Norman, la Manor Lodge?

- Ai o memorie excelentă.

- Drumul spre iad e plin de amintiri, spuse Irene pătimaş, chipul ei întunecându-se uşor.

- Nu e întotdeauna bine să priveşti înapoi.

- Depinde ce perspectivă îţi oferă viitorul. Ei, nu mă lua în seamă. Vei înţelege săptămâna viitoare. Poate ar fi trebuit să vin mai demult la tine.

Spunând acestea, o privi pe Gina cu şi mai multă atenţie, ca şi cum ar fi căutat răspuns la o întrebare încă nerostită.

- Nu e nevoie s-aştepţi până săptămâna viitoare, dacă te pot ajuta înainte.

- Atunci voi avea mai multe date. Să-mi iau reţeta şi să nu te mai reţin acum.

- Ia două tablete în fiecare seară, spuse Gina dându-i şase din sertarul biroului.

- Eşti foarte zgârcită cu medicamentele pe care mi le dai.

- Spune-mi cum te simţi după ce le iei pe acestea şi mai vedem pe urmă.

- îţi voi spune miercurea viitoare, promise Irene, fără a părea deloc interesată de subiect. Ţi-a spus Adrian că am o maşină nouă?

- Nu.

- Un Daimler Sovereign. El m-a ajutat s-o aleg. Mă săturasem să tot închiriez maşini.

"Când oare o ajutase Adrian?” se-ntrebă Gina.

- Nu te teme, continuă Irene, râzând. Sunt perfect capabilă să conduc. De fapt, Adrian e de părere că sunt un şofer excelent ... Pari îngrijorată - de ce?

- Este expresia caracteristică oricărui doctor, nu-i aşa?!

- Nu cred. Stii, uneori pacientul ştie mai mult despre medicul său decât îşi dă seama acesta.

- Treci pe la Susan înainte de a pleca?

- Nu, nu astăzi. Spune-i că am să-i telefonez. Vino să-mi vezi maşina ... te rog.

Ieşiră pe coridor în acelaşi timp cu Adrian, care-şi părăsea cabinetul.

- Gina vine să-mi vadă noua jucărie, întrerupse Irene tăcerea penibilă care se instalase.

- Pe care înţeleg că tu ai ajutat-o s-o aleagă, completă Gina.

Pe faţa lui Adrian apăru o expresie de jenă. Apoi, îngăimă ceva
aproape imposibil de auzit.

- Ne vedem sâmbătă pe la ora unu, spuse Irene zâmbind şi atingându-i braţul cu un gest familiar.

- Da. Acum, vă rog să mă scuzaţi, spuse el şi se îndepărtă grăbit.

După ce Gina admiră îndeajuns maşina Irenei, se-ntoarse în clinică.

- Domnul doctor Rutland vă roagă să mergeţi puţin în cabinetul dumnealui, o întâmpină asistenta.

- Vroiai să-mi spui ceva, Adrian? întrebă Gina, mirată

să-i vadă acolo şi pe Adrian şi pe Norman.

- Da ... ezită el puţin, încurcat de prezenţa lui Norman, pe care n-o luase în calcul. Vroiam să te rog, dacă putem să facem o rocadă în programare şi să fii tu de serviciu sâmbătă începând de la ora prânzului. E o problemă vitală.

- Care se repetă cam des, izbucni Norman.

- Nu discutam cu tine.

- E timpul să ia cineva poziţie. Gina nu e obligată să te înlocuiască de câte ori ai chef.

Războiul dintre cei doi bărbaţi se declanşase în mod oficial.

- Ce-ar fi s-o laşi pe Gina să vorbească!

- Din moment ce sunt acasă, spuse ea ferm, sunt perfect de acord să preiau cazurile tale.

Cum tocmai trecea prin dreptul uşii, auzind tonul ridicat pe care se vorbea înăuntru, Arnold intră în cabinet.

- V-aş sugera să vorbiţi mai încet, spuse el, după ce-şi plimbă privirea, nemulţumit, de la unul la celălalt.

Gina se simţi îngrozitor de jenată, dându-şi seama că, privită din afară, situaţia se reducea la un simplu fapt: ea destrămase prietenia dintre cei doi bărbaţi.

- Eu sunt de vină, spuse Adrian încet.

în ochii lui Arnold se citea aceeaşi dezamăgire căreia i se adăugă, privind-o pe Gina, o adâncă tristeţe.

Arnold şi Norman plecară împreună să consulte un pacient, lăsându-i pe Adrian şi pe Gina în continuare în

cabinet.

- îmi pare rău, spuse Adrian încordat, dar îţi mulţumesc.

- întâmplător, Norman vine la mine la cină sâmbătă. Să sperăm că nu va fi nici o urgenţă.

- înţeleg ...

Ceva în vocea, în atitudinea, în privirea lui îi readuse în suflet magia celor câteva clipe din seara de Crăciun.

- Gina ...

Fără să mai aştepte să audă ce avea să-i spună, ea ieşi repede din cabinet.

Sâmbătă seara, în apartamentul Ginei, înainte de cină, Norman izbucni din senin.

- Adrian devine imposibil. Nu are nici un drept să încurce programul cu modificările lui.

- Fiecare, la rândul nostru, am procedat aşa când am avut nevoie.

- Ai dreptate... Cred că sunt gelos! recunoscu el încet. Imi vinea să-l omor, atunci, de Crăciun, când mi-am dat seama că te-a sărutat.

- Toată lumea se sărută în noaptea de Crăciun, fără ca aceasta să-nsemne ceva.

- Ar fi fost mai corect din partea lui să-şi îndrepte atenţia spre Irene.

- De ce?

- Cred că joacă un joc periculos şi, dacă nu e prudent, va izbucni un scandal. Femeia aceasta e touşi căsătorită, chiar dacă nu locuieşte împreună cu soţul ei. Of, cred că e

îngrozitor din partea mea, dar mă calcă pe nervi ... până şi zambilele astea afurisite de la el mă deranjează. Iartă-mă!

Din nou, gelozia. Imi vine să contrazic fiecare diagnostic pe care-l pune.

- Mă faci să mă simt de parcă venirea mea la clinică a stricat atmosfera de aici. Stiu bine, deşi nu mi-a spus-o, că şi Arnold gândeşte la fel.

- Dumnezeule, Gina, nu gândi aşa! Te iubesc!

Am primit confirmarea - dacă mai era nevoie de aşa ceva - când te-am văzut cu Adrian de Crăciun.

Gina nu răspunse nimic, mulţumindu-se să-l privească fără a părea surprinsă.

- Vrei să te măriţi cu mine? continuă el, mai încrezător. Avem atât de multe în comun ... Nu, nu trebuie să-mi dai răspunsul acum. De fapt, cred că şi tu mă iubeşti puţin, altfel n-aş fi acum aici ... Tăcu, parcă implorând din priviri un răspuns din partea ei.

- E adevărat, recunoscu ea sincer, mirată de câte faţete avea cuvântul "iubire" - câte dorinţe contradictorii şi câte hotărâri momentane implica. Oare ceea ce simţea pentru Adrian era simplă pasiune carnală, fără o bază reală? Oare prezenţa Irenei o făcea să resimtă dorinţa neîmplinită şi mai acut, dramatizând o situaţie ce ar fi părut altminteri normală? Căsătoria cu Norman ar fi dat viitorului ei siguranţă şi linişte, viaţa profesională întărind şi mai mult legătura lor. Atât Arnold, cât şi părinţii ei, ar fi fost foarte mulţumiţi. N-ar mai fi existat "secrete", nici impedimente,

pe când chiar şi o încercare de relaţie cu Adrian nu ar fi fost posibilă în afara acestora; mai mult Irene nu era o prezenţă care să fie ignorată.

Alături de Norman, ştia bine aceasta, viaţa ei ar fi fost liniştită, într-un cămin plin de căldură şi afecţiune.

- Mai gândeşte-te, spuse Norman, luându-i mâna şi sărutându-i-o. Totuşi nu prea mult - nu sunt un tip prea răbdător.

- Nici eu nu prea am răbdare.

- Sunt sigur că te pot face fericită. îmi cunoşti viaţa, iar luni seara vei face cunoştinţă şi cu părinţii mei. Le-am povestit despre tine şi mama ar fi foarte dezamăgită dacă nu te-aş prezenta în calitate de viitoare noră a ei.

"Imi cunoşti viaţa" - cuvintele acestea deveniră foarte preţioase, dându-i siguranţa de care părea că are nevoie.

- Iţi voi da răspunsul luni, promise Gina, întrezărind o rază de speranţă; nu mai putea continua să rătăcească în beznă şi incertitudine, încercând zadarnic să-şi aline durerea pentru o cauză pe care o considera pierdută.

Propun să ne aşezăm la masă.

- Stii ... E tocmai bine: în iunie expiră termenul până la care poţi locui aici.

- Adică?

- Până atunci, ne putem căsători şi muta în noua noastră casă. M-am gândit la proprietatea pe care un pacient de-al meu intenţionează s-o vândă, întrucât pleacă din ţară. Vezi, timpul este un factor important.

- Văd că totul e aranjat ...

- Când ştii ce vrei, e absurd să fii nehotărât. De ce să irosim timp preţios? Cel mai important lucru pe care-l învăţăm în profesia noastră este că nu putem garanta decât pentru clipa prezentă.

- Ai dreptate ... Stiai că doamna Sohlly a murit ieri?

- Da, dar măcar a făcut excursia aceea în California, în loc s-o amâne, cum ar fi procedat şi să-şi trăiască la maximum fiecare clipă ... Hmmm, mă tem că acesta este un subiect asupra căruia revin foarte des.

- Imi place ideea.

- Inseamnă că mai avem încă un punct comun.

Gina simţi o tandreţe infinită. Norman era, într-adevăr, un om deosebit.

Trecuse de ora zece când Norman plecă de la ea - trebuia să treacă pe la spital, să verifice starea pacientului pe care-l operase în dimineaţa acelei zile şi, în plus, glumi el, nu-i putea compromite reputaţia.

Gina tocmai se pregătea să-şi pună un halat comod, când sună telefonul. Bombăni nemulţumită, convinsă că trebuie să fie cine ştie ce ipohondru în imaginaţia căruia guturaiul lua proporţii de pneumonie.

Spre marea ei surprindere, era doamna Ford, menajera Irenei.

- Vă rog, veniţi imediat! Cred că doamna ... a înghiţit o supradoză de medicamente ca să se sinucidă! Vă rog ...

In câteva secunde, Gina şi-a pus o pereche de pantofi,

şi un pluover, şi-a luat haina şi trusa medicală şi a pornit spre Greenways.

Supradoză ... Cuvântul se prelungea în mintea ei cu un ecou lugubru. Dacă Irene trebuie dusă la spital, însemna ca şi Adrian să fie târât în acel scandal.

Nu putea să lase să se întâmple aşa ceva. Poate că doamna Ford intrase în panică şi exagerase. In nici un caz pastilele pe care i le dăduse ea ultima dată nu erau nocive.

- I-am dus doamnei, sus, un ceai fierbinte şi ... începu să povestească, plângând şi agitându-se, doamna Ford, imediat ce-i deschise uşa Ginei, urmând-o pe când aceasta urca scările în fugă.

Irene zăcea pe pat, nemişcată; avea pulsul slab, tensiunea scăzută şi pupilele dilatate. Gina privi disperată în jur, conştientă că trebuia să afle neapărat ce tip de medicament luase Irene pentru a hotărî ce era de făcut.

- Aveţi idee ce-ar fi putut lua? o întrebă ea pe doamna Ford, pe un ton aproape implorator. Gândiţi-vă, poate aţi văzut ceva în această cameră sau în baie ... Stiu ce i-am prescris, dar ...

Doamna Ford rămase acolo nemişcată, cu figura chinuită de încercarea de a se agăţa de un indiciu cât de mic, de-o amintire, dar mintea parcă îi era o foaie albă ... Până când, cu răsuflarea tăiată, şopti:

- Pastile mici roşii ... da, asta e ... nişte pastile mici roşii.

- Seconal, spuse Gina mai mult pentru ea însăşi. Nu i-

am prescris niciodată aşa ceva.

- Le avea dinainte de a veni aici. Le-am văzut de mai multe ori într-o sticluţă ... în dulapul din baie. Spunând aceasta, se şi duse repede în baie, să verifice, dar se-ntoarse imediat, dezamăgită, fără să fi găsit nimic. Totuşi ... în seara asta ... da, îmi aduc aminte, le-am văzut pe noptieră. Numai că nu mi-am închipuit ...

Sticluţa nu era pe noptieră, ci căzută pe jos, cu ultimele două pastile împrăştiate lângă ea, abia vizibilă din cauza cuverturii de pat.

- Faceţi ceva! Imploră doamna Ford.

Acum, după ce identificase medicamentul înghiţit, Gina ţtia ce are de făcut: îi administră Irenei o injecţie cu piridoxină, pentru a-i stimula centrul respirator.

Deja aceasta începuse să articuleze, stins şi incoerent, câteva cuvinte.

- Liberă ... Adrian ... să începem din nou ... trebuie ... liberă ... Adrian ... soţul meu ... soţul meu ...

- Of, Doamne, şopti doamna Ford, se va face bine?

- Cred că da, răspunse Gina prudentă, mulţumită totuşi că Irene nu intrase în stare de inconştienţă totală. Dacă mi-aţi putea spune ce s-a întâmolat în cursul serii ... ce-a condus la situaţia asta?

Doamna Ford nu se arăta deloc dispusă să divulge ceva din intimitatea Irenei.

- N-aş vrea s-o trimit pe doamna Morrison la spital. Ajutaţi-mă ca s-o ajut ...

- A fost aici domnul doctor Rutland, începu biata femeie, cu voce tremurândă ... Adică, a fost la prânz ... Doamna era foarte fericită ... Se simţea mult mai bine.

- A mai trecut pe aici domnul Morrison?

- De la Crăciun, nu ... Totul rămăsese stabilit.

- Doctorul Rutland a fost de multe ori aici?

- Nu atât de des cum ar fi dorit doamna, dar destul de des ... răspunse doamna Ford după ce ezită o clipă. Pregătisem azi o masă specială ... era şi şampanie ... Dar doctorul Rutland a plecat în mod neaşteptat.

- La ce oră?

- Pe la cinci şi jumătate ...

- Si după aceea?

- Doamna era foarte tristă ... a plâns ... a plâns în hohote. Am încercat s-o liniştesc ...

- Stiţi cumva dacă a mai băut şi altceva după şampanie?

- Nimic ... Nu s-a atins de cină, nu vroia să se culce ... Dacă n-aş fi convins-o să se întindă, totuşi, puţin pe pat ... Asta se-ntâmpla pe la ora nouă. I-am promis să-i aduc mai târziu un ceai fierbinte. Nu mi-am închipuit ... Nu mi-am putut imagina ... Spuneţi-mi, doamna va avea neplăceri, va fi târâtă într-un scandal?

- Te asigur că nu.

Când Irene putu să înghită, Gina îi dădu glucoză şi cafea. încet-încet, pulsul se acceleră, respiraţia reveni la normal şi, în cele din urmă, Irene căzu într-un somn adânc.

Trecuseră două ore şi jumătate de la venirea ei şi acum, în sfârşit, Gina putea să plece.

- E în afara oricărui pericol acum, dar staţi lângă ea şi supravegheaţi-o. Mă pot baza pe dumneavoastră?

- Sigur că da, răspunse doamna Ford aproape izbucnind în lacrimi. Parc-ar fi propriul meu copil. Ah, vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut.

- Revin peste aproximativ o oră.

- I-aţi salvat viaţa.

- Asta mi-e meseria, spuse Gina cu simplitate, gândindu-se că, în acelaşi timp, îl salvase şi pe Adrian de la un scandal.

Capitolul 1

Era aproape unu şi jumătate noaptea când Gina ajunse la locuinţa lui Adrian, care era într-adevăr, foarte aproape de Greenways. Era, de fapt, un apartament la etajul al treilea al unei case foarte mari. In dreptul uşii lui, în liniştea nopţii se auzeau, slab, acordurile unui pian.

Auzind soneria, Adrian deschise îngrijorat, aşteptându-se să fie un pacient.

- Dumnezeule! Gina! S-a întâmplat ceva?! Pe măsură ce rostea cuvintele, îşi dădea seama de absurditatea lor, având în vedere ora.

- Sigur că da. Imi pare rău că-ţi întrerup interludiul muzical. Observă, în trecere, halatul lui de mătase în culoarea safirului. Când îi întâlni privirea întrebătoare, speriată, în sufletul ei era un amestec de dragoste, ură, înţelegere, cinism şi condamnare, prin urmare, nu era deloc dispusă să atenueze lovitura pe care-o pregătea.

- Fosta ta soţie a încercat să se sinucidă - după ce ai plecat de la ea. M-am gândit că ar trebui să afli lucrul acesta.

- Irene? Tonul lui trăda deopotrivă neîncredere şi groază.

- îmi amintesc că ai spus că îi poate împinge pe alţii la sinucidere, dar ea nu ar face niciodată acest gest.

Gina era conştientă că nu-şi putea stăpâni furia.

Nu putea fi tolerantă, atâta timp cât propria ei durere era atât de cumplită.

După primul moment de şoc, reacţia lui o uimi.

- Aşadar, ştii.

- Asta te îngrijorează acum?

Adrian îi făcu semn să ia loc, în timp ce el însuşi rămase în picioare, cu chipul întunecat de tristeţe.

- Din moment ce m-ai judecat fără a fi în deplină cunoştinţă de cauză, măcar soune-mi ce s-a întâmplat.

Gina îi povesti detaliile, redobândindu-şi calmul pe măsură ce discuţia se muta pe plan profesional.

- Acum, poate că îmi dai dreptate în ceea ce priveşte diagnosticul pe care l-am pus iniţial, încheie ea pe un ton trist.

- Cred că mi-a fost întotdeauna teamă că s-ar putea să ai dreptate. în orice caz, asta nu e nici pe departe întreaga poveste.

- Voi afla vreodată întreaga poveste?

- Intenţionam să ţi-o spun atunci, în prima seară.

- Dar n-ai făcut-o.

- Nu-mi imaginam c-o voi mai revedea pe Irene.

- Si situaţia s-a schimbat complet când a revenit în viaţa ta.

- Da, dar vezi tu, Gina ...

- Deocamdată, o văd pe Irene aşa cum era cu câteva ore în urmă, ştiind că totul s-a întâmplat din cauza ta.

- Si altceva, nimic?

- Nimic, răspunse ea, nesigură.

- Si dacă ţi-aş fi spus de la început, care-ar fi fost

diferenţa?

- Intrebările ipotetice primesc răspunsuri ipotetice: nu ştiu. Ceea ce ştiu, însă, e că urăsc ascunzişurile şi înşelăciunea - refuzul tău de a o trata, acuzaţiile pe care i le-ai adus, ca apoi s-o vizitezi în secret. Urăsc toate acestea, Adrian - nu moralitatea situaţiei.

Se aşeză şi el, vârându-şi mâinile în buzunarele halatului.

- Inţeleg - Dumnezeu mi-e martor. Dar evenimentele s-au precipitat ... răspunderea ...

- Aşadar, recunoşti că ai o responsabilitate faţă de ea.

- Fiecare relaţie implică o anumită responsabilitate.

- Nu-mi place când un bărbat divorţat se comportă ca şi cum n-ar fi fost niciodată căsătorit.

- N-am avut niciodată această intenţie, insistă el disperat.

- Trebuie să mă-ntorc la Greenways.

- Ascultă-mă, Gina. Trebuie să te fac să înţelegi ...

- Inţeleg că Irene a încercat să se sinucidă din cauza ta. Sunt medicul ei şi nu vreau să răspund pentru suferinţele pe care ai de gând să i le mai cauzezi. De data aceasta ai scăpat de scandal, dar dacă situaţia se repetă, nu voi mai avea atât de multă grijă de reputaţia ta.

- Mă-ntreb ce te-a făcut să ţii cont de asta acum.

- Eşti partenerul lui Arnold ...

Ar fi timpul să hotărăşti ce vrei.

- N-am avut niciodată nici cel mai mic dubiu în această

privinţă.

Se priviră lung, aproape pe punctul de-a ceda dorinţei de care
erau amândoi conştienţi.

- Nici eu, replică ea, luând brusc hotărârea.

- Gina ...

- Mă căsătoresc cu Norman.

Adrian o privi lung, mai întâi uluit, apoi neîncrezător.

- Aşadar, nu mai e nimic de spus.

- Te rog s-o vizitezi pe Irene mâine la prima oră. Numeni, în afară de doamna Ford, nu trebuie să ştie de acest episod - desigur, nici naşul meu. Si ... nici Norman. Ceea ce faci cu viitorul tău, este treaba ta, dar, în calitate de medic al Irenei, viitorul ei mă priveşte pe mine. Poate că acum îţi vei da seama că are nevoie de amândoi.

- Merg la Greenways chiar acum - te urmez.

- Foarte bine.

- Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, Gina. îmi pare îngrozitor de rău. Cred că în situaţia actuală, n-ar avea nici un rost să-ncerc să-ţi dau explicaţii.

- Cred că e adevărat.

Adrian o conduse afară, el însuşi suferind la gândul că, fără voia lui, o făcuse pe Gina să treacă prin acea experienţă chinuitoare.

La Greenways, Irene încă dormea, iar pulsul şi respiraţia erau normale; din punct de vedere fizic, criza se terminase.

- Nu m-am mişcat de lângă ea, spuse doamna Ford, obosită, cu cearcăne negre sub ochi, dar liniştită.

- Mulţumesc.

- Acum totul e bine, da?

- Da; sunt mulţumită.

Apoi, când doamna Ford tresări, speriată la auzul soneriei, Gina o anunţă de venirea lui Adrian şi insistă să meargă să se odihnească. Rămasă singură cu Adrian, încercă să desluşească expresia de pe chipul acestuia, dar nu putu să vadă altceva decât neîncredere şi resemnare.

Irene se mişcă puţin şi şopti numele lui Adrian.

- Rămân eu, spuse acesta, luând-o de mână pe Irene.

- Dar ...

- Insist. Doar sunt şi eu medic.

- Dar, oficial, nu eşti medicul ei curant.

- Nici oficial, nici neoficial - cu excepţia acestei dăţi când m-ai rugat să vin.

A doua oară când am venit, nu s-a pus problema unui tratament medical, adăugă el, fără să clipească. Sau ... nu ai încredere în mine că mă pot descurca într-o situaţie de urgenţă?

- Nu avem nevoie de complicaţii, vorbi ea cu blândeţe. Prezenţa mea aici e o garanţie, pe când a ta ... eu ştiu ... poate fi interpretată greşit.

- Nu şi în cazul în care tu m-ai chemat.

- Nu te-am chemat din punct de vedere profesional, Adrian. Voi telefona la centrală, apoi voi coborî în living şi

mă voi odihni pe canapea.

In timp ce vorbea şi privea atent trăsăturile Irenei, nu putu să nu remarce, inconştient, cât de bătrână părea aceasta. Desigur, în situaţia respectivă, era firesc, dar ... de fapt, era prezenţa lui Adrian lângă ea care accentua mult această impresie.

Adrian înţelese - în alte circumstanţe, acest caz ar fi implicat efortul comun; acum era vorba de o problemă personală. Din punct de vedere profesional şi oficial, Gina deţinea controlul.

Aceasta coborî în living şi încercă să se odihnească pe canapea; i-ar fi fost imposibil să adoarmă, dar rămase acolo, cu ochii deschişi, între liniştea apăsătoare din casă şi vuietul vântului înteţit ameninţător. Din când în când, urca pe vârfuri şi mai arunca o privire în camera Irenei care continua să doarmă, în timp ce Adrian încă îi mai ţinea mâna într-a lui, deşi stătea acum mai relaxat, cu capul rezemat de perna fotoliului.

La şase şi un sfert dimineaţa, doamna Ford se strecură în living şi aduse ceaiul.

- Vă va face bine.

Gina, uşor ameţită, îşi duse mâna la frunte, apoi îşi aduse aminte că e duminică, aşadar nu trebuia să meargă la cabinet; nu avea de făcut decât două sau trei vizite la domiciliu şi, mai ales, să nu uite să-i telefoneze lui Norman, pentru a-i lăsa impresia că totul e în regulă.

- Duc eu ceaiul doctorului Rutland, spuse ea. Am rămas

amândoi.

Gina urcă în dormitor. Irene încă dormea, iar Adrian, ghemuit pe fotoliu, tras la faţă şi obosit ridică imediat privirea spre ea îndată ce o auzi intrând.

-Trebuie să te găsească aici când se trezeşte, spuse Gina, plină de înţelegere.

-Astăzi trebuie să fac vizite la domiciliu ... Categoric, Norman nu va tolera să mă înlocuiască din nou.

- Să spunem că ... ai uitat să ceri transferarea apelurilor telefonice la un anumit număr ... Cum, de altfel, ni s-a mai întâmplat ... In orice caz, eu sunt acasă.

Adrian înclină uşor capul, apoi o privi fix, cu nemărginită recunoştinţă.

- Nu cred să existe pe lume un doctor mai bun şi un prieten mai bun decât te-ai dovedit tu în noaptea aceasta.

-Pacienta mea e în viaţă ... Restul este în mâinile tale, răspunse Gina cu simplitate, pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

Irene îşi recăpătă cunoştinţa: era zăpăcită şi doar cu multă greutate îşi dădu seama unde se afla şi-şi coordonă gândurile.

-Vroiam să mor ... să mor! strigă ea şi-şi îndreptă privirile încet spre Adrian.

- Gina ţi-a salvat viaţa.

- N-am pentru ce trăi ... Se opri intrigată de prezenţa lui acolo, lângă ea. Ce faci aici? Doar nu mă vrei.

Adrian îşi adună curajul necesar pentru a face faţă

situaţiei. Toate speranţele şi planurile sale se năruiseră.

- Nu e adevărat, spuse el, resemnat. Discutăm când te vei simţi mai bine. Deocamdată, stai liniştită.

Am s-o rog pe doamna Ford să-ţi aducă să bei ceva - preferabil lapte şi glucoză.

- De cât timp eşti aici?

- Am stat toată noaptea, şi eu şi Gina.

- De ce amândoi? întrebă ea imediat, suspicioasă.

Adrian îi povesti, privind-o atent: să fi fost geloasă pe Gina?

- Gina a fost totdeauna foarte bună cu mine ... Se va afla despre ce s-a întâmplat?

- Nu ştim decât Gina, eu şi doamna Ford, care, sunt convins că e de încredere.

- Ah, cred că arăt îngrozitor! spuse ea, brusc îngrozită.

Această remarcă îl linişti pe Adrian, pentru că, din punct de
vedere medical, indica întotdeauna revenirea bolnavului la starea de normalitate.

- Te-a interesat situaţia mea doar când te-ai temut că voi muri şi-ţi pot crea neplăceri. Ah, Adrian, de ce nu ţi-ai dat seama, înainte, cât de mult te iubesc?!

- A fost o prostie din partea mea.

- Trebuie să fac o baie, exclamă ea, sărind de la o idee la alta.

- Sunt aici, în apropiere.

- Ţi-e teamă să nu încerc din nou să mă sinucid? Sunt

convinsă că, oricum, tabletele au fost aruncate. Aşadar, Gina m-a salvat ... N-ai crezut niciodată că sunt, sau că am fost bolnavă, rosti ea cu tristeţe. Am trecut printr-un adevărat iad ... Nu mai puteam trăi aşa. De ce oamenii nu cred că e ceva grav decât când acel ceva se numeşte cancer, de exemplu?! Si durerea sufletească poate provoca o durere fizică îngrozitoare.

- Acum, totul a trecut, Irene. Du-te şi fă baie. Sunt aici, te-aştept.

- Toată ziua?

Era deja ora trei după-amiaza.

- Da.

- Gina ştie despre ... relaţia noastră? întrebă ea brusc, îngrijorată.

- Da.

- Ce- a spus?

- Mai nimic; era îngrijorată doar de starea ta.

Cu ochii plini de lacrimi, Irene se ridică din pat şi i se aruncă în braţe.

- Ajută-mă, şopti ea, ajută-mă, spune-mi că ne vom recăsători. Nimic altceva nu contează pentru mine. Nu mă face să fiu din nou nefericită ... te rog. Data viitoare, nici măcar Gina nu va mai putea să mă readucă la viaţă. Ah, Adrian! Am fost nişte proşti!

Adrian o ţinea în braţe, dar parcă simţurile îi erau amorţite. N-avea rost să-i reproşeze ameninţările cu sinuciderea care frizau, de fapt, şantajul moral - era încă

prea instabilă psihic pentru a accepta realitatea.

Când Gina veni să vadă cum se mai simte, după ce îi telefonase, în prealabil, Irene se ridicase din pat şi o aştepta.

- Gina! strigă ea veselă, imediat ce-o văzu. Ne vom recăsători după divorţul meu! Adrian a spus că ştii despre noi.

Urmă o secundă de tăcere, când Gina îşi simţi fiecare nerv întins la maximum, în timp ce inima îi bătea cu putere într-un pustiu dureros. De fapt, ea îi spusese lui Adrian ce trebuie să facă, dar şocul confruntării cu realitatea era atât de mare, încât până şi formulele convenţionale pentru astfel de situaţii îi deveniseră imposibil de rostit. Simţea o durere adâncă, iar emoţia sfida orice încercare de stăpânire de sine. Reuşi însă să se arate prudentă şi plină de tact, amintindu-şi de rugămintea lui Steven Morrison de a nu-l da de gol.

- Chiar tu mi-ai spus, deşi cam incoerent.

Senzaţia Ginei era că asista la un spectacol de marionete. Cu un zâmbet fals, parcă pictat pe faţa lui, Adrian o lăsă pe Irene să vorbească în stilul ei exaltat şi uneori copilăresc.

- Si-acum, spuse Gina, va trebui să faci exact ce ţi se spune. Doar nu-ţi închipui că, după ce ne-ai speriat atât de tare, poţi să scapi nepedepsită.

- Concret ...

- Va trebui să mănânci bine, să te odihneşti şi să stai în

casă câteva zile, până te refaci complet.

- Nimic mai simplu. Acum, are cine să aibă grijă de mine.

Pentru Adrian, era incredibil cum Irene se detaşase de tot ce
fusese spus între ei doar cu o zi înainte. Parcă nici n-ar fi insistat vreodată asupra faptului că recăsătoria lor ar fi fost fatală, că nu puteau să reînvie timpul trecut, că autoamăgirea era cel mai mare duşman - sau, cel puţin, parcă nici nu l-ar fi auzit. Degeaba îi spusese clar părerea lui că, dacă amintirile păreau învăluite în vrajă, asta era doar pentru că subiectivismul lor încerca să le scoată din mediocritate. Propriile lui cuvinte îi răsunau în urechi: "Sigur, putem să ne recăsătorim şi să distrugem fericirea lui Steven. Tu însăşi recunoşti cât de mult te iubeşte. în aceste condiţii, aş deveni probabil soţul ideal: tolerant, gata să-ţi satisfac toate dorinţele şi să-ţi ofer "totul" cum se spune, ca să-mi câştig dreptul de a face ce vreau. In cele din urmă, aş deveni un soţ infidel."

De asemenea, îşi amintea cuvânt cu cuvânt răspunsul ei: "Soţii infideli sunt cei mai atenţi şi mai curtenitori, pentru a compensa sentimentul de vinovăţie că fac tot posibilul să petreacă timp cât mai puţin în compania soţiilor lor plicticoase - asta vrei să spui?"

Se simţea copleşit de adevărul îngrozitor că procedase greşit în decursul acestor trei luni, nu din laşitate ci din milă şi din cauza unui sentiment de responsabilitate de

care nu putea scăpa. Intenţionase să-i spună totul Ginei la început, dar ştia că momentul prielnic nu apare de două ori şi că ocazia ratată atrăgea după sine numai greşeli. Era ca şi cum s-ar fi prezentat cu o zi mai târziu la un examen pe care altfel l-ar fi trecut cu brio. Fericirea lui depindea de un singur cuvânt: dacă. O privea pe Gina cu dragoste, torturat de regrete şi remuşcări pe care nimic nu le putea atenua. Iar faptul că aceasta avea să se mărite cu Norman, îi dăduse o lovitură nemiloasă, din care îi era cu neputinţă să-şi revină. Parcă şi aversiunea sa faţă de Irene se tocise, lăsând locul unei resemnări indiferente.

- Nu-mi voi schimba medicul niciodată, declară Irene, patetic. Vreau să ai grijă întotdeauna de mine, Gina.

- N-ar mai trebui să ai, de-acum încolo, nevoie de doctor.

- Voi avea întotdeauna nevoie de tine, ca prietenă - cea care mi-a salvat viaţa şi mi-a redat ziua de azi. Imi pare rău c-am dat dovadă de laşitate ... şi că v-am dat bătaie de cap ... Vă rog, să nu se afle la Manor Lodge. Susan s-ar supăra ... şi apoi, m-aş simţi ţinută sub observaţie. Nici nu pot explica bine.

- Nu va afla nimeni, promise Gina, apoi, adresându-se lui Adrian: Aş dori să discut ceva doar cu Irene, te rog.

- Desigur.

- Mă bucur să fiu singură cu tine câteva minute, ca să-ţi mulţumesc şi ...

- Irene, seconalul ... nu ţi l-am prescris eu.

- Le aveam dinainte de-a veni aici, dar nu mai am - nu te mint, Gina.

- Vroiai să-mi spui ceva ...

- Da, dar acum situaţia s-a schimbat ... Adică, între mine şi Adrian ... acum ştiu că încă mă mai iubeşte şi vrea să ne recăsătorim. Mă-ndoiesc că voi mai avea nevoie vreodată în viaţă de vreo pastilă de dormit, adăugă ea, şi râsul ei răsună în încăpere. Am fost amândoi nişte proşti, dar, poate că aşa e dragostea.

- Probabil.

- Bietul Steven ... A fost minunat ... Gina, vrei te rog să iei legătura cu el în numele meu? Spune-i că s-a rezolvat şi-i mulţumesc.

- Dacă-mi dai adresa, spuse Gina prudentă, deşi o ştia.

- Să nu-i spui nimic despre ce s-a întâmplat ...

- Sunt medicul tău, Irene, nu gazetar la un ziar de scandal. Dar acum, că tu şi Adrian aveţi o înţelegere în privinţa viitorului, nu uita că şi el e medic şi bârfa pe seama lui nu l-ar ajuta deloc în carieră.

- Din moment ce sunt sigură de el, nici eu nu vreau să rişte. Am fost amândoi nesăbuiţu înainte ... în definitiv nu suntem ca doi oameni care abia s-au cunoscut, accentuă ea în mod semnificativ.

Am trăit efectiv împreună cu Steven atât de puţin, încât am senzaţia că acest scurt episod nici n-a existat şi că, de fapt, n-am încetat nici o clipă de a trăi alături de Adrian. Nu fi îngrijorată, Gina. Vom fi discreţi până se dermină

divorţul, iar în privinţa acestuia, nu va atrage atenţia în nici un fel, neavând nimic spectaculos.

- Totuşi, nu vei liberă începând de mâine şi, chiar după pronunţarea divorţului, vor mai fi încă trei luni până la hotărârea definitivă.

- Uiţi că ştiu câte ceva despre divorţuri ...

Gina se îmbujoră uşor; în clipa aceea, uitase cu desăvârşire trecutul.

- Asta este o altă poveste lungă, spuse Irene misterios. Ce pot să-ţi spun, însă, este că i-am îngăduit lui Adrian să divorţeze de mine.

Aluzia era clară, că Adrian fusese cel vinovat. Ce nebunie să-ţi închipui că acela pe care-l iubeşti nu are nici o vină!

- Nu eram curioasă, Irene, pur şi simplu ...

- Vroiai să-l protejezi pe Adrian. E firesc, din moment ce lucraţi împreună şi, nu peste mult timp, veţi fi asociaţi în cadrul clinicii. îţi promit că nu ne vom duce la nici un hotel împreună. Râsul ei răsună din nou, vesel. De fapt, nici nu e necesar, din moment ce amândoi locuim singuri.

în timp ce Irene privea în jurul ei, satisfăcută, Gina îşi aminti ce-i spusese Steven Morrison, şi anume cum Irene venise la Tenterden ca să-l recâştige pe Adrian.

Acum, reuşise. Fără să vrea, Gina, se-ntrebă dacă nu cumva încercarea de sinucidere fusese un gest bine calculat, cu un scop precis.

Capitolul 8

Când Gina începu consultaţiile alături de Adrian, luni dimineaţă, avea încă o ciudată senzaţie de irealitate, ca şi cum totul s-ar fi întâmplat într-un vis. Când, în sfârşit, terminară de rezolvat toată lista lungă de cazuri programate, plus urgenţele neprevăzute, se aşezară să bea o cafea, înainte de a-şi continua programul de vizite, separat.

- Pot să-l felicit pe Norman, sau vrei să mai păstrezi secretul câtva timp?

- Doar până îi anunţăm pe Arnold şi pe Susan.

- Atunci, îmi spui tu când.

In mintea Ginei încă mai răsuna exclamaţia de încântare a lui Norman când îi telefonase să-i spună că răspunsul ei e "da".

- Gina ...

Inflexiunea vocii lui reuşise să readucă magia clipei dinaintea sărutului din seara de Crăciun - acel moment unic în viaţa ei, atât de plin de pasiune şi de dorinţă - un moment de împlinire totală.

- Da ...

- Acum, când viitorul nostru este deja stabilit, crezi că ne-am putea înţelege mai bine, că am putea lucra în armonie, că am putea fi ... prieteni?

- N-aveam impresia că suntem duşmani ...

- De multe ori suntem pe punctul de a ne contrazice -

poate că e o chestiune de temperament.

- Mai ales că e dificil pentru oricine s-ajungă să te cunoască.

- Evenimentele recente nu prea erau de natură să invite la confidenţe. Acum, însă, cunoşti relaţia mea cu Irene. Amândoi trebuie să-ţi mulţumim pentru continuitatea acesteia.

Adrian ura fiecare cuvânt rostit, dar nu se putea gândi la altele.

- Nu crezi c-ar fi corect să-i spui lui Arnold adevărul, astfel încât să nu mai existe această stare de tensiune şi de suspiciune. Atitudinea ta este ieşită din comun.

- Există vreun tipar de comportament individual? Mai întâi de toate, n-am avut nici cea mai vagă idee cine era Irene Morrison: Irene e un nume destul de comun, iar numele Morrison nu-mi spunea nimic.

- Nu caut explicaţii. Vroiam doar să ştiu ce intenţii ai faţă de naşul meu. Nu-mi place să-i ascund informaţii pe care are dreptul să le cunoască - e o chestiune de loialitate. Arnold nu este tipul de om care să scormonească trecutul cuiva şi poţi avea încredere în el ca să-i spui planurile tale de viitor, astfel încât vizitele tale la Greenways să nu pară suspecte. în definitiv, încă există un soţ.

Adrian îşi coborî privirea, având clar senzaţia că uşa celulei lui de închisoare n-a fost numai închisă, ci şi tencuită.

- Ai dreptate, se arătă el de acord. Crede-mă, nu-ţi poţi da seama ce-a însemnat să te ocupi tu de cazul Irenei.

- Sunt loială acestei clinici.

- Vrei să spui că eu nu sunt?

Cuvintele lui sunau trist, nu provocator.

Vreau să spun că ai putea da foarte uşor o impresie greşită. Irene este în relaţii de amiciţie cu Arnold şi cu Susan.

- Trebuie să fie de acord şi ea să ...

- Irene abia aşteaptă ca relaţia voastră să fie cunoscută.

- In cazul acesta voi face aşa ... Dar, continuă el, pe un ton total diferit, tot nu mi-ai dat un răspuns în legătură cu relaţia noastră.

- Nu cred că poate fi numită "relaţia noastră", răspunse Gina cu blândeţe. Putem avea o relaţie de amiciţie în cadrul serviciului

- asta e de la sine înţeles.

Sunt sigură că, într-o bună zi, tu, Irene, Norman şi cu mine ne vom înţelege perfect toţi patru ... Ca să nu mai spun nimic de Arnold şi de Susan.

- Un răspuns logic, neutru şi totuşi ambiguu.

- Probabil pentru că întrebarea a fost ambiguă.

In timp ce vorbea, în minte îi reveneau cuvintele lui:"Nu vreau să te pierd. Mai lasă-mă încă puţin". Până şi acum, se gândi ea furioasă, vroia să profite de tot.

- Aşadar, armistiţiu ...?

- Perfect, spuse ea cu un zâmbet abia schiţat, oftând fără să-şi dea seama. Câteodată, cuvintele sunt inutile. Si-acum, e timpul să începem vizitele.

Adrian încuviinţă cu un gest al capului şi-şi termină cafeaua dintr-o înghiţitură.

- Voi discuta cu Irene diseară şi vom organiza ceva acasă ...

- O petrecere de ... reunificare? Nu cunosc terminologia pentru cuplurile divorţate care vor să se recăsătorească. In mod normal, s-ar numi logodnă.

- Eşti cinică.

- Mă gândeam la Steven Morrison.

Adrian nu putu spune nimic în apărarea lui şi nici nu putea repeta ce-i spusese Irenei referitor la Steven.

- Nu l-am neglijat, m-am gândit şi eu la el.

- Cred şi eu ...

- Vezi?! întotdeauna mă suspectezi, ca şi când n-ai avea încredere în corectitudinea mea.

- Te rog să mă scuzi.

In clipa aceea, Adrian nu şi-ar fi dorit decât s-o strângă în braţe şi să-i spună cât de mult o iubeşte, dar nu-i rămânea altceva de făcut decât să se resemneze cu gândul că era deja logodită cu Norman şi nici el nu putea schimba cu nimic viitorul.

- Vreau să mai ştii un singur lucru: nu ţi-am spus niciodată nimic nesincer. Increderea ta înseamnă foarte mult, Gina.

- In aceeaşi măsură este valabilă şi reciproca.

Era două şi jumătate în după-amiaza aceleaşi zile când Gina îi telefonă lui Steven Morrison pentru a-i transmite mesajul Irenei.

- Aşadar, a câştigat, aşa cum mă temeam că se va întâmpla, spuse el trist. Mă-ntreb, de ce toate astea? Acordul meu în privinţa divorţului nu-i asigură în mod automat fericirea.

- Dar eraţi foarte sigur că se vor recăsători.

- Aşa este. Dar, de multe ori, metodele sunt tot atât de importante ca rezultatele. In sfârşit, procedura legală nu va dura mult şi divorţul nu va ocupa, în nici un caz, prima pagină a ziarelor.

Gina se gândi pentru prima dată că recăsătoria lui Adrian ar putea fi subiect de publicitate, deoarece medicii erau întotdeauna în vizorul presei.

- Sigur, aş putea să-mi retrag consimţământul, continuă el.

- Si să prelungeşti nefericirea.

- Aveţi dreptate!

Până la urmă, Irene tot ar obţine ce vrea.

- Vreţi să-i transmit vreun mesaj?

- Doar că o felicit. Stie cum să procedeze.

Gina închise telefonul, copleşită brusc de deznădejde. O îngrozea gândul că trebuia să meargă la părinţii lui Norman chiar în seara aceea şi să se comporte ca o logodnică fericită.

Tocmai atunci intră Norman.

- M-am grăbit cât am putut, spuse el îmbrăţişând-o tandru, atât de fericit, încât nici lui nu-i venea să creadă că are aşa un noroc. Ce-ar fi să le spunem vestea lui Arnold şi Susanei înainte de a pleca?

- De acord. Dar ... ce-or să spună părinţii tăi - mă văd pentru prima dată şi anunţăm că vrem să ne căsătorim.

Norman se amuză de ideea ei şi-i reaminti că mama lui ar fi foarte dezamăgită dacă ea, Gina, nu i-ar fi prezentată în calitate de viitoare noră.

- Dar părinţii tăi? Intrebând-o, expresia lui deveni mai gravă. Poate că am neglijat acest aspect, dar nu mă aşteptam să mă faci fericit atât de repede.

- Cu siguranţă, tata nici nu s-ar fi aşteptat să-i ceri permisiunea de-a te căsători cu mine, glumi Gina. Si el şi mama vor fi încântaţi. Stii, Norman ... nu suntem foarte apropiaţi; vor fi fericiţi pentru mine, dar mult mai preocupaţi şi îngrijoraţi de efortul de a organiza o petrecere, în caz că am vrea aşa ceva.

- Si noi vrem? întrebă el învăluind-o într-o privire plină de ardoare.

- Nu cred ... şi nici o nuntă cu fast - asta, cel puţin, ar înnebuni-o pe mama, chiar dacă s-ar apela numai la un serviciu de catering ... Cred că ai dreptul să ştii tot ce-i mai rău încă de la început.

- Vom face atunci aşa cum vrem noi, fără să supărăm pe nimeni. Părinţii mei nu vor decât să fim noi mulţumiţi.

Gina ... când ... ?

- Asta e o întrebare importantă ... reuşi ea să spună în glumă.

- Nu mai avem ce aştepta şi, de altfel, eu am propus deja luna iunie.

Gina îşi dădu seama că nu poate să-i accepte dragostea şi în acelaşi timp să se eschiveze de la aranjamentele pe care o astfel de relaţie le implică - ar fi semănat cu o tentativă de înşelăciune.

- Atunci, rămâne iunie, şopti ea.

Spre mirarea ei, când ea, Norman şi Adrian intrară în seara aceea în biroul lui Arnold, Irene era deja acolo. Adrian scoase o exclamaţie care exprima atât surprindere, cât şi teamă. Gina, la rândul ei, era uluită. Ii spusese Irenei să stea liniştită şi să nu se agite un timp, dar aceasta dovedea că are o forţă de recuperare ieşită din comun; de fapt, nu era altceva decât puterea absolută pe care Adrian o avea asupra fericirii şi stării ei de bine. Dar, din moment ce nimeni nu ştia ce se întâmplase cu o zi în urmă, se abţinu să facă vreun comentariu asupra prezenţei ei acolo, sau să se arate prea îngrijorată de sănătatea ei.

Arnold aruncă spre Gina o privire întrebătoare, simţind-o în stare de alertă. Vizita Irenei nu fusese programată, dar când aceasta le telefonase, sugerând că ar dori să vină să-i vadă, sigur că o invitaseră la cină.

Norman, cu obişnuitul lui stil direct, rupse tăcerea care ameninţa să devină stânjenitoare, anunţând că el şi Gina

urmau să se căsătorească.

Arnold se arătă încântat, deşi oarecum surprins.

- Nimic mai bun pentru perteneriatul nostru, glumi el, după ce toată lumea îi felicită. Va fi ca o afacere de familie!

- O familie unită! remarcă Adrian cu un entuziasm neaşteptat, resentimentul său faţă de Norman lăsând locul unei acceptări resemnate.

Norman radia de fericire. In clipa aceea, simţea un val de generozitate faţă de Adrian. Cum de putuse fi gelos pe el?

- De aici, mergem la părinţii lui Norman, spuse Gina, aşa că acum, după ce toată lumea a aflat, va fi cam dificil pentru Norman să se răzgândească şi să se retragă.

- Să nu-ţi faci nici cea mai vagă iluzie că m-aş putea răzgândi vreodată, scumpa mea.

Irene atrase deodată, printr-un gest discret, atenţia asupra ei.

- Nu vreau să ştirbesc nimic din strălucirea acestei surprize, dar pur şi simplu simt nevoia să vă împărtăşesc secretul meu - secretul nostru, adăugă ea, privind spre Adrian.

- Secretul vostru? repetă Susan, cu o uşoară temere.

- Irene ... vru s-o oprească Adrian.

- Probabil am să vă şochez spunându-vă că, după terminarea divorţului dintre mine şi Steven, eu şi cu Adrian ne vom căsători.

- Dumnezeule! exclamă Arnold.

- De asemenea, continuă Irene după ce efectul primului şoc oarecum trecuse, Adrian este fostul meu soţ ... A fost o prostie din partea noastră să renunţăm la toată acea fericire.

Norman scoase un sunet de surprindere: Adrian şi Irene! Aşadar, ăsta era răspunsul. E adevărat, nu se aşteptase nici o clipă la aşa ceva, cu toate că el îi spusese Ginei de vizitele acestuia la Greenways.

Arnold rămase ca de piatră.

- Va trebui să ne daţi un răgaz ca să ne obişnuim cu ideea, spuse el privindu-l pe Adrian acuzator. N-ar fi fost mai simplu să ne fi spus de la început?

Inima Ginei bătea cu putere; nu suporta ca Adrian să fie pus în acea situaţie neplăcută, deşi Arnold reacţionase aşa cum se aşteptase ea.

- Categoric, mult mai simplu, răspunse el ferm. Ar fi schimbat, de fapt, întreaga situaţie. N-am avut intenţia să înşel buna credinţă a nimănui.

- Ştiai? o întrebă Arnold pe Gina.

- Am aflat în calitate de medic.

- Sugerez să toastăm pentru ei, încercă Norman să detensioneze atmosfera.

- Sigur că da, se grăbi Susan, temându-se de reacţia lui Arnold în starea de spirit în care se afla.

- Vă dorim ţie şi lui Adrian, multă fericire de data aceasta, le ură acesta, liniştit.

- De data aceasta, nu ne vom mai irosi şansa de a fi fericiţi, nu-i aşa, Adrian?

Adrian mormăi ceva, aproape nearticulat, apoi se adresă lui Arnold:

- In cazul în care crezi că aceasta afectează clinica ...

Arnold nici nu-l mai lăsă să continue; gestul lui arăta că nu era
cazul să-şi facă griji şi, în aceeaşi măsură, că revenise la buna lui dispoziţie.

Gina îl privi o clipă în ochi pe Adrian, apoi îşi mută privirea, nesuportând să-l mai vadă atât de trist.

Abia mai târziu, în cursul serii, Arnold discută puţin cu Adrian.

- Nu intenţionez să mă amestec în treburile tale şi nici nu vreau ca problemele tale personale să deterioreze în vreun fel relaţia noastră. Nu mă-ndoiesc că există un motiv întemeiat care să explice atitudinea ta de până acum, dar e de datoria mea să te rog să iei în considerare posibilele riscuri până când te vei putea recăsători cu Irene. Tu şi Irene! Incă mai părea uluit. Doamne! Incredibil!

- Si eu gândesc la fel, spuse Adrian fără să zâmbească.

Arnold se încruntă. La naiba!

Nu ştia niciodată ce gândea sau simţea Adrian - nici măcar acum. Si totuşi, instinctiv, continua să aibă încredere în el şi nu-l putea învinui. Era convins că putea fi uşor judecat greşit şi că niciodată nu s-ar fi justificat dând vina pe altcineva.

- Sper, adăugă Arnold, că Irene se va simţi mult mai bine de-acum încolo.

Pe măsură ce vorbea, Arnold nu putea să nu-şi amintească vehemenţa cu care Adrian pledase împotriva Irenei.

Adrian îşi coborî privirea câteva secunde, apoi se uită în ochii lui Arnold cu toată sinceritatea.

- N-am avut nici cea mai vagă idee că doamna Morrison era fosta mea soţie, până când Gina nu m-a rugat să merg s-o consult. Iţi mulţumesc pentru modul în care ai primit vestea.

- Trebuie să mărturisesc că, la început, n-am primit-o prea bine.

- O declaraţie onestă. Regret că a trebuit să afli astfel ... Tăcu, stânjenit.

- Viaţa are ciudăţeniile ei. Ca doctori, ne lovim de diferite probleme teoretic, fără însă să credem că am putea fi şi noi implicaţi.

- Da, întotdeauna ne închipuim că unele lucruri nu se întâmplă decât altora.

- Minunată vestea despre Norman şi Gina!

Arnold îl privea cu atenţie.

- Minunată, într-adevăr. Sunt de serviciu în seara asta, am de făcut vizite la domiciliu.

- Adrian ...

- Da?!

- Să nu mergi niciodată la Greenways ca medic. Nu e o

chestiune de moralitate, ci de demnitate. Si nici apelurile telefonice nu trebuie transferate acolo.

- Poţi fi absolut sigur de asta.

După ce toţi au plecat, Arnold şi Susan rămaseră în continuare în salon, în faţa şemineului.

- Mă-ntreb dacă Adrian ştia de intenţia Ginei de-a se căsători cu Norman când s-a decis să se căsătorească din nou cu Irene, spuse Arnold, oarecum tulburat.

- De ce?

- E ceva fals în aranjamentul ăsta dintre Adrian şi Irene. Gândeşte-te ... Mă-ntreb şi dacă Gina ştia ceva de toată povestea asta când s-a hotărât să se mărite cu Norman. Si decizia ei mi se pare cam neaşteptată ...

- Ce naiba vrei să spui? întrebă Susan mirată, deşi era o notă de îngrijorare în vocea ei.

- Gina e fina mea şi speram să se mărite cu Norman, dar numai dacă asta o face fericită.

- Dragul meu! Pentru că am fost luaţi prin surprindere, asta nu înseamnă că ...

- Incerci ... să te convingi ... sau să mă convingi ...? Să nu-mi spui că nu te-ai gândit că putea fi Adrian cel ales.

Susan oftă.

- E numai vina mea; doi bărbaţi neînsuraţi ... aşa cum m-am temut, mormăi el, mai mult pentru sine.

- Mă-ntreb de ce-au divorţat? Ce rol a avut Steven Morrison?

Arnold nu comentă; încerca să-şi explice de ce Adrian

se implicase din nou în relaţia cu o femeie faţă de care avusese, revăzând-o după un timp, o reacţie de dispreţ. De ce susţinea atât de ferm că nu necesită tratament medical? Din precauţie? Pentru că-şi dădea seama că relaţia cu ea, sub aspect profesional, putea fi periculoasă în condiţiile date? Sau pentru că o cunoştea foarte bine, dincolo de aparenţe? Si, în ciuda acestui fapt, ce-l făcea să se reîntoarcă la ea - o atracţie carnală căreia nu-i putea rezista?

- Voi afla, spuse Arnold ca răspuns la întrebarea Susanei. Nu voi lăsa ca fericirea finei mele să fie umbrită de ceva; vreau să ştiu exact ce se petrece.

- Bine, Arnold, dar ea se mărită cu Norman!

- Foarte bine ... Numai că nu vreau s-o văd căsătorindu-se cu cel cu care nu trebuie, doar pentru că bărbatul potrivit este victima fostei soţii.

- Victima?! Dragul meu, nu crezi că exagerezi doar pentru că este vorba despre Gina?

-Adrian nu ştia că Irene intenţiona să facă acel anunţ în seara aceasta. Mi s-a părut ciudat că avea nevoie de o asistenţă pentru a-şi revendica dreptul ...

- De fapt, tu ai spus un lucru înţelept ... începu Susan, temându-se ca nu cumva Arnold să declanşeze vreo criză.

- Ce anume?

- Că, în cele din urmă, fiecare face exact ce vrea şi că nu e bine nici să intervii, nici să sfătuieşti.

- La naiba! Ai întotdeauna dreptate.

- Nu fac decât să repet ce-ai spus tu.

Capitolul 9

După o lună, într-o seară, Irene veni pe neaşteptate acasă la Adrian. Rămase în pragul uşii, privind provocator, ca şi cum ştia cu siguranţă că va obţine ce va dori.

- Te-am avertizat să nu vii aici, spuse Adrian, fără a o saluta. Si, de altfel, ştii bine că sunt de serviciu pentru vizite la domiciliu.

- Nu înseamnă neapărat că vei fi sunat. Pot să intru?

- Pentru câteva minute, cedă el după câteva clipe de ezitare. Imediat, Irene îşi scoase haina de blană de nurcă şi se instală
pe canapea, făcându-i şi lui semn să se aşeze lângă ea.

- Ne vedem atât de puţin, protestă ea, trecând brusc de la suspiciune la rugăminte patetică, văzând că el continuă să rămână în picioare.

- Ne vedem atât cât e înţelept.

- Ti-e teamă?

- Ce vrei să spui?

O privi întrebător, neştiind la ce să se aştepte, amintirea tentativei ei de sinucidere fiindu-i încă proaspătă în minte.

- De bârfă.

- Ah ...

- La ce te gândeai? Stii că nu voi mai face lucrul acela ... Am promis. Acum, am tot ce-mi doresc.

- Exceptând faptul că nu petrecem mult timp împreună.

- Am putea, dacă te-ai organiza mai bine. E aşa o

pierdere şi e păcat! Cui foloseşte?

- Am o datorie faţă de partenerii mei de lucru.

- Si chiar îţi închipui că oamenii nu bârfesc?

- Contribui şi tu la răspândirea zvonurilor?

- Adrian!

- Scuză-mă. Dar ştii condiţiile.

-Am putea să facem dragoste fără să ştie nimeni. Uite, şi-acum ... sunt aici şi am irosit deja atâtea clipe preţioase.

- Nu am nici cea mai mică intenţie de a-ţi deveni amant, Irene; am spus asta clar de la bun început. Când vei fi liberă, ne vom recăsători.

- Dacă m-ai iubi, n-ai putea continua aşa. Mă iubeşti, nu-i aşa? întrebă ea cu teamă.

- Nu te voi iubi dacă-mi îngreunezi situaţia, evită el o minciună directă. Pot spune chiar că tu nu mă iubeşti dacă nu poţi înţelege poziţia mea.

- Dar nimeni nu va şti.

- E suficient să ştiu eu. Divorţul tău se pronunţă pentru că tu şi Steven trăiţi separat de doi ani. Dacă am deveni amanţi, Steven ar avea dreptul să mă dea în judecată. Nu uita că a fost foarte corect faţă de tine.

- Totuşi ...

- Totuşi, vrei să fie cum spui tu.

- Eşti rău că-mi reaminteşti ...

Tăcu, privind undeva în gol.

- Atunci, să abandonăm acest subiect.

Tocmai atunci sună telefonul.

- Oh, iar un pacient, bombăni Irene nemulţumită, dar, spre surprinderea ei, îl auzi spunând:

- Gina!

Deodată, se nelinişti; ce motiv avea Gina să-l sune?

La celălalt capăt al firului , Gina se învinuia de-a fi folosit un pretext pentru a auzi vocea lui Adrian. Dar dorinţa fusese atât de mare, încât nu mai rezistase.

- Norman operează un caz de apendicită.

- Despre cine e vorba?

Vorbind, Adrian făcu câţiva paşi, astfel încât să fie cu spatele la Irene.

- Doamna Gale.

- Pacienta lui Arnold.

- Sărut-o pe Gina din partea mea, spuse Irene cu voce tare, venind repede lângă Adrian.

- Scuză-mă că te-am deranjat, spuse Gina, auzind-o, dar m-am gândit că e mai bine să ştii şi tu. Noapte bună. Sărut-o pe Irene şi din partea mea.

- Nu era necesar să ne întrerupi, spuse Adrian închizând telefonul.

- Tot aşa cum nu era necesar nici să te sune. Obişnuieşte să-ţi telefoneze acasă?

- Nu este vorba de obişnuinţă, dar sunt probleme profesionale care trebuie discutate.

- Si în cazul de faţă despre ce-a fost vorba?

- In locul tău n-aş învinui-o pe Gina.

Din nou, o bănuială se strecură în sufletul ei. Să fie

Gina îndrăgostită de Adrian? Sau ... el de ea? Gândul acesta o îmbolnăvea şi-i tot venea în minte, chinuitor, de când îi văzuse de Crăciun. Apoi, îşi spuse că nu avea rost să se mai tortureze, pentru că Gina avea să se mărite cu Norman.

- Scuză-mă, spuse ea pe un ton de regret.

- Acum, Irene, te rog, pleacă.

- Mai întâi cântă-mi ceva la pian.

- Nu.

Tonul lui era mai blând, dar la fel de hotărât, neputând suporta ideea de a cânta la pian până nu era singur.

- Bine ... Am venit pe jos. E o noapte minunată, adăugă ea, văzându-i expresia surprinsă.

Adrian ascultă atent şuieratul vântului, apoi, dând perdeaua la o parte, privi confirmarea: era viscol.

- Ar trebui să vorbeşti la timpul trecut despre noaptea minunată.

- De ce?

Irene se apropie şi privi şi ea pe fereastră. De fapt, auzise la buletinul meteorologic avertismentul referitor la înrăutăţirea vremii.

- Nu poţi merge pe jos îmbrăcată şi încălţată aşa ...

- Dar pot rămâne aici, şopti ea cuprinzându-l în braţe şi lipindu-şi buzele de ale lui. Nu fi atât de crud, Adrian ... Am nevoie de tine şi ...

- Nu, se opuse el ferm, aproape violent, eliberându-se din strânsoarea ei. Te duc eu cu maşina.

Impotriva voinţei ei, Irene se-mbrăcă şi-l urmă. Totul mersese prost în seara aceea şi se simţea îngrozitor de deprimată.

- Nu te-ai schimbat deloc, spuse ea iritată.

- Nici tu.

- Cel puţin ştim la ce să ne aşteptăm.

- Mă-ntreb ...

Ajunşi la Greenways, Irene mai făcu o ultimă tentativă.

- Continuând aşa, n-am să mă simt mai bine ... Te rog, intră ... Doar puţin.

- Nu în seara aceasta, Irene. Ne vedem miercuri la Manor Lodge, când luăm cina cu Arnold şi cu Susan.

- Nu uita că azi e abia luni.

- Te sun mâine.

- La ce oră? Să ştiu, să fiu acasă.

- Nu te sfătuiesc să ieşi pe o astfel de vreme; doar nu vrei să răceşti.

Adrian aşteptă s-o vadă intrând în casă, apoi se-ntoarse la
maşină, cu un sentiment de uşurare. Fiecare clipă petrecută cu ea devenea un fel de război al nervilor şi nici măcar nu-ncerca să-şi facă vreo iluzie că lucrurile se vor schimba după căsătorie, deşi cel puţin, atunci nu se vor mai contrazice în legătură cu natura relaţiilor lor.

Cu o săptămână mai târziu, la sfârşitul lunii februarie, Gina îl rugă pe Adrian să vină în cabinetul ei să discute puţin.

- S-a întâmplat ceva?

- Irene iar nu se simte bine.

- Dar părea ...

- Spune ...

Gina încerca din răsputeri să dea acelei discuţii un aer strict profesional.

- Nu pot să-mi petrec tot timpul cu ea, izbucni Adrian. deznădăjduit. Am încercat s-o fac să înţeleagă.

- Asta e tot? Mă interesează sănătătea pacientei mele, nu reacţiile tale personale.

De fiecare dată când era singură cu el, starea de tensiune era tot mai mare şi simţea cum dragostea ei pentru el devine din ce în ce mai intensă. Il privea acum stând rezemat de bibliotecă şi-şi dorea din tot sufletul să-l atingă, să-i spună cât de chinuitor era să trebuiască să-şi facă planuri pentru un viitor pentru care nu simţea nici o bucurie - planuri de căsătorie, pentru cumpărarea casei, pentru luna de miere ... Deznădejdea o rodea ca o boală.

- Nu pot face mai mult pentru Irene, spuse el, cu greutate; doar să mă căsătoresc cu ea când va fi liberă.

- Ce-nseamnă asta?

- Exact ceea ce am spus. O privi lung, ca şi cum ar fi vrut să pătrundă în adâncul sufletului ei. Nu pot să cred că nu-ţi dai seama de ceea ce simt. Nu pot da mai mult decât minciuni, adăugă el pe un ton disperat.

- Dar ...

- Gina, nu mă face să nu mă pot controla.

Gina repetă ca un ecou cuvintele lui, ca în transă, apoi ochii i se umplură de lacrimi.

- Nu plânge, iubito ...

Cuvintele păreau smulse din suflet.

- Nu, te rog ... reuşi ea să spună, acoperindu-şi obrajii cu mâinile, când văzu că se apropie de ea.

- Te rog să mă scuzi. Sunt momente când oboseşti să tot mergi pe frânghie ... Nu mai contează ... Voi trece pe la Irene diseară - voi face ce pot.

- Adrian ...

- Fii liniştită; nu-ţi mai face griji.

Norman intră în cabinet tocmai când Adrian ieşea.

- Ce supărat părea! comentă el.

- Irene nu se simte prea bine, reuşi Gina să spună, încercând să revină la normal.

- Of! Se pare că nu e nici o speranţă să cumpăr casa aceea... Gina? Te simţi bine? Ai răcit? întrebă el îngrijorat, privind-o cu atenţie.

- Puţin. Nu face figura asta gravă - voi supravieţui, râse Gina, străduindu-se să-şi desprindă gândurile de cuvântul rostit de Adrian - "iubito" ...

Ce spuneai despre casă?

- Nu o putem obţine. Proprietarul nu mai vrea nici s-o vândă, nici să plece în străinătate. Aşa sunt toţi - nu preţuiesc ce au decât când alţii vor respectivul lucru.

- Până la urmă, e casa lui!

- Stiu, n-am dreptate, dar mi-o doream atât de mult ...

Ei, până la urmă, poate că e mai bine aşa.

- Vor mai fi şi alte ocazii.

- Cred că da ... Eşti sigură că te simţi bine?

- Perfect. Mă îngrijorează puţin Irene.

- Inţeleg ... Ce spui, luăm cina la "The Lantern”?

Prima dată la acel restaurant cu Adrian ... lumina lumânărilor şi-apoi, toată vraja risipită ...

- Da ... E bine pe la opt?

- Pe la opt, repetă el, privind-o cu atenţie. Te iau de acasă.

Gina încuviinţă din cap, cu gândul departe.

Sună telefonul şi răspunse imediat, revenind la realitate.

- Gina ...? Poţi să vii, te rog? Cred că am temperatură.

Era Irene.

- Ajung în jurul orei cinci.

"Sunt momente când oboseşti să mai mergi pe frânghie".

- Doamnă, a venit domnul Morrison, anunţă menajera. Doreşte să vă vadă.

- Invită-l înăuntru! spuse Irene, bravând, revenindu-şi după ce câteva clipe păru alarmată.

Stiven Morrison intră cu o figură hotărâtă - hotărâre spulberată imediat de valul de iubire pentru acea femeie care se ridică să-l întâmpine, plină de graţie.

- Steve! Ce-i cu tine aici?

Intrebarea ei directă îl făcu să-şi dea seama că, mai

presus de orice altceva, era acolo pentru că dorea s-o vadă.

- Aş dori să punem la punct câteva aspecte.

- De exemplu? Dar, să bem ceva mai întâi. Serveşte-te tu si pune-mi şi mie un coniac.

Irene îl privea atentă, precaută, fără să-şi poată explica prezenţa lui acolo, conştientă însă că miza era mult prea mare pentru a face vreun pas greşit.

- Si acum ... să discutăm ...

- Ce-ai spune dacă n-aş mai fi de acord cu divorţul?

- Să nu mai fii de acord ... repetă ea, cuprinsă de panică. Bine, dar n-ai putea face aşa ceva!

Steven căpătă curaj; făcuse primul pas. Acum putea s-o privească, să-i vorbească, menţinându-şi poziţia privilegiată.

- Situaţia se poate schimba. Mă fascinează modul în care întotdeauna obţii ce vrei. Eram sigur că-l vei redobândi pe Rutland, şi cu toate acestea, mărturisesc c-am rămas uluit. - Si deodată, ca şi cum s-ar fi rupt un zăgaz şi-ar fi fost copleşit de-un vârtej de trăiri, întrebă, sugrumat de emoţie: Faceţi dragoste, Irene?

- Ţi-aş fi spus dacă ar fi fost aşa. minţi ea fără mustrări de conştiinţă după ce rămase câteva clipe mirată. Dar, de ce întrebi? In definitiv, şi dacă ar fi fost aşa, noi nu mai suntem împreună de peste doi ani.

- Dar aş avea satisfacţia de a-l da în judecată, ceea ce i-ar aduce destule neplăceri.

- N-am făcut dragoste cu Adrian şi nici nu voi face până la terminarea divorţului.

- Te cred. Se simţea puţin mai bine, pentru că, în ultimul timp, gelozia îl chinuise îngrozitor. Acum, o îngrijorare sinceră luase locul durerii şi furiei. Nu vei fi niciodată fericită aşa, Irene, continuă el pe un ton blând. Sunt convins că-l iubeşti pe Adrian, dar e o dragoste mult prea posesivă, iar tu întotdeauna vrei să-ţi impui punctul de vedere. El nu e îndrăgostit de tine, e doar victima ta.

- Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Iţi închipui că s-ar căsători cu mine dacă nu m-ar iubi?! Ideea asta e pur şi simplu ridicolă.

Steven o privi trist, conştient că nu se va elibera niciodată de ea. Nu-şi făcea nici un fel de iluzii - ştia bine că e egoistă, îi cunoştea toate defectele, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Poate că dădea dovadă de slăbiciune ... Ei bine, era un bărbat slab. Ba mai mult, simţea pentru ea compasiune, convins fiind că nu o aştepta nici o fericire, dimpotrivă.

- Asta îţi place ţie să crezi. Habar n-am cum ai reuşit să pui din nou mâna pe Rutland, dar ştiu precis că te-ndrepţi spre dezastru. Iţi vei aduce aminte de cuvintele mele când va fi prea târziu. Tu ai nevoie de stabilitate şi siguranţă emoţională - ceva ce nu vei găsi niciodată alături de el.

- Presupun că aş găsi aşa ceva rămânând cu tine ...

- Da, pentru te cunosc şi te înţeleg.

- Te amăgeşti, Steven.

O privi plin de regret, apoi se ridică, pregătindu-se să plece. Fusese o prostie din partea lui că revenise.

- La revedere, Irene. Nu te voi mai deranja de-acum înainte.

Irene îşi încleştă pumnii, furioasă. La naiba cu Steven! "Siguranţă emoţională" ... de parc-ar fi fost o adolescentă ... Işi mai turnă un pahar cu coniac şi-l bău dintr-o înghiţitură. Nimeni nu-i va ştirbi bucuria victoriei. Absolut nimeni, îşi jură ea, în pragul isteriei şi, pentru a-şi recăpăta încrederea, îl sună pe Adrian la Manor Lodge.

- Sunt cu un pacient, îi răspunse acesta. Te sun eu puţin mai târziu.

Irene trânti receptorul în furcă. Doctorii! Intotdeauna cu pacienţii lor. Pur şi simplu ura acel cuvânt. Chiar, unde aveau să locuiască, ea şi Adrian? Cel mai bun lucru ar fi fost să plece din Tenterden. Adrian putea să-şi găsească uşor de lucru. Da, asta era

- să plece de-acolo. Cu ocazia asta, pleca şi de lângă Gina. De ce se tot gândea la ea? De ce se tortura? Nimic nu-i justifica suspiciunea în afara câtorva priviri schimbate în noaptea de Crăciun şi a unui sărut sub vâsc. Simţea cum întregul trup îi arde ... Nu ... nu fusese doar un sărut rapid, prietenesc ... Dar Gina era logodită cu Norman - asta era o certitudine. Dacă divorţul s-ar pronunţa mai repede! Ura aşteptarea, iar atitudinea lui Adrian nu-i uşura cu nimic situaţia. In relaţia lor se simţea parcă un gol. Cuvintele lui Steven o obligaseră să admită aspecte pe care până atunci

refuzase să le ia în considerare; o cuprinse disperarea, nu-şi mai găsea liniştea şi echilibrul, se simţea pur şi simplu bolnavă. Gina o avertizase că nu trebuie să se agite, sau să se lase pradă imaginaţiei. Gina era întotdeauna atât de bună ... Bună - ce cuvânt prostesc ... Doar era medic, era obligată să aibă o astfel de atitudine. Irene sună clopoţelul şi doamna Ford apăru imediat.

- Nu-mi pregăti nimic pentru cină în seara aceasta. Nu mă simt bine.

- Vai, doamnă!

- Poate ies puţin.

- Este îngrozitor de frig şi ştiţi că vi s-a recomandat ...

- Nu fi îngrijorată, îmi voi reveni. M-a supărat vizita domnului Morrison. E o prostie, dar uite că m-a afectat.

- Sper că totul va fi bine, nu-i aşa?

- Ah, sigur! spuse Irene, străduindu-se să zâmbească.

Ciudat cât de schimbată i se părea doamna Ford după noaptea
aceea. înainte, îi dădea impresia unei persoane austere, pe când acum, o simţea mult mai aproape, plină de grijă ... Ciudat, de asemenea, ce putere exercita o tentativă de sinucidere. Toţi se temeau că ar mai putea repeta gestul, deşi i se luaseră pastilele acelea. Apoi, dintr-o dată, se simţi puternică. Era ridicol să intre în panică doar pentru că Steven vorbise prosteşte, din gelozie.

- Cina, te rog! în definitiv, mi-e foame! Pregăteşte, te rog, ceva cu ciuperci. M-am răzgândit, se adresă ea

doamnei Ford, uluind-o, trecând de la o extremă la alta cu uşurinţa cu care ar fi schimbat posturile la programul de televizor. N-o să mă părăseşti, nu-i aşa? mai întrebă ea, conştientă că uneori era o persoană dificilă.

- Să vă părăsesc, doamnă? în nici un caz.

- {tiu că nu-ţi e uşor cu mine ... Sunt aşa din cauza acestei aşteptări pe care o urăsc.

O întrerupse telefonul.

- Scuză-mă că n-am putut vorbi mai devreme, se auzi vocea lui Adrian la capătul celălalt al firului. Te simţi bine?

- Sigur că da! Doar nu trebuie neapărat să se întâmple ceva ca să sun! Of, n-am vrut să spun asta, Adrian. Poţi trece pe la mine pentru o oră? A fost Steven ... m-a întristat.

- De ce?

- Cu prezicerile lui sumbre ... Mă prevenea că, de fapt, nu mă iubeşti.

Tăcu, aşteptând cu teamă reacţia lui.

- Nu trebuie să te laşi pradă îngrijorării. Voi trece să bem ceva

- am un pacient la care trebuie să merg, foarte aproape de locuinţa ta.

- Cât se poate de comod! comentă ea cinic.

- Ajung în aproximativ zece minute, încheie Adrian, ignorând remarca ei.

Irene îşi schimbă repede rochia. Deşi inima îi bătea cu putere şi mâinile îi tremurau, era hotărâtă să nu lase nimic

să transpară din zbuciumul ei, din teama care o cuprinsese, pentru ca, până la urmă instabilitatea ei psihică să nu-l îndepărteze. Si-aşa se şi simţea respinsă. Da, ăsta era cuvântul. De fapt, Adrian nu lăsa niciodată impresia că dorea să facă dragoste cu ea, iar sărutările lui erau pur formale, după ce întotdeauna ea trebuia să aibă iniţiativa. Se privi în oglindă: era atrăgătoare, arăta superb - toată lumea spunea asta. Doar privirea îi era umbrită de tristeţe. De-ar putea să nu-şi mai facă atâtea griji! Distrugea fericirea pe care ar fi putut-o avea tânjind după cea la care, deocamdată, nu putea ajunge.

Auzi maşina lui Adrian. Alergă să-i deschidă uşa, învăluindu-l într-un parfum subtil şi senzual.

- Iubitule, rămâi la cină, te rog!

- Mă tem că e imposibil. Mă întâlnesc cu Norman acasă la un pacient, ca să hotărâm dacă trebuie sau nu operat. Sunt aşteptat acolo într-o jumătate de oră.

- Niciodată nu vrei să rămâi! Niciodată!

- Fac tot ce pot.

- Si te porţi cu mine de parc-aş fi un copil.

- Probabil pentru că, uneori, chiar dai impresia că eşti. Ce-a spus Steven?

Irene îi repetă o parte din conversaţia lor.

- Acum cred că îţi dai seama că am dreptate în ceea ce priveşte relaţia noastră.

- Dacă divorţurile n-ar dura atât de mult! Ţie parcă nici nu-ţi pasă!

- Nu e foarte inteligent să-ncerci să lupţi împotriva inevitabilului.

- Da, poate că nu e ... Dacă aş avea o meserie ... ca Gina, de exemplu.

- Nu ţi-ar plăcea deloc. Niciodată nu te-a interesat medicina.

Era adevărat şi Irene nici nu încercă să-l contrazică.

- Acum detest pacienţii care te ţin departe de mine.

Adrian o privi oftând, fără să spună nimic.

- Când se căsătoresc Norman cu Gina?

- Cred că în iunie.

- Atât de târziu?

- E deja martie.

- Ea va continua să lucreze?

- Sigur că da!

- Ţi-ar lipsi, nu-i aşa?

- Suntem o echipă bună la Manor Lodge, spuse el cu nervii încordaţi la maximum, după o clipă de tăcere.

- Si tu eşti foarte bun la a da răspunsuri evazive.

- Chiar nu putem să bem acest pahar în linişte?

- Scuză-mă ... nu m-am simţit prea bine de când am avut acel puseu de temperatură. Gina ar fi trebuit să vină să mă vadă astăzi.

- A trebuit să asiste la două naşteri - chiar acum este la cel de-al doilea caz.

- Nu prea vă vedeţi, nu-i aşa?

- Da, ne vedem foarte puţin. In definitiv, nu suntem

invitaţi la o petrecere. Muncim, acolo.

- Pe când, eu, nu.

- Da. Irene, ce se-ntâmplă? Te legi de fiecare cuvânt pe care-l spun. Aşa nu mai putem continua.

Sunetul soneriei îi întrerupse.

Enervată, se îndreptă spre uşă tocmai când doamna Ford o primea pe Gina.

- Credeam că asişti la o naştere ...

- De-acolo vin, dar s-a terminat mai repede decât speram. Deranjez?

- Ai văzut maşina lui Adrian ... Irene se-ntreba dacă nu cumva aranjaseră să se-ntâlnească.

- Da. Pot reveni puţin mai târziu.

- Nu fi ridicolă.

Gina înclină uşor capul spre Adrian.

- A fost grăbit să intre în această lume? întrebă el.

- Foarte grăbit. Irene, te simţi mai bine?

- Am nervii întinşi la maximum şi sunt foarte irascibilă. Adrian s-a săturat de mine.

- Toţi suntem uneori irascibili.

- Tu, nu.

- Pentru că mă vezi doar în calitate de medic şi medicii nu-şi permit acest lux. Din câte ştiu, se adresă ea lui Adrian de data aceasta, urmează să te-ntâlneşti cu Norman. Tocmai l-am văzut la Manor Lodge înainte să plece şi spunea că va dura mult.

- Nu cred ... Nu te-ntâlneşti cu el după aceea?

- Nu ... Mă duc acasă să mă odihnesc. Ordinul lui!

- Trebuie să plec, spuse Adrian aruncând o privire rapidă întâi spre ceas, apoi spre Irene. Te las pe mâini bune.

- Vii să mă vezi mâine?

- Dacă pot.

- Voi, medicii, nu spuneţi niciodată nimic sigur.

- E mai bine să nu spui ceva sigur, decât să încalci o promisiune.

- Poate că da, recunoscu Irene tristă, şi-l conduse până la uşă. Degeaba se lipi la pieptul lui - nu primi decât un sărut rapid de rămas-bun.

- Ai grijă de tine. Fac tot posibilul să vin mâine, spuse el înainte de a pleca, redându-i fericirea.

- Această aşteptare ne distruge nervii, explică Irene imediat ce reveni în salon, lângă Gina. Cel puţin Adrian suportă foarte greu, adăugă ea, studiind-o cu atenţie.

Dar ştim că trebuie să fim prudenţi ... doar m-ai avertizat, deşi ne este foarte greu ... Atracţia fizică e foarte puternică ... întotdeauna a fost, în cazul nostru.

- Să-ţi măsor tensiunea.

Nu era deloc necesar, dar Ginei nu-i veni altă idee pentru a pune capăt acelei conversaţii care-i devenise insuportabilă.

Spre mirarea amândurora, Adrian se-ntoarse la Greenways după aproximativ o jumătate de oră - însoţit de Norman.

- M-am gândit să mergem toţi patru la "The Lantern", spuse Norman vesel. Stiu, Gina că-ţi sugerasem să mergi acasă să te odihneşti, dar apoi m-am gândit că n-ai să-ţi pregăteşti nimic de mâncare, şi când Adrian mi-a spus că eşti aici ... Ei, ce spuneţi?

- Minunat! se arătă Irene entuziasmată.

- Imbracă-te bine, o sfătui, spre surprinderea ei, Norman. E îngrozitor de frig.

După câteva minute, erau toţi patru în maşina lui Norman şi Gina avea senzaţia că se-ndreptau spre vârful unui vulcan pe cale să erupă.

Capitolul 10

Irene îl privea pe Norman ca şi când nu-i venea să creadă.

- Cum îndrăzneşti să vii aici şi să mă acuzi că-i distrug viaţa lui Adrian! Ce ştii tu despre relaţia noastră?

- Destul.

- Ce ţi s-a spus?

- Este treaba mea.

- Nu numai, din moment ce mă implici şi pe mine aducându-mi aceste acuzaţii.

Era ceva ce o speria în calmul lui. De săptămâna trecută, de când merseseră la "The Lantern", o urmărea o teamă neînţeleasă. Aparent, Norman fusese atunci cât se poate de jovial şi de spiritual, o prezenţă extrem de plăcută, dar privirea îi fusese tot timpul sfredelitoare, ca şi cum încerca să găsească un indiciu dincolo de aparenţe. Irene pur şi simplu se temea de privirea aceea şi de întrebările lui îndreptate abil spre diferite faţete ascunse ale unui adevăr pe care părea hotărât să-l afle, totul însă cu subtilitate şi rafinament.

- Si, din moment ce o ai pe Gina, de ce te preocupă atât de mult viaţa mea şi a lui Adrian?

- Aici te înşeli. N-o am pe Gina mai mult decât îl ai tu pe Adrian. Nici inelul de logodnă şi nici verigheta nu garantează că eşti legat de o anumită persoană. Adrian şi Gina se iubesc - de fapt, întotdeauna s-au iubit.

Urmă o tăcere apăsătoare; adevărul brutal din propriile cuvinte îl durea tot atât de mult ca şi pe Irene.

- îmi pare rău, continuă el încet. Crede-mă, şi pentru mine este la fel de chinuitor ca pentru tine. Abia acum ne confruntăm şi noi cu drama pe care ei o trăiesc de câteva luni de zile.

- Nu este adevărat! Nu este adevărat! Ce dovadă ai?

- O privire, o inflexiune a vocii, suferinţa camuflată în atâtea feluri ...

Aşadar, instinctul n-o înşelase în privinţa Ginei, se gândi Irene furioasă. Si-atunci, de ce se logodise cu Norman?

- Si ce-ai de gând să faci? Spui că Gina îl iubeşte pe Adrian, dar tu eşti cel cu care se va căsători. E absurd. Absurd! Nu ştiu ce te-a făcut să-mi spui toate acestea, dar nu-l amesteca pe Adrian. Nu te pot ajuta cu nimic - e problema ta. De altfel, nici nu mă interesează. Nu faci altceva decât să provoci necazuri.

- Dimpotrivă; încerc să găsesc o ieşire din acest impas, astfel încât să nu fie distruse patru vieţi.

- în nici un caz eu n-am să-mi distrug viaţa. Din punctul meu de vedere, divorţul de Adrian e o chestiune pur formală.

Sunt, aşa cum am fost întotdeauna, soţia lui.

- Eşti liberă să faci cum doreşti dacă nu te interesează cât distrugi. Crede-mă însă, că nu vei avea nici o clipă de linişte sau fericire. Fiecare zi îţi va fi plină de chinul

îndoielii. Numai cei foarte egoişti şi înrăiţi pot fi fericiţi pe seama nefericirii altora. Mi-e milă de tine. Speram să ajungem la o oarecare înţelegere.

- Ce gest nobil de sacrificiu de sine! spuse ea cu dispreţ.

- Dimpotrivă - e vorba de autoapărare ... printre altele.

- Nu vreau să te mai ascult! Cu ce drept vii şi-mi spui toate acestea, ca să încerci să-mi distrugi încrederea în Adrian?

- Dacă asta este tot ce poţi înţelege, înseamnă că-mi pierd timpul.

- Exact. Adrian se va căsători cu mine - cu mine. Nici gând s-o iubească pe Gina. Inseamnă că nu ştii nimic dacă poţi susţine aşa ceva.

- Stiu suficient de mult! Dar pesemne că există ceva care explică puterea pe care o ai asupra lui Adrian.

- Este adevărat - este puterea dragostei lui pentru mine ... regretul amândurora de a fi divorţat. Poţi să mă contrazici?

Norman îşi recunoscu înfrângerea în faţa hotărârii Irenei. In loc de un aliat, era foarte posibil să-şi fi făcut un duşman. Gelozia şi teama lui dispăruseră în momentul în care acceptase adevărul că Adrian şi Gina erau îndrăgostiţi unul de celălalt. Găsise salvarea şi puterea de a rezista în profunzimea propriilor lui sentimente - în dragostea în numele căreia dorea fericirea Ginei şi era hotărât s-o elibereze de ceea ce probabil considera loialitate şi

îndeplinirea datoriei faţă de el cu preţul propriului ei sacrificiu.

- Venisem aici, spuse el după o tăcere încordată, sperând că-i putem ajuta şi găsi o soluţie.

Irene îşi aminti cuvintele lui Steven şi se simţi copleşită de o tristeţe adâncă. Luptase, făcuse tot felul de intrigi, minţise ca să-l recapete pe Adrian şi-acum, fericirea la care avea dreptul îi era ameninţată.

- îmi pare rău, dar nu sunt dispusă să distrug fericirea lui Adrian doar ca să-i fac Ginei pe plac, spuse ea cu răceală. Nu sunt răspunzătoare pentru ceea ce simte ea. Cred că e o nebunie să-ţi închipui că nu te iubeşte. E ridicol!

- Nu crezi nici tu ce spui. Ştii bine că am dreptate. Pe mine poţi să mă înşeli, dar nu te poţi amăgi pe tine însăţi, Irene. Nu contează decât ceea ce ştim despre noi înşine.

- Nu sunt tipul de om care să fac sacrificii melodramatice. N-ai fost căsătorit şi nu poţi înţelege legătura atât de puternică prin care cei ce sunt se simt uniţi. Adrian şi cu mine am fost fericiţi şi intenţionăm să fim iar.

- Nu vei fi niciodată fericită în aceste condiţii; distrugerea atrage după sine distrugere. Ţi-ai făcut actualul soţ nefericit; l-ai făcut pe Adrian nefericit şi nici tu nu eşti cu adevărat fericită. Te compătimesc.

După plecarea lui Norman, Irene se aşeză pe canapea, privind în gol. Spaima cu care trăise în aceste ultime luni o

târî din nou într-un hău adânc şi negru din care nu întrezărea nici o ieşire. Mai întâi Steven, apoi Norman. La naiba cu amândoi! îi ura pur şi simplu. Steven o vroia înapoi ... Norman, bietul de el, dorea fericirea Ginei mai presus de-a lui. Nu! Nu! Aşa ceva nu era genul ei. Ea câştigase întotdeauna - obţinuse tot ce dorise şi se debarasase de tot ce nu-i plăcuse. Urzise tot felul de intrigi pentru a-l câştiga pe Adrian şi-acum n-avea de gând pentru nimic în lume să-l piardă.

Gina rămase singură în sala de consultaţii; ultimul pacient plecase, dar mai erau programaţi încă doi şi urma o operaţie.

Arnold intră pe neaşteptate şi-ncepu s-o privească atent.

- Ai slăbit ... Susan şi cu mine am vrea să rămâi la cină.

- Ca să mă-ndopaţi, glumi ea.

-Ai putea să spui şi aşa ... Am vorbit deja cu Norman şi a fost de acord, dacă desigur nu ai nimic împotrivă. Vin şi Adrian cu Irene.

Perspectiva n-o atrăgea deloc. Experienţa de la "The Lantern" îi fusese de-ajuns, dar acum, când erau şi Arnold cu Susan prezenţi, gata să observe şi cel mai mic amănunt, va trebui să fie extrem de precaută. Deja lucrul alături de Adrian îi devenise o tortură: între ei erau întotdeauna amintirile despre care nu îndrăzneau să vorbească şi pe care nu puteau să le ignore.

- O petrecere?

- Posibil ... Ceva probleme la lucru?

- Deloc De ce?

- Nu cumva vrei să te retragi din acest parteneriat?

- Nu, dar ... dacă am greşit cumva, sigur că înţeleg ...

- Prostii! Numai nu încerca să mă convingi că eşti fericită ... Cred că te cunosc destul de bine, copilă.

- Ah, Arnold, şopti ea, şi deşi se ura pentru slăbiciunea şi vulnerabilitatea sa, ochii i se umplură de lacrimi. Credeam că sunt atât de tare ... dar nu sunt.

Cum poţi să ştii dacă e bine sau nu ceea ce faci? Cum?!

- Scumpa mea, să-ţi faci rău nu e întotdeauna cel mai nobil gest; de multe ori, în viaţă e mai bine să recurgi la o intervenţie chirurgicală decât la analgezice. Dar, desigur, înţeleg ... Şi-acum, ai face bine să-ţi pudrezi puţin nasul, spuse el, glumind şi o sărută pe obraz, după care se îndreptă spre uşă.

- Eşti cel mai minunat naş din lume.

- Aş vrea să fiu.

Parcă era reluarea scenei din noaptea de Crăciun când, mai târziu în seara aceleaşi zile, Arnold şi Susan îşi întâmpinau musafirii. Toţi au fost punctuali, ceea ce, după cum remarcase Arnold, "era nemaipomenit la nişte doctori”.

- Patru medici ... spuse Irene gânditoare. Medicina trebuie să constituie o legătură extrem de puternică, dincolo de orice altceva.

- Un interes comun, completă Arnold servind băuturile

şi studiind fiecare faţă. Pe tine, însă, nu te atrage, Irene.

- Eu ... De fapt, aşa e, nu mă atrage. Presupun că nu dau dovadă de prea mare compasiune faţă de cei bolnavi. Dar, desigur, apreciez tot ce fac medicii.

- Atunci, n-are rost să te-ntreb dacă ai vrea să o înlocuieşti pe doamna Stokes!

- Secretara voastră!

- Da ... Doar poţi ţine o evidenţă ...

- Da, sigur, spuse Irene jenată, aruncând o privire rapidă spre Norman. Era fără voia ei în centrul atenţiei, într-un mod care-i displăcea. Are legătură cu întrebarea?

- Nu neapărat. Cred că încercam să-ţi sugerez ceva.

- In legătură cu ce? întrebă Adrian.

- O chestiune între Irene şi mine. Susan, pasta asta de usturoi e nemaipomenită ... Nu ştiu cât de mulţumiţi vor fi pacienţii pe care eventual i-am avea de consultat.

- In seara aceasta, Arnold are chef de glume. Norman, nu mănânci nimic?

- Deocamdată, să termin ce am de băut.

- Si eu, spuse repede şi Adrian.

Tăcură iar.

Irene îi privea atent; ce mascaradă! Nimeni nu părea în largul său. Deodată, îi trecu prin minte că ea era cauza acelei atmosfere tensionate. De fapt, simţea că era o intrusă în grupul lor. Când se va căsători cu Adrian, îşi spuse ea, lucrurile se vor schimba. Dar ... cum? Se va schimba ea? In această privinţă, nu însemna nimic faptul

că-şi atinsese obiectivul. Adrian era tras la faţă şi avea ochii stinşi. Gina privea unde în gol, slăbită, încordată. Norman era şi el tăcut. Susan era nervoasă şi oarecum încurcată. Iar Arnold ... Il simţea că aşteaptă ceva. Ii umplu paharul şi o privi în ochi.

Brusc, Irene îşi dădu seama că nu mai poate continua lupta, că, de fapt, nici nu mai vroia s-o continue.

Il privi mai întâi pe Norman, apoi pe Arnold şi spuse, oftând:

- Foarte bine! Aţi câştigat. Si, fără să aştepte vreun comentariu din partea cuiva, se uită spre Adrian, apoi spre Gina şi, pe un ton autoritar, fără însă să ridice vocea, spuse: Vreau adevărul. Vă iubiţi?

Intrebarea ei căzu ca o bombă.

- Ei bine? insistă ea.

- Răspunsul meu este "da", spuse Adrian privind-o în ochi pe Gina, apoi aşteptă, torturat de îndoială, răspunsul ei:

- Si al meu la fel, spuse ea, parcă într-un vis. Ah, Norman, îmi pare atât de rău.

- Să nu-ţi pară. Ştiam, şopti el cu simplitate.

In clipa aceea, Gina nu se mai gândi decât la un singur lucru. Adrian o iubea. De multe ori îşi pusese această întrebare, sperase poate, încercase să se convingă, dar nu ştiuse niciodată cu siguranţă. Incepu să se teamă din nou privind-o pe Irene, uluită în faţa neaşteptatei ei forţe şi hotărâri.

Arnold şi Norman schimbară o privire semnificativă; fiecare contribuise în felul lui la acest deznodământ.

- Aş putea vorbi cu Adrian şi cu Gina? îi rugă Irene.

Susan se ridică imediat şi ieşi, urmată de Arnold şi de Norman.

Gina nici nu îndrăznea să se gândească la ce ar putea urma; căsătoria lui Adrian cu Irene şi divorţul erau încă fapte sigure care-i umpleau inima de spaimă, pe când restul era necunoscut. Si, ca de atâtea ori până atunci, atitudinea cameleonică a Irenei o umplea de mirare.

Poate pentru prima oară în viaţă, Irene era hotărâtă să spună adevărul. N-ar fi putut descrie ce simţea privindu-l pe Adrian - poate un amestec de dragoste, ură, supărare şi, mai presus de orice altceva, admiraţie. Avea o senzaţie ciudată, dându-şi seama că lucrurile nu-i ieşeau aşa cum le dorise, că, nesilită de nimeni şi de nimic, lăsase să-i scape ceea ce făcuse obiectul luptei ei tenace de până atunci. Deodată, o copleşi dezolarea; fusese o nebunie din partea ei să asculte de alţii, să se lase influenţată în aşa măsură încât să fie total sinceră? îşi reaminti cuvintele lui Steven despre siguranţa emoţională şi prinse curaj Adrian nu i-ar fi oferit niciodată aşa ceva - Steven avusese dreptate.

- M-am prefăcut de când am venit la Tenterden, începu ea calm. Văd teamă în privirea ta, Gina. Nu e necesar. Tot ce-ţi va spune Adrian e adevărat.

Adrian asculta, mut de uimire. Era fantastic s-o audă pe Irene vorbind astfel.

- Nu prea ştiu de unde să încep, continuă Irene, oftând. Mi-ai salvat viaţa, Gina şi asta, fiind îndrăgostită de Adrian. în locul tău, n-aş fi făcut-o. Nu mai am nimic de pierdut, aşa că pot să mă prezint exact aşa cum sunt - de fapt, e o experienţă interesantă pentru mine.

- Nici Adrian, nici eu, nu vrem să te mâhnim, spuse Gina cu blândeţe. Adică ...

- Ştiu ce vrei să spui. Dar nu m-aţi cunoscut cu adevărat niciodată. Nu intenţionam să mă sinucid, ci doar să-l fac pe Adrian să creadă că aş fi în stare s-o fac. Am luat din greşeală mai multe tablete, dar calculasem riscul. îmi epuizasem toate celelalte mijloace.

- Dumnezeule! Ne-ai făcut să trecem prin acea spaimă în mod deliberat!

- Da, şi a mers.

- Numai pentru că Gina a ajuns la timp.

- Şi te-am amăgit în ceea ce priveşte boala mea; am simulat toate simtomele descrise în cărţi - asta îmi dădea un fel de putere. Am fost într-adevăr nefericită şi-l vroiam pe Adrian, dar, în rest, eram total stăpână pe mine. Te-am surprins în ziua aceea când am venit la Manor Lodge. Este surprinzător să constaţi că poţi fi o actriţă foarte bună ...dacă, pe deasupra mai ai şi voinţă să nu mănânci şi să slăbeşti. Era inevitabil să apară şi Adrian, dacă mă tratai tu.

In mintea Ginei răsunară cuvintele lui Adrian: "Dacă are chef, poate să se îmbrace şi să danseze toată noaptea fără

să aibă nimic."

- Aşadar, am avut dreptate, spuse Adrian privind-o pe Gina.

Irene începu să aibă remuşcări, dezgustată de enormitatea
propriilor fapte.

- M-am purtat îngrozitor cu Steven şi nici pentru tine n-am fost o soţie bună, Adrian. Cred că propria mea vinovăţie m-a făcut atât de sfidătoare. Adevărul este că îmi displăcea faptul că aveam un statut social inferior ţie când ne-am căsătorit. Eram "soţia doctorului". Detest copiii şi am refuzat categoric să am copii, continuă ea privind-o pe Gina.

Pe măsură ce-o asculta, Gina înţelegea din ce în ce mai puţin de ce se lăsase Adrian târât din nou în viaţa acestei femei. In definitiv, mersese la ea de mai multe ori înainte de tentativa de sinucidere.

- Iţi spun toate aceste lucruri, continuă Irene, pentru că Adrian ar avea o oarecare reţinere s-o facă. Bărbaţilor nu le place să-şi critice soţiile - e o chestiune de onoare pentru ei. De fapt, nu sunt decât ceea ce par a fi. Credeam că, iubindu-l pe Adrian, am dreptul să fac ce-mi place. Privindu-vă acum pe voi, îmi dau seama că n-am fost niciodată fericită: am vrut ca totul să fie după bunul meu plac. Pentru prima dată, regret. Regret şi mi-e ruşine.

Nu ştiam că adevărul poate durea atât de tare.

- De ce toată această schimbare tocmai acum? întrebă

Adrian, la fel de uimit.

Irene se gândi că şi Norman şi Arnold contribuiseră la hotărârea ei.

- Mi-am dat seama că nu vroiam viaţa pe care o duceţi voi aici. Nu aparţin de această lume a voastră, aşa cum nu făceam parte din ea nici la început. De fapt, încercam să înlocuiesc realitatea cu un vis romantic. Eram obsedată de dorinţa de a te avea din nou, mi-am concentrat toate gândurile şi acţiunile în acest scop şi totuşi, când am realizat ce-am vrut, mi-am dat seama că, indiferent de ce-am spus, tu nu mai eşti ceea ce-mi doresc. Aşadar, lupul nu-şi schimbă năravul. Poate că am momente de regret, dar nu acestea mă conduc în viaţă. Nu fac decât ceea ce e cel mai bine în interesul meu.

- Şi acum, ce înseamnă acest lucru? întrebă Gina îngrijorată.

- Steven. Nu pentru că-l iubesc, ci pentru că el mă iubeşte suficient de mult pentru a-mi oferi tot ce doresc şi siguranţă din punct de vedere afectiv. Dragostea pe care am fost capabilă s-o dăruiesc ţi-am dăruit-o ţie, Adrian. Asta e tot, spuse ea zâmbind încrezător. Să ştiţi, însă, că nu merg până într-acolo cu regretul şi căinţa încât să implor iertare pentru necazurile pricinuite, sau să plâng pentru nebuniile făcute.

Adrian era prea uluit pentru a spune ceva.

- Ah, mai e ceva, mai zise Irene privind-o pe Gina cu un amestec de admiraţie şi ciudată afecţiune. Te-am minţit în

legătură cu divorţul. Eu am fost cea vinovată, dar Adrian m-a lăsat pe mine să intentez acţiunea. Mi-ar fi plăcut să începem o viaţă nouă ... Şi, cred că în această privinţă încă mai am resentimente faţă de voi. Este foarte uşor să confunzi, în numele unei obsesii, răzbunarea cu dragostea. Cu asta, cred că am spus tot ce-am avut de spus. Nu trebuie să aveţi nici o teamă în privinţa mea. Voi rămâne în continuare doamna Morrison. Steven nu se aşteaptă la nici o schimbare din partea mea, dar este suficient de corect pentru a-mi aprecia cele câteva calităţi pe care le am, ca orice om.

- Irene ... începu Gina, văzând-o că se ridică.

- Eşti un om bun, Gina. Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine şi pentru faptul că mi-ai salvat viaţa ... Ah, am minţit şi în privinţa vârstei: sunt cu câţiva ani mai mare decât Adrian. Acum, voi merge să-mi iau rămas-bun şi de la ceilalţi.

Adrian se ridică, iar Irene îl privi, fără a spune nimic.

- Mulţumesc, spuse el încet.

Irene ieşi repede din cameră, înăbuşindu-şi lacrimile. Jucase teatru de nenumărate ori în viaţă şi totuşi, cea mai bună reprezentaţie fusese aceasta, când spusese adevărul. Văzuse în ochii celor doi fericirea - fericirea pe care le-o dăruise ea şi, încet- încet, se împăcase cu această idee.

Adrian rămase în picioare, la fel de tăcut şi de mirat ca şi Gina. Le venea greu să înţeleagă ce se întâmplase şi că, deodată, după atâtea luni de suferinţă şi zbucium, erau

liberi să-şi exprime dragostea.

- De ce ai continuat s-o vizitezi pe Irene când ai văzut cine e? spuse Gina cu glas tremurat. Ceea ce simţi pentru ea este tot atât de important ca dragostea ta pentru mine.

- Mă simţeam într-un fel vinovat.

- Vinovat?

- Pentru că am fost atât de fericit când am divorţat - recunoscător de-a avea un motiv pentru a pune capăt acelei
căsătorii devenite imposibile. Mi-am liniştit conştiinţa asumându-mi vina. Mi-am dat seama de acest adevăr când m-am reîntâlnit cu Irene şi a-nceput să insiste asupra faptului că mă iubeşte. Am încercat să nu fiu dur, să-mi amintesc că la momentul divorţului, am respins toate tentativele de reconciliere. Nu vroiam să accept faptul că era posibil să am vreo legătură cu starea ei fizică. Această responsabilitate mă îngrozea şi nici măcar neîncrederea în ea nu mă putea absolvi de sentimentul vinovăţiei. Şi aceasta, mai ales pentru că te iubeam deja ... de la bun început, chiar dacă refuzasem să recunosc. De aceea, consideram că trebuie să-i fac această concesie. Şi mai ales când o femeie este mai în vârstă ... nu ştiu ... parcă legătura e altfel. Te asigur, însă, că dacă Irene n-ar fi încercat să se sinucidă, n-aş fi fost niciodată de acord să mă recăsătoresc. La asta a contribuit şi hotărârea ta de a te mărita cu Norman.

- Norman era singura mea armă împotriva dragostei

pentru tine. Pe de altă parte, Irene părea atât de dezolată, atât de sinceră... Acum, după ce am ascultat-o, văd totul dintr-o altă perspectivă. Atunci, însă, făcea să pară logică orice fantezie. Boala ei...

- Am avut dreptate. Şi înainte îşi găsea refugiul într-un fel de stare astenică şi întotdeauna îţi dădea o senzaţie de nesiguranţă. Nu pot spune că a existat vreodată fericire. Categoric, este într-adevăr o persoană labilă psihic. Ştii, continuă el după o scurtă tăcere, n-am să uit niciodată când m-ai rugat să vin s-o consult. M-am simţit prins într-o cursă, înfrânt. Cu ea, nu puteai şti niciodată dacă spune sau nu adevărul. Chiar şi acum, parcă încerc să mă justific ...

- Eu înţeleg perfect, pentru că niciodată n-am fost sigură ... Nu ştiam cu certitudine decât că exista o nefericire de la care pornea totul şi, când am aflat de relaţia voastră, totul părea să capete sens.

- Irene era plină de contradicţii: acum se purta ca un copil dornic să braveze, iar în clipa următoare era o femeie sofisticată ... iar între aceste ipostaze, femeia mai în vârstă pentru care mă simţeam răspunzător. Era vorba de îndeplinirea unei datorii. Ca soţie, nu mi-a dat niciodată motiv să cred că ţine foarte mult la mine, aşa că n-am fost nici surprins, nici îndurerat când am descoperit că-mi era infidelă. Evident, când ne-am căsătorit, am fost atras de ea şi nici o căsătorie nu e lipsită de momentele ei bune, numai că acestea au fost foarte scurte. N-o interesa deloc

medicina, dar îi plăcea să fie soţie de medic. In mod inexplicabil îmi dădea impresia că trebuie să muncesc cu disperare ca să-i ofer tot ce-şi doreşte. Si asta nu pentru că ar fi fost materialistă, ci pentru că era convinsă că era dreptul ei. Totul trebuia să fie numai cum vroia ea. Imi doream copii ... am sperat că se va răzgândi în această privinţă, dar nu a fost aşa.

- Stiai înainte de căsătorie toate aceste lucruri?

- Vag, dar ştii cum se-ntâmplă ... m-am amăgit cu gândul că totuşi, va merge. Irene se plictisea uşor. Nu făcea nici un efort să fie o gazdă bună pentru prietenii mei, deşi, ciudat, îi plăcea să fie în centrul atenţiei. Tot astfel şi-a luat un amant - un bărbat căsătorit. Ii plăcea enorm să fie flatată. De asemenea, ştiu că şi eu, ca soţ, am fost total nepotrivit pentru ea. Nu aveam o bază comună de comunicare, nu aveam aceleaşi interese. Sunt convins că şi eu o plictiseam. Tocmai de aceea, acum, când ne-am reîntâlnit, nu puteam să cred în asigurările ei că mă iubeşte - era pur şi simplu vorba de ambiţie: ca şi cum vroia înapoi ceva ce-i scăpase şi-i devenise inaccesibil. I-am subestimat hotărârea şi tenacitatea.

- Şi când mi-ai spus că nu vrei să mă pierzi, să-ţi dau încă puţin timp ... ?

- Mă străduiam s-o fac pe Irene să vadă realitatea în privinţa viitorului nostru, de asemenea să înţeleagă poziţia mea, mai ales când s-a insinuat în cercul nostru ... Era totuşi o femeie căsătorită. Când ai venit să lucrezi aici, am

vrut să-ţi spun despre divorţul meu, dar ştii ce s-a întâmplat în seara când am luat cina împreună. Tăcerea mea a fost greşeala cea mai mare pe care am făcut-o - pe bună dreptate, m-ai condamnat.

- Nu înţelegeam ...

- Din punctul meu de vedere, o fostă soţie pe care n-o mai văzusem de câţiva ani era cu totul altceva decât o fostă soţie revenită în scenă şi, pe deasupra, pacienta ta. Ah, Gina! Mă înţelegi? Vreau să nu existe nici un dubiu şi nici un nor care să umbrească viitorul. Mai e ceva: când s-a întâmplat, am suferit mult pentru eşecul în căsătorie. Aveam exemplul părinţilor mei, care au avut şi încă au o căsătorie fericită. Cu atât mai mult, eşecul meu îmi părea o povară insuportabilă. Pe de altă parte, căsătoria noastră ar fi fost o adevărată tragedie. Nu o condamn; îi sunt recunoscător că şi-a dat seama de ceea ce e cel mai bine pentru fericirea ei. Fiecare clipă petrecută cu ea în ultima vreme era un chin, dar nu vroiam să risc să am pe conştiinţă o altă tentativă de sinucidere. Si-apoi, insistenţa ta că prezenţa mea e vitală pentru sănătatea ei! Asta era culmea ironiei!

- Când aţi divorţat şi ai luat vina asupra ta ... exista vreo femeie în viaţa ta?

- Nu. La divorţ m-a ajutat o rudă îndepărtată, Marion Rutland, prin intermediul căreia o cunoscusem de fapt pe Irene - lucra pentru Marion. Aceasta ştia toată situaţia şi a depus o mărturie regizată, aşa cum se practică adesea în

astfel de cazuri, pentru ca divorţul să poată fi pronunţat.

- Ah, Adrian, mulţumesc lui Dumnezeu că ai fost sincer! Nu mi-ar fi plăcut să dai toată vina pe Irene, sau să te prefaci în ceea ce priveşte sentimentele tale. Te iubesc pentru că eşti corect ... pentru că eşti onest ... pentru că eşti tu.

Adrian o cuprinse în braţe şi sărutul lor reînvie pasiunea celui dintâi, din noaptea de Crăciun, numai că de data aceasta nu mai existau secrete şi incertitudini care să le întunece clipa de extaz.

- Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el, privind-o în ochi.

- Oricând ... oriunde ...

- Cât mai repede posibil - conform devizei meseriei noastre. Nu mai era necesar să rostească numele lui Norman. Acesta era în gândurile lor şi amândoi sperau să nu piardă niciodată prietenia lui.

- Voi avea cel mai minunat soţ din lume; deja am cel mai minunat naş.

Adrian se arătă întru totul de acord.

Sfârşit